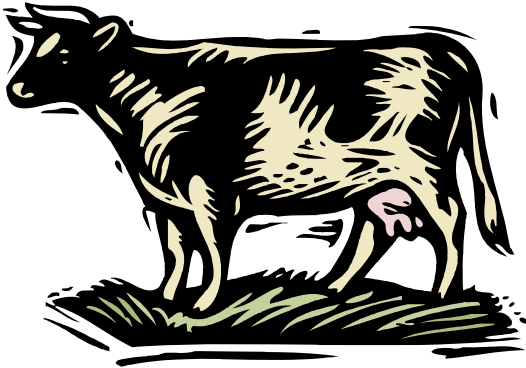

Khúc Thụy Du

Vnthuquan.net, 2009.

Trong Cơn Mưa

Lời tác giả

Kính gửi Vnthuquan và bạn đọc xa gần

Tiểu thuyết “ Trong cơn mưa “ là nỗ lực nhằm phá bỏ lối viết tiểu thuyết truyền thống. Những hồi ức triền miên đan xen vào nhau hoàn toàn không có dấu chấm câu, dấu phẩy, dấu chấm than và không có chữ hoa; quá khứ chồng quá khứ, hiện tại chồng hiện tại, quá khứ và hiện tại chồng lên nhau (bởi vì suy nghĩ không bao giờ liền một mạch mà liên tục nhảy cóc từ thời điểm này sang thời điểm khác.) đi theo đó là những lời thoại không rõ nhân vật tạo thành một thế giới âm u, náo động và mãnh liệt. Tác giả thậm chí đưa những mẫu quảng cáo, những bằng hiệu cả những tờ quảng cáo bị xé rách vào văn bản. Nhiều trang, tác giả dùng kỹ thuật điện ảnh vào văn bản. Và để đọc tác phẩm này, người đọc sẽ phải mất nhiều thời gian.

Nội dung tiểu thuyết kể về một gia đình gồm sáu người, họ đã có thời

gian rất vất vả nhưng ngập tràn hạnh phúc, tuy nhiên kể từ khi có cuộc sống sung túc, do mỗi người mãi đeo đuổi theo ích kỷ riêng của mình mà hạnh phúc dần chuỗi khỏi tầm tay họ và một kết thúc bi thảm là điều không tránh khỏi.

*Chúc các bạn tìm được nhiều hứng thú với Trong Cơn Mưa
Rất mong ý kiến đóng góp của các bạn*

Địa chỉ liên lạc :

Email : khucthuydu@vnn.vn

Phone : 08. 38598507

Vina : 0918423390

Khúc Thụy Du

Trong Cơn Mưa

Phần I - Chương 1

Cơn mưa bất chợt vào sáng sớm ngày Chủ nhật ẩm đạm đã đưa tôi đến quán cà phê sân vườn nằm bên cạnh công viên Tuổi Trẻ. Cảm ơn cơn mưa, tôi thầm nói, nếu trời quang mây tạnh tôi không biết sẽ đi đâu trong thế giới cô đơn tuyệt vọng này. Tôi tự nhủ với lòng sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà thù hận mà nơi đó chỉ còn hiện diện những con người với linh hồn đã chết và cả bản thân tôi linh hồn lẫn thể xác cũng đã mục rữa tự bao giờ.

Mưa như trút nước. Tôi run rẩy bước vào quán, chọn một chỗ ngồi bên cạnh hòn non bộ rồi nheo mắt nhìn ra phía trước, nước mưa từ trên mái nhà ồ ạt trút xuống tạo thành bức màn trắng đục. Một đôi nam nữ từ ngoài hối hả chạy vào, người thanh niên mặc áo sơ mi trắng đeo kính cận, tay cầm tờ báo che đầu cho cô bạn gái. Cô gái trạc tuổi tôi có gương mặt hài hòa mặc chiếc áo thun chui đầu dài tay màu mận chín, trên ngực có in hình chú chuột Mickey ngộ nghĩnh.

Mưa to quá, ướt hết rồi, cô gái khẽ lau bầu, rút khăn mùi soa trong túi quần jean lau người. Chàng trai ngồi xuống chiếc bàn thấp cạnh tôi, đoạn tháo cặp kính cận sũng nước đặt lên bàn.

Chà, sáng sớm đã rét mướt như thế này, chàng trai nói. Sáng nay nghe dự báo trên đài: thời tiết hôm nay nắng hanh, gió nhẹ rất thích hợp cho những chuyến dã ngoại vậy mà lại mưa. Chả hiểu các vị ở đài khí tượng thủy văn làm ăn như thế nào nữa, chán thật.

Cô gái lau xong định cất chiếc khăn vào túi bỗng đổi ý đưa chiếc khăn cho chàng trai, kèm theo nụ cười để lộ đôi má lúm đồng tiền nom rất có duyên:

Anh cũng nên thông cảm cho người ta chứ, đã là dự báo thì không hoàn toàn chính xác. Lão Trời già sinh tật đấy thôi. Xem ra kế hoạch sáng nay không thực hiện được rồi.

Chàng trai lấy khăn lau kính rồi đeo lên mũi:

Hy vọng mưa một chút sẽ tạnh. Còn sớm mà, em.

Cô gái đưa tay gạt mái tóc bết nước trên trán ra phía sau, cặp môi mỏng khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó. Thêm vài người nữa chạy vội vào quán. Cô gái đưa tay chống cằm, ngược mắt nhìn trời: Trời tối tăm u ám như thế này có khi mưa cả ngày hôm nay mất.

Chàng trai trả chiếc khăn cho cô gái. Cô gái đón lấy và nhét vào túi. Em đừng nói gở như thế, chàng trai nhăn nhó. Anh đã mất rất nhiều thời gian cho chuyến đi này đấy. Lão Trời già chơi khăm một vỏ đau điếng.

Anh đừng kêu ca nữa có được không, cô gái nói, dù sao thì cũng đã mưa rồi và chúng ta chẳng thể làm gì cả. Anh trở thành lão già khó tính từ khi nào thế.

Chàng trai khẽ thở dài, vo tờ báo sũng nước ném vào sọt rác gần đấy. Nước mưa đọng vũng trên con đường rải sỏi.

Bây giờ mà có một chỗ ngả lưng thì tuyệt biết mấy, cô gái nói. Giấc ngủ trong cơn mưa bao giờ cũng mang đến cho em cảm giác thật thích thú.

Nhân viên phục vụ mặc đồng phục bước đến chỗ tôi, nghiêng người một cách lịch sự có phần thái quá:

Chị dùng gì ạ?

Cho tôi cốc cà phê nóng không đường.

Gã nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên trong giây lát, đoạn lấy bút hý hoáy vào quyển sổ tay, mồm lẩm bẩm:

Một cà phê không đường. Sao lại thế nhỉ? Chị đang thực hiện chế độ ăn kiêng để giảm cân à?

Tôi im lặng gật đầu[1].

Sau đó gã bước sang bàn bên cạnh. Chàng trai hỏi cô gái uống gì, cô gái suy nghĩ một lúc rồi chọn cà phê sữa. Chàng trai nói với nhân viên phục vụ:

Cho tôi hai cốc cà phê sữa và nửa bao thuốc lá Craven “ A “, loại con mèo đen đấy.

Vài phút sau thức uống được mang đến. Tôi hứng hờ nhìn từng giọt cà phê từ chiếc phin bằng inox rơi xuống đáy cốc. Gió thổi mạnh bụi nước bắn vào chỗ tôi ngồi.

tòa nói

bị cáo bảo rằng bị cáo cố ý sát hại bố mình

Trực khẽ gật đầu trả lời một cách bình thản

vâng bị cáo đã cố tình giết ông ấy

tại sao bị cáo lại hành động một cách tàn ác như thế dù sao nạn

nhân cũng là người đã sinh thành dưỡng dục bị cáo

Trực cười kinh bỉ

ông ấy nuôi tôi như cách người ta ném mẩu xương cho con chó đói

bị cáo căm thù ông ấy bị cáo không muốn nhìn thấy ông ấy tồn tại

trên thế gian này bị cáo muốn ông ấy phải chết

ông chánh án tỏ vẻ kinh tởm

đấy là những ý nghĩ điên rồ của một người đánh mất hết nhân tính

suốt gần ba mươi năm xét xử những vụ án hình sự tôi chưa từng

gặp trường hợp tương tự như thế này thật bất hạnh cho những ai đã

sinh ra bị cáo thật bất hạnh cho những ai có đứa con bất trị như bị

cáo

bị cáo cũng cảm thấy hổ thẹn khi làm con của họ giá như họ đừng

sinh ra bị cáo giá như bị cáo được sinh ra trong một gia đình khác

cuộc đời bị cáo sẽ không khốn nạn như thế này

hội đồng xét xử đưa mắt nhìn nhau rồi lắc đầu bất lực ông chánh án

cố gắng kiềm chế tuy nhiên giọng nói cũng rè đi

tại sao bị cáo nhẫn tâm sát hại bố mình bị cáo có thấy dày vò lương

tâm không bị cáo có thấy ân hận sau khi xuống tay một cách tàn độc

với người đã sinh ra mình

Trực phẫn nộ

ông ấy không yêu thương bị cáo ông ấy căm ghét bị cáo xem bị cáo

như cái gai trong mắt và bị cáo đáp lại bằng lòng thù hận thói đời xưa

nay là thế gieo nhân nào thì gặp quả ấy[2]..

trong lời khai trước cơ quan công an bị cáo một mực khẳng định đấy

là hành động ngộ sát sao bây giờ lại bảo là cố sát

Trực rũ người như tàu lá héo

trước đó do quá sợ hãi bị cáo đã khai không đúng và bây giờ bị cáo

xin khai lại

Những giọt cà phê cuối cùng rơi xuống cốc. Vài chiếc xe gắn máy vọt qua trên con đường nhựa trơn ướt.

xe bị hỏng nặng rồi anh đành bó tay thôi em xem quanh đây có điểm sửa xe nào không

tôi đưa mắt nhìn quanh quất rồi lắc đầu bảo không có điểm sửa xe nào cả

anh Trục thở dài

vậy là anh em mình phải đi bộ về nhà thôi đói quá em có thấy đói không

Cơn mưa buổi sáng sớm khiến cảnh vật trở nên thê lương và ảm đạm vô cùng.

em cũng đói nhưng em sợ bị mẹ mắng hơn

anh Trục phủi tay đứng dậy

mẹ mắng thì cũng phải chịu thôi mẹ bảo có lỗi thì phải biết nhận lỗi tất cả cũng tại em đấy từ đầu anh đã bảo nên về sớm mà em không chịu nghe

Tôi cảm thấy buồn, buồn khủng khiếp. Nỗi buồn như đôi tay thô bạo bóp chặt cổ làm tôi nghẹt thở.

tại mấy quyển truyện tranh hay quá em không sao rời mắt được lỗi là tại em và em sẽ nhận lỗi với mẹ em hứa sẽ bênh vực anh đến cùng em sẽ không để anh bị đánh đòn được chưa

thôi em lo thân mình đi còn thân anh để anh tự lo bé như em làm sao có thể bảo vệ được anh chứ ốc không mang nỗi mình ốc nữa là Cà phê ở đây ngon nhỉ, chàng trai nói, em đồng ý với anh không? một chiếc xe buýt từ xa vọt qua làm nước bắn đọng lại sau cơn mưa lúc chiều bắn tung tóe

anh Trục nhìn theo chiếc xe buýt

giá như xe buýt chịu đón anh em mình như thế sẽ đỡ mỏi chân em nhỉ

Cô gái uống một ngụm nhỏ rồi gật đầu:

người ta không cho mang xe đạp lên trên ấy đâu vả lại anh em mình đâu còn xu nào trong túi không có tiền người ta chẳng cho lên xe

Ừ, ngon thật. Lần đầu tiên em mới uống cà phê ngon như thế, chắc là họ có bí quyết, anh nhỉ?

*anh Trục đưa tay vỗ nhẹ lên túi áo
anh còn thủ một ít nếu em thấy đói anh sẽ dùng tiền đó mua một ổ
bánh mì nhé em có đồng ý không*

Nhất định là như thế rồi. Ai cũng có thể pha cà phê nhưng để có cốc cà phê hấp dẫn không phải ai cũng có thể làm được.

*tôi lắc đầu
thôi anh ạ em chẳng muốn ăn gì cả lúc này em chỉ mong được sớm
về nhà và đánh một giấc đến sáng lúc này chắc mọi người đã ăn
xong bữa tối anh nhỉ*

Cô gái thò tay ra ngoài. Những giọt nước mát lạnh rơi vào lòng bàn tay làm cô gái thích thú cười ré lên[3]:

Thích thật. Anh làm như em thử xem, em tin, anh sẽ thích.

*anh Trục gật đầu
tất nhiên rồi bây giờ tối là mọi người bắt đầu ăn cơm bây giờ đã hơn
tám giờ rồi còn gì anh đoán mọi người đang cuống cuống tìm anh
em mình tất cả là tại em*

Chàng nheo mắt nhìn cô gái:

Anh chẳng thấy thích gì cả. Đây chẳng qua là trò chơi của trẻ con . Anh không nghĩ em lại thích thú với trò thò tay ra mưa.

*anh Trục dắt xe đi trước tôi lảo đảo theo sau đi một đoạn anh dừng
xe ngoáy đầu nhìn lại*

nhanh lên Trúc Ly em không muốn phải qua đêm trên phố đấy chứ

Cô gái cong môi tỏ vẻ không hài lòng:

Anh dám bảo em là trẻ con à? Đã thế, em không thèm nói chuyện với anh nữa[4].

*anh Trục đẩy chiếc xe vọt lên phía trước tôi vừa chạy theo vừa thò
hồng hộc nước bắn bắn tung tóe vào người*

*em mệt quá anh đi chậm lại có được không anh phải hiểu rằng chân
em ngắn hơn chân của anh chứ chân anh mang đôi hài bầy dậm hay
sao mà đi nhanh thế*

Chàng trai phì cười:

Mới đùa vài câu đã giận rồi à. Thôi, cho anh xin lỗi nhé.

anh Trục dừng lại chờ tôi

vậy thì em ngồi lên xe để anh đẩy chịu không em ngồi lên xe đi
Mặt cô gái giãn ra:
Tha cho anh lần này đây. Nếu còn bảo em là trẻ con nữa, em sẽ “
cầm vận “ vĩnh viễn.

tôi lắc đầu đưa tay vén mái tóc ngược về phía sau
em tự đi được nhưng anh đừng đi nhanh quá em khát quá anh có
thấy khát không
Chàng trai uống một ngụm cà phê rồi đặt cốc xuống bàn. Gió thổi ào ào.
Rét quá, nếu biết thời tiết như thế này anh đã mang theo chiếc áo rét cho em khoác.
anh khát đến cháy cổ họng giá như có cốc sâm lạnh thì hay nhỉ ở
trường của em có bán sâm lạnh không

Ai có thể ngờ giữa một ngày nóng bức như thế này lại mưa gió to
bồi và rét mướt đến thế. Nếu biết trước có mưa gió bão bùng như
thế này, em đã ở nhà xem ti vi cho sướng cái thân.

tôi gật đầu
có chứ có cả nước rau má và sữa đậu nành nhưng em chỉ thích
uống xá xíu thôi

Chàng trai nói:
Em thích xem những chương trình gì trên ti vi?
nước ngọt không có lợi cho sức khỏe bố bảo thế nhưng dù sao anh
cũng thích nước ngọt hơn nói chung anh thích các thức uống có ga
dễ tiêu hóa
Em thích xem chương trình thể thao, thời trang và phim truyện. Thỉnh
thoảng em cũng quan tâm đến chương trình thế giới loài vật. Còn
anh thì sao? Anh thích những chương trình gì? Chắc là mấy chương
trình bóng đá, đúng không? Bọn đàn ông các anh đều mê bóng đá.
Chàng trai gật đầu: *tôi gật đầu*
Đúng vậy, đam mê lớn nhất của anh là bóng đá. Anh thích xem giải
ngoại hạng Anh. Đây là giải bóng đá hấp dẫn nhất hành tinh. *vậy là*
anh em mình có cùng sở thích giống nhau rồi anh thử đoán xem
chừng nào anh em mình mới về đến nhà

anh Trục suy nghĩ một lúc
khoảng mười giờ nếu em đi nhanh thì có thể về sớm hơn

Chàng trai cầm điều thuốc gỗ nhẹ lên mặt bàn rồi châm lửa, rít vài hơi:

Xem giải ngoại hạng Anh, anh không muốn xem giải bóng đá trong nước nữa, chán lắm.

Cô gái nói: *tôi nói*

Như vậy anh không có tinh thần dân tộc rồi, đáng lẽ anh phải ra sức cổ vũ thể thao trong nước chứ. Sính hàng ngoại đã đành, bây giờ sính cả thể thao ngoại, sau này chắc anh sính luôn phụ nữ ngoại mất. *em không thể đi nhanh được em là con gái con gái không khỏe như con trai anh không thấy hầu hết tất cả việc nặng trong nhà đều do bố làm cả hay sao mẹ chỉ làm những việc nhẹ thôi*

anh Trục lách người tránh vũng nước

Chàng trai gạt tàn thuốc lá vào chiếc gạt tàn hình lâu đài cổ làm bằng gốm.

nội trợ không phải là công việc nhẹ nhàng đâu em ạ em thấy đấy mẹ lúc nào cũng bị quay tít như đèn cù thậm chí lúc mọi người đã đi ngủ thì mẹ vẫn thức cặm cụi với công việc anh thương mẹ quá

Anh đã từng là một fan cuồng nhiệt của một đội bóng trong nước đấy. Thỉnh thoảng anh dành tiền mua vé vào xem những thần tượng của mình thi đấu. Bây giờ chẳng ai có thể khiến anh đèn sân bóng được nữa.

em cũng thương mẹ nhưng em còn quá bé để có thể đỡ đần mẹ em chẳng biết làm gì cả chị Ngân bảo em là cô tiểu thư đĩnh đoảng thật ra em không vụng về đến thế đâu em có thể làm một số việc đấy chứ may là nhà mình còn có chị Ngân nếu không chẳng hiểu mẹ sẽ xoay sở như thế nào chị Ngân làm được rất nhiều việc mà học hành cũng giỏi bao giờ chị ấy cũng đứng nhất lớp tài thật

Sao lại như thế? Lý do gì làm anh chán?

Cầu thủ của ta đá thì dở nhưng giỏi diễn kịch, họ biến khán giả thành những con rối khờ khạo đến tội nghiệp. Chẳng phải báo chí đã từng phanh phui những vụ tiêu cực là gì.

tôi ném mấy quyển truyện tranh vào chiếc giỏ xe gió thổi mát rượi tôi hít một hơi thật căng vào buồng phổi trời mát quá anh nhỉ không khí thật dễ chịu

Cô gái thốt lên:

Có chuyện đó nữa à? Anh không bịa ra đấy chứ?
*lúc này mà em còn để tâm đến chuyện thời tiết với khí hậu được à
anh nghĩ mẹ đang khóc rồi rít em biết rồi mẹ mình vốn là người mau
nước mắt mỗi lần nhìn thấy mẹ khóc là anh chịu không nổi chẳng
thà bị đánh đòn còn hơn*

Mưa bỗng ào lên dữ dội, tiếp theo là tiếng sét long trời lở đất. Cô
gái hoảng hốt bịt chặt tai lại:
Em sợ sấm lắm. Lúc còn bé mỗi lần nghe tiếng sấm là em khóc thét
lên, thậm chí có lần em bị ngất đấy.
em sợ đòn lam bị mắng dù sao vẫn hơn là bị roi vọt chứ anh

em có thấy đói không anh đói lắm

Sấm có gì phải sợ chứ. Ngoài sấm sét, em còn sợ gì nữa?

*tôi im lặng đưa tay chỉ về phía trước
đang kia có xe bánh mỳ anh hãy tạt vào mua một ổ cho mình đừng
mua cho em nhé em không muốn ăn*[\[5\]](#)

Em sợ ma.
ăn một mình buồn lắm thôi anh không muốn ăn nữa

Chàng trai phì cười:
Em có nhìn thấy ma bao giờ chưa?
*vậy thì anh mua một ổ rồi bẻ ra làm đôi anh em mình mỗi người một
nửa chịu không*

*tất nhiên là chịu quá đi chứ anh đói đến nỗi có thể nuốt chửng cả con
ngựa đấy em muốn ăn bánh mỳ gì*

Chưa, nhìn thấy ma chắc em chết mất.

em ăn bánh mỳ chả

Chàng trai háp háy mắt một cách tinh nghịch:
Chưa thấy mà sợ à. Hay nhỉ.

*anh thích bánh mỳ thịt được rồi anh sẽ chiều em thì bánh mỳ chả
vậy*

Hai anh em dừng bước trước xe bánh mỳ bên lề đường người bán
bánh đưa cặp mắt lơ đãng ngáy ngủ nhìn hai anh em tôi
hai đứa ăn bánh mỳ gì
anh Trục thò tay vào túi quần lôi ra tờ tiền nhàu nát
cô bán cho chúng cháu một ổ bánh mỳ chả đừng bỏ ớt với đồ chua
nhé, chúng cháu không ăn cay

người đàn bà lấy ổ bánh đặt trên bếp than đoạn dùng dao rọc một
đường dài rồi cho chả vào
Anh không sợ ma à?
tôi vừa quan sát người đàn bà gấp chả cho vào ổ bánh vừa nuốt
nước bọt ừng ực
cô cho thêm một ít xì dầu nhé

Chàng trai nói:
Người chết thì có gì mà sợ, anh chỉ sợ người sống thôi.
người đàn bà im lặng làm theo yêu cầu của khách anh Trục đón lấy
ổ bánh từ tay người đàn bà rồi đưa mắt nhìn quanh quất
anh em mình tìm một chỗ ngồi ăn nhé anh không thể vừa dắt xe vừa
nhai bánh
tôi gật đầu đồng ý

hai anh em ngồi thu lu trước hiên ngôi nhà mặt tiền ba tầng lầu nhai
ngấu nghiến món bánh nóng giòn hai người một già một trẻ ăn mặc
cũ kỹ đẩy chiếc xe hủ tít gỗ đi ngang qua

Tôi nhìn ra phía trước, người đàn ông mặc áo mưa, tay xách chiếc
làn nhựa vội vã bước đi như chạy, có vẻ ông ta đang nóng lòng đi
thăm người bệnh.

ngon không Trúc Ly

ngon lắm đôi quá bụng em cứ sôi òng ọc

Tôi uống một ngụm cà phê. Trời tối nhưng nhân viên quán chẳng
thèm bật thêm đèn. Như thế lại càng hay, bóng tối là bạn đồng hành
của nỗi cô đơn. cậu đã từng xem “ Nỗi cô đơn của quỷ “ chưa đấy là
ốc đảo cô đơn hoang phế của con người mỗi lần đọc nó là tớ lại khóc
có người bảo đấy chỉ là những giọt nước mắt giả dối là nước mắt cá
sấu tớ không nghĩ thế bởi những giọt nước mắt ấy xuất phát từ trái

tim chân thành của tớ nước mắt nào cũng có vị mặn cả tại sao nước mắt có vị mặn cậu có biết không bởi vì nước mắt được khởi nguồn từ mạch máu trong cơ thể đau đớn của con người

anh còn đói hơn em nữa là nếu không có thứ gì cho vào bụng chắc anh không thể đủ sức dắt chiếc xe đạp quý quá về đến nhà anh không nghĩ chiếc xe đạp lại nặng đến thế

vậy mà mỗi ngày bố đều phải đi làm bằng chiếc xe đạp cà tàng này đây xe bị hỏng rồi sáng mai bố biết lấy gì đi làm hả anh Trục anh cũng không biết nữa có lẽ bố sẽ thức cả đêm đánh vật với nó tội nghiệp bố quá

*anh Trục ăn xong phần bánh của mình tôi đưa mẫu bánh còn lại cho anh
anh ăn đi em ăn đủ rồi vả lại em còn phải dành bụng để ăn cơm nữa chứ lúc chiều em thấy mẹ mang cua đồng về nhà*

*anh Trục cho nót miếng bánh cuối cùng vào mồm
mẹ mua cua đồng để làm gì em biết không*

*tôi gật đầu
em biết chứ mẹ mua cua để giã lấy nước nấu canh cua đồng nấu với rau giền mỏng toi thì ngon hết biết anh có thích canh cua mẹ nấu không*

tất nhiên là thích mẹ kho cá thì ngon tuyệt cú mèo anh không hiểu mẹ học nấu ăn ở đâu mà tài thế nhỉ

tôi nheo mắt nhìn ra phía trước Tôi nheo mắt nhìn ra phía trước, chiếc taxi màu vàng uể oải lướt qua hai đứa trẻ lội bì bõm dưới nước vừa tóe nước vào nhau. Chúng có vẻ thích thú với trò nghịch nước. Trời rét như thế này.

mẹ học từ ngoại đấy mẹ bảo ngoại là người phụ nữ tài sắc vẹn toàn và mẹ thú nhận chỉ học được vài phần của ngoại thôi chỉ vài phần mà mẹ nấu ngon đến thế ngoại phải là một đầu bếp đại tài anh nhỉ

*anh Trục gật đầu tán đồng
đúng vậy bà ngoại của chúng ta thật tuyệt vời mẹ vẫn thường bảo ngoại xinh đẹp giỏi giang như thế lại lấy ông ngoại một người đàn*

ông rất bình thường chẳng có gì nổi trội cả

tôi ngược mắt nhìn trời những vì sao lấp lánh như những viên ngọc bích

chuyện của người lớn làm sao anh em ta hiểu được anh đã từng thấy mặt ngoại chứ

anh Trục đáp

có tất nhiên rồi ngoại mất khi anh lên bốn tuổi trong ký ức của anh ngoại là người phụ nữ nhân từ phúc hậu như các bà tiên trong truyện cổ tích ngoại thường bế anh vào lòng tắm tấp và thay quần áo cho anh ngày ấy anh là đứa trẻ hay khóc nhè ngoại đã vất vả vì anh rất nhiều

tôi nhìn anh Trục bằng ánh mắt ghen tỵ

anh sướng nhĩ được ngoại chăm sóc giá như em có thể chào đời sớm hơn để được nhìn thấy ngoại

anh Trục phì cười

em muốn làm chị của anh à anh đã có một người chị và không muốn có thêm bà chị thứ hai đâu nhé

tôi lắc đầu

không em không muốn làm chị em chỉ muốn làm em thôi làm em sướng hơn được chăm sóc chiều chuộng đơn giản là em chỉ muốn nhìn thấy ngoại thôi

tôi lái sang chuyện khác

giờ này chắc chị Ngân đi học thêm đã về rồi anh nhĩ

anh Trục gật đầu Tôi uống một ngụm cà phê. Trời rét, cà phê nóng ngội. Không khí trong quán có vẻ yên tĩnh, bất chợt chàng thanh niên ngồi cạnh quầy pha cà phê bỗng cười phá lên. Mọi ánh mắt khó chịu đổ dồn về phía anh ta. Tôi thấy rét.

về rồi lớp ngoại ngữ đã vắng rồi thấy chị ấy suốt ngày bù đầu vào sách vở mà thấy tội cho chị ấy tại sao bố mẹ cứ ép chị ấy học nhiều thế nhĩ nhiều hôm nửa đêm thức giấc vẫn thấy chị ấy ngồi học

tôi thấy khát

mẹ bảo năm nay chị ấy sẽ thi chuyển cấp nên phải học nhiều hơn bố

khẳng định nếu thi đỗ vào lớp mười một trường danh tiếng thì xem như chắc chắn đỗ đại học vậy nên chị ấy phải cố bố hứa nếu chị Ngân thi có kết quả tốt bố sẽ cho đưa cả nhà đi Vũng Tàu nghỉ xả hơi vài ngày em chưa từng được tắm biển lần nào cả mấy đứa bạn trong lớp đã từng đi biển về kể lại biển rất xanh và đẹp em rất háo hức chờ đến ngày ấy anh có thích đi tắm biển không

Tôi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ:
Anh làm ơn thay ấm trà khác nhé, ấm trà này đã nguội rồi.

*giọng anh Trục buồn bã
anh chẳng bận tâm đến chuyện ấy đi cũng được mà không đi cũng chẳng sao tất cả mọi người trong nhà đều thành đạt bố mẹ đều tốt nghiệp đại học chị Ngân em và Cường đều là học sinh xuất sắc chỉ có mỗi mình anh là chẳng làm ra trò trống gì buồn quá anh chẳng màng đến chuyện vui chơi giải trí nữa
Vâng ạ, chị còn cần gì nữa không?
anh đừng quá bi quan phải cố lên chứ*

cố để làm gì hả em thật tình việc học chẳng hấp dẫn anh chút nào cả anh không hiểu tại sao lại như thế bố mẹ đặt hy vọng quá nhiều vào anh vào những đứa con có lúc anh cảm thấy đó là một gánh nặng không thể vượt qua anh cảm thấy thất vọng về bản thân một cách khủng khiếp

Tôi lắc đầu:
Khi nào cần tôi sẽ gọi.
dù sao anh cũng phải cố gắng và phải tự tin vào bản thân mình chứ anh xem anh Cường đã từng đoạt giải nhất học sinh giỏi cấp thành phố và anh ấy ấp ủ ước mơ trở thành tiến sỹ em luôn xem anh ấy là tấm gương để noi theo nếu có niềm tin em nghĩ anh cũng sẽ không thua kém ai

*anh Trục thở dài chán nản Nhân viên phục vụ khẽ lau bầu trong miệng rồi mang ấm trà nguội đi vào bên trong.
em đừng an ủi anh anh hiểu rõ bản thân mình hơn ai hết mấy giờ rồi Trục Ly
tôi xem đồng hồ rồi giật mình thốt lên
chết thật muộn quá rồi phen này thế nào cũng bị đòn như xương cho mà xem*

*anh Trục đề nghị
anh em mình chạy thi xem ai nhanh hơn nhé*

*tôi gật đầu anh Trục vừa đẩy chiếc xe đạp vừa cầm đầu lao lên phía
trước tôi cố sức chạy thật nhanh và bỏ anh một đoạn khá xa*

Tôi nhấp một ngụm cà phê cảm nhận vị đắng lan tỏa trên đầu lưỡi.
Đôi tình nhân đang chụm đầu vào nhau. Chàng trai đưa tay vuốt bàn
tay tím tái vì lạnh của cô gái:

Mưa có khi lại hóa hay hiếm khi chúng ta được ngồi bên nhau như
thế này. Em có thích không?

Anh buồn cười thật đấy, cô gái phì cười. Lúc này ghét mưa và bây
giờ lại thích mưa.

Mưa cũng có cái hay của nó. Đời sẽ thêm thi vị nhờ vào những cơn
mưa như thế này. Thuở nhỏ em có thường tắm mưa không?

Cô gái gật đầu:

Có chứ, nhưng em chỉ được tắm mưa những lúc không có mẹ ở nhà
thôi. Ba cho em tắm mưa còn mẹ thì không, mẹ lo em bị cảm. Muốn
bị cảm đâu phải dễ, mẹ quá lo xa. Còn anh thì sao? Anh được phép
tắm mưa chứ?

Chàng trai gật đầu:

Tất nhiên rồi. Nhà anh nằm cạnh con sông nhỏ mỗi ngày hai lượt
nước lớn nước ròng. Thích nhất là những cơn mưa buổi chiều nước
lớn, bọn anh lặn xuống sông lắng nghe mưa rơi trên mặt nước tiếng
đục tiếng trong.

Sướng nhỉ. Anh còn được tắm sông nữa à. Em chỉ được phép tắm ở
bể bơi thôi.

Tắm bể bơi không thú bằng tắm sông, chàng trai nói, bể bơi chật hẹp
và có quá đông người, đông đến nỗi không có khoảng trống để bơi.

Cô gái im lặng một lúc rồi nói:

Dù sao tắm ở bể bơi vẫn an toàn hơn. Anh thấy đấy, tất cả các con
sông quanh thành phố đều bị ô nhiễm.

Sông quê anh trong và mát, chàng trai nhấp một ngụm cà phê sữa
rồi lái câu chuyện sang hướng khác. Nhà em có đông người không?

Tất cả gồm năm người; ba má và ba anh chị em.

Mọi người không sống cùng với ông bà à?

Cô gái lắc đầu:

Ông bà nội sống với cô út. Ba em là con thứ. Khi ba em ra ở riêng,
ông nội có cho một số tiền khá lớn. Nếu không có sự giúp đỡ của
ông nội, ba má em không thể mua được nhà. Lương công nhân ba

cọc ba đồng.

sau nhiều năm chung sống bố mẹ mới có một cơ ngơi riêng đây là ngôi nhà ọ ọ lung lay như hàm răng bà lão rộng hai mươi tám mét vuông đối diện với con sông nhỏ quanh năm bốc mùi hôi thối bố là người vui nhất

kể từ bây giờ chúng ta đã có một chỗ ở riêng thật tuyệt vời ở nhà của nội tuy đầy đủ tiện nghi hơn ở đây nhưng lại quá chật chội cho gần hai mươi người vì thế bố mẹ quyết định dùng số tiền dành dụm sau nhiều năm lao động cật lực để mua ngôi nhà này không bút mực nào tả xiết nỗi vui mừng của bố mẹ trong lòng bố đang ngập tràn hạnh phúc các con có vui không

tôi đưa mắt nhìn mọi người tôi chẳng thấy vui gì cả tôi thật sự thất vọng với chỗ ở mới tôi không thể hình dung nó lại thảm hại như thế

anh Trực ném chiếc cặp vào xó nhà giương cặp mắt thao láo nhìn bố đây có phải là ngôi nhà không bố con thấy nó chẳng giống như những ngôi nhà đã từng thấy

bố cụt hứng lừ mắt giận dữ
ý con muốn nói đây không phải là ngôi nhà mà là cái chuồng lợn có đúng không bố là con lợn giống mẹ là con lợn sề và các con là lũ lợn con phải không

con không có ý như vậy thật sự là..

mẹ xen vào

ngôi nhà này không có người ở trong nhiều năm nên hoang phế như thế chỉ cần chúng ta mỗi người một tay thu dọn sửa sang lại sẽ thành một ngôi nhà hoành tráng có đúng không

bố đưa mắt nhìn quanh quất
cánh cửa nhà đã bị hỏng bố sẽ làm cái mới sau đó bố sẽ coi thêm căn gác để các con có chỗ nghỉ ngơi học hành bố sẽ biến ngôi nhà này thành khách sạn năm sao các con hãy tin như thế

đoạn bố đưa hai tay đập đập vào nhau
nào bây giờ chúng ta bắt tay vào công việc phụ nữ sẽ lãnh việc quét tước dọn dẹp còn đám đàn ông con trai thì giúp bố khuân những

thanh gỗ cửa đục và đóng đinh trong ngày hôm nay chúng ta phải cơ bản hoàn tất để đêm có thể ngủ được các con có đồng ý không

mỗi người lao vào công việc của mình trong nhà có nhiều rác và phân chuột tôi giúp chị Ngân hốt rác vào giỏ mẹ xé những tờ báo ố vàng dán trên tường bố cùng anh Trục anh Cường khiêng một đoạn gỗ vào nha sau đó bố lấy thước dây đo đạc rồi dùng phấn đánh dấu trên thân gỗ

Trục giữ một đầu để bố cửa Cường lấy chiếc cửa dưới gầm giường đưa cho bố nhanh lên bố đang vội hôm nay phải xong cái cửa nếu không bố sẽ phải thức suốt đêm để phòng kẻ trộm đấy

anh Cường lấy cửa đưa cho bố

Nhân viên phục vụ đặt ấm trà nóng lên bàn:

Trà của chị đây. Chúng tôi phải đun nước nên mất khá nhiều thời gian, chị thông cảm nhé.

anh Trục hai tay nâng khúc gỗ gương mặt đỏ kè mình làm gì đây bố

bố làm cái khung cửa chúng ta phải cửa hai đoạn dọc hai đoạn ngang tất cả là bốn lần cửa con giữ chặt vào cứ lung lay như thế làm sao bố cửa được gỗ dẫu chắc lắm

Không sao, tôi cũng chẳng vội. Mưa to thế.

nặng quá bố ạ

cửa xong đoạn gỗ bố dừng tay thở dốc tôi rót cho bố cốc nước lâu ngày không làm việc nặng mới cửa một chút đã mệt

mẹ lấy chổi quét mạng nhện bờ hóng bám trên nóc nhà có cần em giúp không em cũng biết cửa đấy nhé em đã từng làm việc này khi còn là sinh viên đấy

bố xoa tay lia lịa

thôi em đừng vào có khi làm hỏng việc hôm nay em không phải nấu cơm đâu nhé ra quán cơm bình dân mua sáu suất là được

ăn ở ngoài vừa đắt lại không ngon

*đặt một chút cũng phải chịu thôi công việc ngổn ngang chẳng đâu ra
đâu làm sao nấu nướng được*

*em nấu được nước đã có sẵn chỉ cần có chỗ đặt chiếc bếp dầu là
xong thôi chúng ta cần phải tiết kiệm anh ạ*

*bố gạt thanh gỗ vừa cưa sang một bên rồi lấy thanh gỗ khác đặt lên
chiếc ghế thấp và tiếp tục cưa
anh hoàn toàn nhất trí tiết kiệm là quốc sách mà lại nhà ta gần chợ
mua gì cũng tiện*

*tôi với chị Ngân khiêng giỏ rác đem đổ mùi gỗ ẩm mục xộc vào mũi
thật khó chịu chị Ngân đưa mắt nhìn đàn kiến bò từ nền lên mái nhà*

*mẹ xách chiếc làn nhựa từ trong bước ra
các con tiếp tục quét dọn nhé mẹ đi chợ đây trưa này mọi người ăn
món gì nào*

*bố bảo mẹ đưa tiền cho anh Cường mua đinh
món gì cũng được nhưng phải có canh nhé canh chua càng tốt*

được rồi em sẽ nấu món canh chua cá lóc mọi người đồng ý không

Em đã từng ăn canh bông điên điển chưa, chàng trai nói.

Cô gái lắc đầu bảo chưa.

Bông điên điển nấu canh chua thì ngon tuyệt. Mỗi lần về quê, má đều nấu canh chua điên điển cho anh ăn.

Thích nhỉ, cô gái nói, nếu có dịp em sẽ về quê anh một chuyến để thưởng thức món canh bông điên điển cho biết.

Chàng trai reo lên:

Em hứa với anh rồi đấy nhé. Má anh cứ suốt ruột muốn nhìn thấy cô con dâu tương lai đấy.

Cô gái bẽn lễn:

Anh nói chuyện này với mẹ rồi à. Em không ngờ anh lẻo mép đến vậy. Em chưa chuẩn bị tinh thần. Anh đáng ghét lắm.

Tôi uống nốt phần cà phê trong cốc. Mưa vẫn không ngớt.

trời mưa như thế này Trúc Ly không về được đâu ông Trời tạo điều kiện cho tôi được ngồi bên Trúc Ly buổi chiều nay đây cà phê ở

đây khá ngon nhưng tôi vẫn thích uống ở quán Nhớ hơn

anh hấp háy đôi mắt nhìn tôi cười cười nếu biết trước chỉ có hai

người thì tôi đã không đến
thời tiết như thế này rất thích hợp cho đôi lứa đang yêu tôi nói có
đúng không Trúc Ly

Một cơn gió mạnh bất ngờ ập đến xô ngã cây dù trước quán. Mấy
nhân viên quán vội chạy ra khiêng chiếc dù dựng vào góc tường. Tôi
rót trà vào cốc, hơi nóng tạo thành lớp sương mù đọng bên miệng
cốc. Chủ quán là người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, trắng trẻo,
đầy đặn, ngược mắt nhìn trời rồi buông tiếng thở dài:
Sáng sớm mà đã mưa gió như thế này rồi cả ngày hôm nay xem như
không có cháo mà húp.

tại sao anh ta lại trơ trên đến thế nhỉ tôi nghĩ thầm
Đoạn bà ta lạch bạch bước vào bên trong. Chàng trai chấm ngón tay
vào nước vẽ những hình ngoằn ngoèo lên mặt bàn.

anh Cường ơi vẽ giúp em con gà với em vẽ mãi mà không được

*cường cầm quyển vở ngấm ngĩa một lúc rồi cười phá lên
em vẽ cái gì thế này gà chẳng giống gà mà vịt cũng không ra vịt đây
là con vật do em sáng tạo nên có thể xem đây là một kiệt tác vĩ đại*

*anh còn đứng đấy cười nhạo em nữa à em đã mất cả buổi tối và
chẳng thu được kết quả gì cả sáng mai em phải nộp bài cho cô giáo
giúp em đi mà*

*anh Cường lắc đầu Chàng trai nói:
không được nếu làm như thế có nghĩa là anh đã làm bài cho em còn
gì em phải tự hoàn thành bài tập của mình chứ Đồ em, anh đang vẽ
gì?*

*em đã cố gắng nhưng không thể anh biết là em rất kém môn vẽ còn
gì nếu tự làm được thì em đã không nhờ đến anh Bông hoa, cô gái
đáp.*

*bố đang ngồi đọc báo cạnh đấy trước mặt ông là bao thuốc lá chiếc
gạt tàn và một điếu thuốc hút dở bốc khói*

*Trúc Ly làm không được thì mới nhờ đến con chứ giúp em một chút
có sao đâu rót cho bố cốc nước*

Em đoán sai rồi, anh vẽ em đấy. Đây là mái tóc và đây là gương mặt.
Em không nhận ra à?

anh Cường rót nước trong ấm đưa cho bố nhấp một ngụm rồi đặt xuống chân

Cô gái cười ré lên:

Bây giờ em mới biết anh kém môn hội họa đến thế. Cái hình nhem nhuốc này mà anh bảo là em à. Buồn cười quá.

em hãy xóa tất cả và vẽ lại từ đầu anh sẽ đứng xem em vẽ như thế nào vẽ như thế này mà ôm mộng trở thành kiến trúc sư à

tôi cầm cục tẩy xóa sạch nét bút chì trên vở

em bảo muốn thành kiến trúc sư bao giờ em căm ghét môn vẽ và mong nó biến khỏi chương trình học em tẩy xong rồi bây giờ em phải làm sao anh bày cách cho em với

vẽ đi trước hết ta vẽ cái mỏ cái mào sau đó đến thân và cuối cùng là bộ lông

tôi vẽ cái mỏ rồi đến cái mào gà đến đây thì chịu không sao vẽ thêm được nữa anh Cường cứ đứng im nheo mắt nhìn tôi cười cợt anh có vẻ thấy thích thú nhìn thấy tôi khổ sở như thế nào

*anh Trục từ trên gác bước xuống bố lật sang trang Văn hóa – Thể thao đoạ nheo mắt nhìn anh Trục
con đã học bài xong chưa*

rồi bố ạ

bố gật đầu

như vậy là tốt các con có thể xem ti vi nhưng đúng chín giờ là phải đi ngủ đấy nhé trẻ con không được thức khuya

anh Trục đưa tay ấn nút chiếc ti vi nội địa hàng second hand chỉ có hai màu xanh và đỏ còn những màu khác không biết biến đi đâu mất có phim hoạt hình kìa Trục Ly anh Trục nói làm bài đến bây giờ vẫn chưa xong à

*tôi ngược mắt nhìn cảnh mèo đuổi chuột trên ti vi tôi khóc
em không thể vẽ con gà được anh Cường không chịu giúp em anh ấy còn trêu em nữa đáng ghét*

*anh Trục giật lấy cây bút chì trên tay tôi rồi hí hoáy vẽ
được chưa*

tôi nhìn bức vẽ của anh gà không ra gà chim không ra chim nhưng dù sao cũng tốt hơn bức vẽ trước đó của tôi gấp vạn
tạm được cảm ơn anh tô màu gì anh nhỉ

anh Cường nhìn bức tranh rồi phì cười
đây là giống gà lai chim sẽ xuất hiện trong tương lai em tẩy bị rách
giấy rồi xé đi để anh vẽ bức khác cho

tôi ngoan ngoãn làm theo anh múa bút vài đường đã ra hình con gà
thật sống động tôi thật sự khâm phục

phải như thế mới gọi là gà chứ bây giờ em chỉ việc tô màu thôi

anh Cường lấy bàn cờ tướng bày ra giữa nhà
anh Trục chơi cờ với em nhé

anh Trục khẽ gật đầu bố ném tờ báo và ngồi bệt xuống đất
bố sẽ chơi với các con thử xem hai đứa hợp sức lại có thắng bố
không nào

anh Trục chọn quân xanh

Tôi đưa mắt nhìn những giọt mưa đan xen trên không trung.
chúng con làm sao có thể đánh thắng bố được bố chấp quân xe nhé

chấp quân xe làm sao bố đánh nhất trí quân pháo nhé hai đánh một
không chột cũng què đảng này lại được chấp thêm quân pháo làm
sao không thắng

bố chơi cờ rất giỏi hầu như ông không có đối thủ chính bố đã dạy anh
Trục và anh Cường chơi cờ anh Cường tuy biết sau nhưng chơi giỏi
hơn anh Trục chị Ngân chỉ thích chơi cờ vua

Tôi nhấp một ngụm trà nhỏ, hơi nóng chạy xuống tận dạ dày.

nước đầu tiên bố đi pháo che mặt tướng dọa bắt tốt xanh anh Cường
lên mã để giữ tốt bố lên mã anh Cường đi quân tượng bố đi quân xe
anh Cường quyết định thí xe trong lúc bố còn đang suy nghĩ thì chị
Ngân lộc xọc đập xe về gương mặt chị lộ vẻ mệt mỏi

chào bố con đi học về

bố quyết định thí xe

ừ con về tắm rửa rồi ăn cơm đi thức ăn bố phần trong bếp

chị Ngân cất cặp rồi quay ra xem tô tô màu

bố đã ăn chưa em vẽ con gà giống thế tài nhĩ

tôi im lặng tiếp tục tô màu

bố lắc đầu và nhắc quân tốt đi một nước

chưa bố đợi mẹ về ăn luôn thế

mẹ đi học về muộn lắm bố ăn với con nhé ăn một mình buồn lắm bố ạ

bố lắc đầu

không bố đợi mẹ

mãi hơn chín giờ mẹ mới về bố không thấy đói à

không con phải hiểu rằng mẹ con vừa đi làm vừa đi học rất vất vả bố phải ăn cơm với mẹ để mẹ vui

chị Ngân đi vào trong rửa mặt thay quần áo rồi ngồi ăn cơm một mình dưới bếp

tô màu xong tôi cất vở vào cặp rồi xuống bếp ngồi cạnh chị Ngân tội nghiệp bố quá từ lúc mẹ theo lớp cao học bố vất vả rất nhiều ai xào rau ngon thế

bố chứ ai vào đây em chẳng biết làm gì cả cả anh Trục và anh Cường cũng chẳng biết làm gì chị nói đúng bố vất vả quá đi làm về là bố vội lao vào bếp cơm nước giặt giũ quay tít như chong chóng chị có thấy bố gầy đi không

thấy bố gầy đi nhiều bố là cán bộ lãnh đạo chỉ huy hàng trăm công nhân hét ra lửa vậy mà ở nhà bố bỗng biến thành bà nội trợ đảm đang thương bố quá em xới cho chị bát cơm

*tôi xới cơm và đưa cho chị
mẹ học cao học để làm gì chị nhỉ em thấy mẹ làm cử nhân là đủ rồi*

*em nghĩ như thế là không đúng đâu học cao hiểu rộng mới có điều
kiện thăng tiến mẹ làm như thế là vì chị em mình mẹ muốn gia đình
mình có cuộc sống tốt hơn em thấy không lúc mới dọn về đây ngôi
nhà mà chúng ta đang ở chỉ là một túp lều xiêu vẹo vậy mà chỉ trong
một thời gian ngắn đã ra dáng một ngôi nhà hay sao tất cả là nhờ
vào nỗ lực của bố mẹ đấy chị em ta phải luôn ghi nhớ công ơn của
bố mẹ*

*tôi gật đầu
tất nhiên rồi cô giáo em dạy con cái phải ghi nhớ công ơn sinh thành
dưỡng dục của cha mẹ nhớ lại những ngày đầu về đây nhất là gặp
phải những cơn mưa như trút là em thấy hãi*

bầu trời màu xám chì trời chuyển mưa mây đen kìn kịt tôi đang ngồi
học bên cửa sổ mẹ từ trong bước ra
Trúc Ly đóng cửa sổ lại thế nào cũng có mưa to cho mà xem sao mà
mưa lắm thế ngày nào cũng mưa
tôi đóng cửa lại vừa lúc trời đổ mưa như trút nước tôi nghe tiếng
chân mẹ thình thịch trên căn gác gỗ tiếp theo là giọng hờ hởi của mẹ
Cường đóng cửa lại kéo nước bắn vào sách vở trời ơi mưa to quá
thế nào cũng bị dột
mưa dột khắp nơi anh Cường sờ soạng tìm cặp kính cận mẹ giúp
anh Cường thu dọn sách vở nhét xuống gầm bàn nước từ mái nhà
rơi lỏn tỏn khắp nơi chị Ngân từ dưới rầm rập chạy lên gác với linh
kính đồ hứng nước
Trực cuộn chăn màn cất vào chỗ khô ráo kéo chốc nữa không có đồ
để đắp mẹ ra lệnh
anh Trực lằng xằng làm theo bố mặc quần đùi áo mai ô từ dưới chạy
lên nhìn thấy nước chảy ồ ạt bố lắc đầu bảo gió đã làm tóc mái nhà
mình phải làm gì đây anh mẹ nói chẳng lẽ để nước mưa tràn vào nhà
như thế này sao
phải nhanh chóng sửa lại cái mái bố lấy cây gậy chĩa lên mái tôn và
dặn chị Ngân phải giữ im tư thế như vậy
bố nhanh nhẹn trèo lên nóc nhà mưa mỗi lúc càng to tôi nghe giọng
bố át cả tiếng mưa rơi và gió giật
Trực ném cho bố cây búa nhanh lên
anh Trực hồi hả chạy đến bên cái tủ gỗ lồi cây búa đóng đinh rồi

chạy ra ngoài trời ném cây búa cho bố tôi nghe tiếng nện búa chan
chát trên mái nhà
anh Cường bưng những chậu nước mưa đổ xuống cống cặp kính
cận sưng nước khiến anh không thấy rõ đường và vào bậc thang
loạng choạng suýt ngã anh Trực bước đến nắm lấy tay anh Cường
lôi đến chỗ kho ráo bên cạnh tôi
em và Bích Ly ngồi đây không được đông đây mọi việc đã có mọi
người lo liệu
nhưng em muốn giúp mọi người một tay mưa dột khắp nơi em không
thể nào ngồi im trong khi mọi người đang tất bật với công việc
em mó tay vào chỉ làm phiền thêm thôi tốt hơn là ngồi im như thế nhà
đã chật chội
bố từ mái nhà trèo xuống run lập cập
xong rồi coi như tạm ổn mưa to quá dễ chừng đêm nay cả nhà phải
ngủ ngoài
tôi ôm con búp bê vãi vào lòng
ngồi thì làm sao ngủ được hả bố
phải cố mà chịu thôi con ạ mẹ con và chị Ngân đâu rồi
ở trên gác mọi người đang thu dọn đồ đạc
bố thở dài
mưa như thế này vất vả quá bố định bán chiếc xe đạp và vài thứ để
sửa lại cái nhà
anh Cường lo lắng
bán xe đạp thì lấy gì đi làm hả bố mưa càng mát không sao đâu bố
con quen rồi
bố thật có lỗi với các con chỉ mỗi việc lo một chỗ an toàn để trú nắng
che mưa cũng không xong bố thật đáng trách
mẹ từ trên gác bước xuống khắp người sưng nước
trời ạ mỗi ngày cứ phải đối phó với ông trời như thế này thì chẳng
còn sức để thở nữa các con đã học bài xong chưa
chúng tôi cùng gật đầu bảo đã học xong mẹ nhìn trời thở dài
biết đến chừng nào chúng ta mới có được một ngôi nhà đàng hoàng
để khỏi phải chạy mưa như thế này tiền lương của bố mẹ chỉ đủ xoay
xở hàng ngày chẳng thể có dư chi phí cho việc học vô cùng tốn kém
bố hút thuốc lá
chắc anh phải kiếm việc làm thêm cứ ngồi chờ thời như thế này
không phải là cách hay
mẹ xoa tay lia lịa
sức vóc thư sinh trói gà không chặt như anh thì làm được gì không
khéo lại đổ bệnh tiền làm thêm không đủ chi cho tiền thuốc thôi anh ở

nhà cho yên thân tháng tới em sẽ lĩnh tiền thưởng đủ gia cố lại cái mái
chị Ngân lấy chiếc khăn lau tóc
hay là bố mẹ cho con nghỉ học thêm như thế sẽ tiết kiệm được một khoảng tiền không nhỏ
bố nạt to
không được các con là niềm hy vọng của bố mẹ cho dù phải bán cả căn nhà và lao động đến kiệt sức bố mẹ cũng phải lo cho các con được ăn học đến nơi đến chốn con hãy dẹp bỏ ý nghĩ vớ vẩn đó đi kìa bố con thấy không cần học thêm vẫn có thể là học sinh giỏi con hứa với bố đấy
mẹ xen vào
bố mẹ đã quyết định và các con không được thay đổi việc học bây giờ ganh đua dữ lắm nếu không học thêm các con sẽ không theo kịp bạn bè bố mẹ có vất vả một chút cũng chẳng sao điều quan trọng là các con phải học hành thật giỏi đấy là cách trả ơn tốt nhất cho bố mẹ
đoạn mẹ kéo anh Cường vào lòng rồi đưa mắt nhìn tôi
con phải học giỏi như anh Cường nhé mẹ luôn tự hào về các con
cơn mưa kéo dài đến gần nửa đêm tôi ngủ gà ngủ gật trên nền nhà ẩm ướt gần sáng tôi giật mình tỉnh giấc đã thấy bố ngồi bên cạnh với điều thuốc lá trên miệng có lẽ bố đã thức suốt đêm
bố không ngủ à
ừ bố không buồn ngủ con ngủ tiếp đi bố đã quấy giấc ngủ của con phải không
không đâu bố con ngủ đủ rồi bố đang suy nghĩ điều gì phải không
bố đang lo lắng làm sao có cuộc sống tốt hơn bố muốn các con được sung sướng
chúng con sống như thế này đã là sung sướng lắm rồi bố ạ con chỉ mong cuộc sống cứ tiếp tục như thế này thôi con yêu bố con yêu mẹ và tất cả mọi người trong nhà này
bố cũng yêu con con gái ạ

Trong Cơn Mưa

Chương 2

Cơn mưa bắt đầu nhẹ hạt vài người vội vã rời quán trước khi ông Trời nổi cơn thịnh nộ trút nước lần nữa. Cặp tình nhân vẫn nhìn nhau

một cách tình tứ.

Mình đi thôi, anh , cô gái nói.

Chàng trai ngược mắt nhìn trời:

Thế nào cũng còn mưa nữa cho mà xem. Anh lo em bị ướt.

Em cũng nghĩ thế. Ta ngồi nán lại chút nữa nhé.

Chàng trai đưa mắt ánh mắt hiểu kỳ nhìn tôi, tôi vội lảng sang nơi khác. Bầu trời tối tăm như thế này nhất định sẽ còn mưa nữa. Tôi thầm mong cơn mưa sẽ kéo dài từ ngày này sang ngày khác, đời này sang đời khác và biến thành cơn đại hồng thủy nhấn chìm cả thế gian này.

Em nhớ không lần đầu tiên chúng ta quen nhau cũng vào một chiều mưa tầm tã. Hôm ấy em thật đẹp.

Cô gái khẽ cười ngượng rồi lái câu chuyện sang hướng khác:

Anh sinh ra ở nông thôn chắc tuổi thơ có nhiều kỷ niệm lắm nhỉ?

Tất nhiên rồi, chàng trai uống một ngụm trà rồi cất giọng sang sảng.

Tuổi thơ của anh trôi đi êm đềm với biết bao kỷ niệm mà ở thành phố với những toà nhà chọc trời bê tông cốt thép không bao giờ có được.

Anh thường chơi những trò gì kể cho em nghe với.

Nhiều trò lắm nhất thời anh không thể nào nhớ hết. Chơi đánh trống này, ô ăn quan này, rồng rắn lên mây. Mùa mưa thì bọn anh đi bắt dế, vui lắm.

Dế ở đâu anh bắt?

Chúng có khắp mọi nơi, trong cỏ, trong bụi rậm, trong xó nhà, nói chung nơi đâu cũng có dế tha hồ mà bắt.

ở đây có rất nhiều dế nhưng phải cẩn thận kéo gập rấn đây anh đã từng giẫm phải con rắn hổ mang không hiểu sao nó lại không cắn anh mà chỉ lủi nhanh vào đám cỏ nếu con rắn độc ấy đớp anh một phát coi như rồi đời anh chẳng còn sống để bắt dế cùng các em phải cẩn thận đấy

Chàng trai đột ngột im lặng mắt mơ màng về phía xa xăm. Một tia sét rạch ngang lưng trời và mưa xối xả.

Thấy không, chàng trai nói. Nếu chúng ta rời quán thế nào cũng mắc mưa. Xem như cả ngày hôm nay chúng ta phải ngồi đồng ở quán cà phê sân vườn này rồi. Dù sao nơi đây cũng là nơi trú mưa thật lý tưởng, anh cảm thấy rất thoải mái.

Tôi cảm thấy đói, từ buổi chiều hôm qua đến bây giờ tôi chưa có thứ gì cho vào bụng.

Trúc Ly ăn xong chưa

con ăn sắp xong rồi bố ạ tôi gấp nốt những sợi mì cuối cùng trong bát cho vào mồm rồi bỏ đũa đứng dậy

ăn xong rồi thì sửa soạn đi học đi kéo muộn

tôi đứng dậy cho sách vở vào cặp

Chàng trai vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, anh có thể thay đổi thứ nhạc rock điếc tai bằng loại nhạc hòa tấu êm dịu được không. Gã nhân viên gật đầu, được chứ. Anh muốn nghe nhạc hòa tấu trong nước hay nước ngoài. Tất nhiên là nhạc nước ngoài, nhạc nội địa nghe chẳng vào, nếu có nhạc do Paul Moriat chỉ huy càng tốt. Anh có biết bản Tình yêu là màu xanh không?

bố cho cơm nguội vào bát mì lỏng bỏng rồi ăn ngấu nghiến tôi nhìn

bố cảm thấy như người có lỗi

sao bố lại ăn phần thừa của con bố có thể gọi một bát có mì có tôm và thịt

bố thích ăn như thế này con gái bé bỏng của bố tiết kiệm đồng nào hay đồng ấy con ạ nhà ta còn nhiều thứ phải chi tiêu.

Năm tháng đi qua vật đổi sao dời. Gia đình tôi đã dọn đến chỗ ở khác. Ngôi nhà cấp bốn ọp ẹp được thay thế bằng ngôi biệt thự khang trang lộng lẫy. Chiếc xe đạp cà tàng của bố dạo nào đã được cất vào kho để ghi nhận chứng tích một thời vất vả đói nghèo. Bố từ một anh phó phòng quèn bây giờ đã nghiêm nhiên ngồi ghế tổng giám đốc đi làm bằng ô tô. Còn mẹ từ một nhân viên văn phòng đã nhảy sang làm trưởng phòng nhân sự cho một công ty nước ngoài lĩnh lương bằng đô la. Và các chị em tôi có cuộc sống đầy đủ xa hoa như những cô chiêu cậu ấm nhưng tôi không thể nào quên được hình ảnh buổi sáng hôm ấy bố xì xụp với bát mì thừa của tôi. Tôi ao ước được sống lại những khoảnh khắc như thế.

Giai điệu bản “ Ngày Chủ nhật đen tối “ trỗi lên trong không gian mờ ảo giữa một ngày mưa tầm tã khiến lòng tôi xốn xang không dứt.

hôm nay là sinh nhật bố các con có nhớ không

tôi gật đầu

nhớ chứ mẹ con đã chuẩn bị quà sinh nhật tặng bố quà của con là cây bút máy, con đã phải dành dụm rất lâu để mua nó đấy

đưa mẹ xem nào

tôi lấy cây bút máy đựng trong chiếc hộp màu xanh có buộc dây nơ
đỏ đưa cho mẹ

mẹ ngắm nghía một lúc rồi gật đầu tỏ vẻ vừa ý
con cũng có mắt thẩm mỹ đấy mẹ tin bố sẽ rất vui với món quà này
con gái hiểu ý bố nhỉ

mẹ đưa mắt nhìn anh Trục
con đã chuẩn bị gì cho bố

anh Trục vào trong lấy ra quyển sách đưa cho mẹ
con tặng bố quyển tiểu thuyết Trăm năm cô đơn không biết bố có
thích không cô giáo dạy văn bảo đây là quyển tiểu thuyết cần phải
đọc đấy mẹ ạ con đọc thử vào trang thấy khó hiểu quá

quà của các con bố đều thích bố không chăm đọc sách nhưng mẹ
tin quà của con bố sẽ đọc

tôi hâm mê hộp bút trong lòng bàn tay

mẹ cũng sẽ đọc chứ con thấy mẹ rất thích sách văn học nhất là tiểu
thuyết nước ngoài

mẹ đã đọc tiểu thuyết này rồi nhưng mẹ sẽ đọc lại lần trước mẹ
mượn của người bạn đọc vội nên chưa thuộc hết tên nhân vật nữa là
lần này mẹ có dịp đọc thật kỹ

mẹ đặt quyển sách lên đùi
quà của Cường là gì nhỉ sao con cứ im lặng như thế phải chăng con
muốn mọi người bất ngờ con có thể tiết lộ cho mọi người được chứ

anh Cường tỏ vẻ bối rối
chẳng có gì bí mật đâu mẹ ạ con thấy bố chỉ có mỗi chiếc ca vát nên
tặng thêm một chiếc để bố có thứ thay đổi

đoạn anh Cường mở cặp lấy ra chiếc ca vát đưa cho mẹ cử chỉ lúng
túng trông thật tội nghiệp
mẹ xem có được không màu sắc như thế có hợp với bố không

đó là chiếc ca vát bằng lụa màu xanh sẫm chấm bi trắng

đẹp lắm mẹ không tin là con có thể chọn được chiếc ca vát đẹp như thế có ai làm “ quân sự ” cho con phải không hãy thành thật “ khai báo ” đi nhé

anh Cường gật đầu thú nhận
con nhờ mấy cô bán hàng lưu niệm chọn giúp đấy mẹ ạ thật sự là con không rành về những chuyện này

mẹ gật đầu
mẹ cũng định mua cho bố thêm chiếc ca vát nhưng con đã tặng rồi mẹ không phải mất tiền mua nữa mẹ thật vui mừng và hạnh phúc khi các con biết quan tâm đến người khác chúng ta là người trong một nhà phải biết thương yêu đùm bọc lẫn nhau

tôi nhìn đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột
sao hôm nay bố về muộn thế bố có nhớ sinh nhật của mình không bố có biết mọi người đang đợi bố

anh Trục xen vào
không phải chỉ hôm nay gần hai tháng rồi bố đều về muộn có hôm bố đến tận nửa đêm bố mới về đến nhà

bố con dạo này bận nhiều việc lắm công ty của bố phải hoàn thành kế hoạch sản xuất để xuất khẩu hàng ra nước ngoài đúng hợp đồng nếu giao hàng không đúng hẹn sẽ phải bồi thường hợp đồng và có nguy cơ bị mất thị trường nên dù phải vất vả bố cũng phải cố

anh Trục ho ran mấy tiếng
trông bố gầy hẳn đi con thương bố quá

tôi đói bụng sôi lên òng ọc

Trúc Ly đói thì ăn trước nhé cả các con cũng thế các con phải ngủ sớm để mai còn đi học

con sẽ chờ bố về

biết chừng nào bố về mà chờ mẹ thấy con đói lắm rồi đừng cố nhịn
làm gì kéo bị đau dạ dày đấy

con chịu được con sẽ chờ bố về để ăn với bố và tặng quà cho bố

anh Cường ngược mắt nhìn đồng hồ
chị Ngân sao về muộn thế nhỉ

chị con học xong còn ghé tiệm bánh lấy bánh sinh nhật nữa chắc
cũng sắp về rồi

tôi nằm gối đầu lên đùi mẹ
con cuộc là bố không nhớ sinh nhật của mình nếu nhớ bố đã về sớm
hơn hoặc gọi điện thoại về nhà bố luôn quan tâm đến mọi người

anh Cường đưa quyển truyện tranh cho tôi
như thế lại càng hay chúng ta sẽ dành cho bố một sự bất ngờ

anh Trục day sang mẹ
mẹ đã chuẩn bị những món gì cho bố con thấy mẹ cắm cúi cả buổi
trong bếp mùi thức ăn thơm nức mũi

mẹ nấu món bò hầm tiêu mà bố thích ngoài ra còn có chả giò rán giòn
lợn hầm măng và món sườn xào chua ngọt

tôi nuốt nước bọt ừng ực
chỉ nghe đã thấy thèm ăn toàn là những món con thích có nước ngọt
không mẹ

mẹ gật đầu
mẹ đã mua sẵn vài chai nước ngọt và một chai vang Đà Lạt rượu
dành cho bố còn các con sẽ uống coca

tôi nói với mẹ
mẹ gọi điện vào công ty hỏi chừng nào bố về con đói quá à

mẹ đã bảo đói thì ăn trước mà con chẳng thèm nghe bố con ngoài
giờ ở công ty đều có mặt ở nhà chứ chẳng la cà đâu cả gọi điện thoại
làm gì vừa tốn công lại tốn tiền

con sẽ ngủ một chút khi nào bố về mẹ thức con dậy nhé

ừ con ngủ đi mẹ hứa sẽ đánh thức con dậy để mẹ lấy cho con cái gói

bữa cơm tối diễn ra muộn màng
chị Ngân xới bát cơm đưa cho bố
bố gấp con cá bóng trứng cho vào bát mẹ
cá bóng ngon thế sao em không ăn
mẹ lại gấp con cá bỏ vào bát của bố
anh ăn đi em biết anh thích món cá bóng trứng
anh thích thật nhưng em cũng phải ăn đi chứ cả buổi cơm anh chẳng
thấy em động đũa đến món cá bóng kho các con có nhất trí dành con
cá bóng kho này cho mẹ không ai đồng ý thì đưa tay biểu quyết
tất cả cùng đưa tay bố gấp con cá cho vào bát của mẹ
đa số thắng thiếu số rồi nhé em không được phép từ chối
chị Ngân gấp cộng rau muống xào cho vào móm
mẹ xào rau như thế nào mà trông xanh mà giòn thế
mẹ giải thích
trước khi xào ra ta chần qua nước sôi rau sẽ xanh đều và ta sẽ dùng
nước trụng rau làm canh coi như nhất cử lưỡng tiện
chị Ngân reo lên
mẹ tài thật có thể mà con nghĩ không ra con cũng sẽ làm như mẹ
chần nước sôi trước khi xào rau
mẹ nói
con gái không phải chỉ học hành giỏi giang mà còn phải thạo cả việc
nội trợ để sau này chăm sóc gia đình thời đại nào cũng thế phụ nữ là
phải biết chui vào bếp phải biết nấu ăn ngon học cao hiểu rộng mà
vụng chuyện nhà xem như hồng
bố múc bát nước rau
con phải học tập mẹ đấy nhé bố phải chọn trong số gần bốn mươi
triệu phụ nữ mới tìm được mẹ con đấy không có bàn tay chăm sóc
của mẹ bố con ta không được như ngày nay đâu nhé
tôi và nốt miếng cơm cuối cùng vào móm
mẹ dạy con nấu ăn với con muốn đảm đang như mẹ
mẹ gấp miếng trứng rán cho bát anh Cường
con còn bé lắm chưa thể làm việc nội trợ được đợi đến khi nào con
lớn như chị Ngân nhé
chị Ngân ăn xong đặt bát xuống
sáng mai trường con có tổ chức cho học sinh toàn trường đi nghỉ mát
ở Nha Trang con định không đi

bố ngừng nhai cơm
sao lại không đi học hành vất vả cũng nên cơ hội này tranh thủ nghỉ
ngơi giảm bớt căng thẳng phong cảnh và bãi biển Nha Trang rất đẹp
bố chỉ đi một lần nhưng ân tượng mãi
mẹ nói
lớp con đi có đông không
chị Ngân gật đầu
đầy đủ cả mẹ ạ
nếu chỉ có vài người thì mẹ không yên tâm chứ cả lớp đều đi thì
chẳng có lý do gì để lo lắng cả
bố suy nghĩ một lúc rồi nói
con không có tiền đúng không
chị Ngân im lặng gật đầu
chuyện ấy thì có gì là khó bố sẽ cho con tiền
mẹ nhìn bố cười cười
anh thủ tiền riêng từ bao giờ vậy nhỉ
bố nói
tiền thưởng anh còn giữ lại một ít dành khi có chuyện đột xuất thế
đấy mẹ các con quản lý bố theo kỷ luật quân đội đấy mà
anh Trục hấp háy mắt nhìn chị Ngân
chị Ngân sượng nhĩ được đi chơi xa em chưa bao giờ được rời khỏi
thành phố chị phải mua quà cho em nhé
bố nói
được rồi bố hứa với các con lúc nào có điều kiện bố sẽ đưa cả nhà đi
chơi xa vài ngày chúng ta sẽ ra biển
mẹ thu dọn chén bát
chừng nào con đi
sáu giờ sáng mai con sẽ có mặt tại trường mẹ ạ con sẽ đi trong hai
hôm
bố lo lắng
vậy con sẽ ngủ ở đâu
ở khách sạn bố ạ những học sinh xuất sắc được trường bao toàn bộ
chi phí con chẳng phải đóng một xu nào cả chỉ cần ít tiền để tiêu vặt
thôi
được rồi sáng mai bố sẽ đưa con đến trường khi nào về thành phố
con gọi điện cho bố ra đón
tối Chủ Nhật con sẽ về thành phố bố ạ
vậy thì bố sẽ đợi sẵn trước cổng trường bố sẽ không nhìn thấy con
đâu con phải tìm bố nhé
vâng ạ

anh Cường bước đến bên chị Ngân ngồi xuống và ngả đầu lên vai
chị
chị Ngân ơi chị đi em nhớ chị quá chị phải tặng quà gấp đôi cho em
đấy nhé
Trúc Ly là em út trong nhà à

vâng tôi là em gái út trên tôi còn ba người nữa anh mời tôi đến đây
không phải để điều tra lý lịch đấy chứ

em út thì được mọi người cưng chiều lắm nhỉ tôi không được may
mắn như Trúc Ly bởi dưới anh còn một cô em gái vô địch bướng bỉnh
và khóc nhè Trúc Ly có hay khóc nhè không

việc đó chẳng can hệ gì đến anh

lần đầu tiên nhìn gặp Trúc Ly tôi đã có ấn tượng rất mạnh Trúc Ly là
cô gái thông minh xinh đẹp và có cá tính

tôi nghĩ thậm chí anh đã làm rồi thật ra tôi là một cô gái yếu đuối tôi cố
tình tạo cái vỏ bọc như thế để đánh lừa bản thân và mọi người anh
không biết rằng tôi đã đau khổ đến dường nào

Trúc Ly đang nghĩ gì thế nhiều lúc tôi thấy Trúc Ly ngồi tư lự một
mình lúc ấy Trúc Ly hoàn toàn biến thành cô gái khác

tôi khó chịu ra mặt
anh theo dõi tôi à

không chỉ tình cờ thôi một lần tôi nhìn thấy Trúc Ly trong thư viện
trường quyền sách đang mở trước mặt nhưng Trúc Ly không đọc gì
cả nét mặt của Trúc Ly lúc đó lộ vẻ đau đớn lắm tôi không hiểu mình
cảm nhận của mình có nhầm không nhưng Trúc Ly hôm ở thư viện
là người đàn bà đau khổ

anh ngừng nói nhấp một ngụm trà nguội
lần khác tôi thấy Trúc Ly ngồi một mình trong quán cà phê lúc ấy tôi
đang ngồi cùng vài người bạn bất chợt nhìn sang thì thấy Trúc Ly
ngồi bên cửa sổ lúc đầu tôi cứ đinh ninh Trúc Ly đang chờ ai đó
nhưng cả buổi chiều hôm ấy chỉ có mỗi Trúc Ly với ly cà phê đắng tôi
nghĩ Trúc Ly có tâm sự người có tâm sự thường thích ngồi một mình

Tôi ngược mặt nhìn bầu trời xám chì. Cổng thoát nước bị nghẹt khiến mặt sân mặt sân ngập nước. Một nam nhân viên từ trong bước ra thò tay vào miệng cống lôi ra vô số rác. Lát sau cổng thông, nước không còn ngập nữa

*anh Cường co chân nhảy qua vũng sình
làm sao anh biết nơi đây có nhiều dế hả anh Trục*

*anh Trục nói
biết chứ anh đã từng đến đây bắt dế vài lần*

*đoạn anh Trục đứng lại ngoáy cổ về phía sau
Trúc Ly đi nhanh lên chứ nếu biết em chậm chạp như thế này anh
đã không cho em đi theo đâu con gái đòi chơi dế làm gì không có em
bọn anh đã đến nơi rồi*

*tôi vượt qua đám cỏ hoang gai nhọn cào vào chân rướm máu
đau quá anh Cường anh Trục chờ em với em bị gai cào chảy máu rồi*

*tôi ngồi bệt xuống cỏ anh Trục bước đến nắm lấy bàn chân tôi lắc lắc
mấy cái
chỉ xây xước nhẹ thôi có thể cũng khóc được à*

em đau lắm thật đấy đau đến đi không nổi đây này

*anh Cường đưa tay nắn bàn chân tôi
em thấy đỡ đau chưa*

*tôi lắc đầu
chưa còn đau lắm tôi cố tình làm ra vẻ thật đau đón ôi anh nhẹ tay
thôi chảy máu quá trời luôn kìa*

*anh Trục bực mình
có tí xíu đã hét toáng lên anh ân hận vì đã cho em đi theo*

*anh Cường đưa mắt nhìn anh Trục
mình tính thế nào anh Trục*

*anh Trục vò đầu bứt tai
anh chẳng biết làm sao nữa đã bót đau chưa có đi được không*

tôi khóc tỉ tê
em không đi được anh cõng em nhé

em nặng lắm làm sao anh cõng nổi đứng dậy đi theo bọn anh sẽ cố
đi thật chậm được chứ

tôi đứng dậy rồi giả vờ ngồi thụp xuống
ôi đau quá em không thể đi được anh cõng em đi

từ đây đến chỗ có đé còn xa lắm làm sao anh cõng nổi

thì hai anh thay phiên nhau mỗi người cõng một đoạn như thế nhé

anh Trục thở dài ngán ngẩm rồi đưa lưng cho tôi trèo lên tôi leo lên
lưng anh và đưa hai tay ôm lấy cổ anh lão đảo bước đi như người bị
say nắng[6]

Trúc Ly trông bé mà nặng thế nhỉ anh không biết sẽ cõng em được
bao lâu em không giả vờ đau chân đấy chứ

lưng của anh thật êm tôi khoan khoái áp mặt vào gáy anh lắng nghe
hơi thở phì phò thoát ra từ buồng phổi

anh Cường tay cầm chiếc lon thiếc có nắp đậy bước lên phía trước
em sẽ bắt một con đé than thật to để chơi với con đé lửa của thằng
Thuận anh có chắc là em sẽ bắt được con đé than như thế không

chắc chứ chỗ ấy đé nhiều lắm tha hồ mà bắt có cả đé cơm đé nhủi
và cả đé mọi nữa

em chỉ muốn bắt đé than thôi đé nhủi không biết chơi bắt làm gì

tôi ngoẹo cổ sang một bên
các anh bắt cho em vài con đé mái nhé

tôi tuột dần xuống lưng anh Trục đưa hai tay xóc người tôi lên
để mái không biết chơi bắt làm chi

em nuôi chúng và cho chúng đẻ

anh Cường phì cười
anh chỉ lo chúng chưa kịp đẻ thì đã chết dưới tay em rồi nuôi đẻ đâu
phải dễ

em sẽ lấy đất sét nặn một ngôi nhà nhỏ cho bọn đẻ chán song sẽ
làm bằng những que tăm và em sẽ bỏ vào đó một ít cỏ cho chúng ăn
chẳng có gì là khó cả các anh chỉ khéo làm ra vẻ quan trọng thôi

anh Cường đưa tay vỗ nhẹ vào cái lon thiếc
ừ để rồi xem anh cuộc là em không nuôi được chúng quá hai ngày

đi ngang qua bãi tha ma hoang vắng tôi sợ quá bấu chặt vào người
anh Trục
đi nhanh lên anh Trục em sợ quá

anh Trục ngoáy cổ về phía sau nhìn tôi
trong nghĩa địa có rất nhiều đẻ chúng ta vào đây nhé

đừng anh em sợ lắm em sợ ma tối không ngủ được đi nhanh lên anh

anh Cường nói
em cũng không dám vào trong ấy đâu sợ lắm

người chết thì có gì mà sợ chứ

tôi nói
anh mà vào trong đó em sẽ chết ngất đấy đừng đùa nữa anh Trục

anh Cường lo lắng nói
nếu mọi người biết chúng ta đi bắt đẻ thì sẽ thế nào nhỉ

mùi mồ hôi chua lòn từ lưng áo anh bốc ra khiến tôi khó chịu
thế nào cũng bị phạt đòn mẹ đã bảo anh em ta không được đi chơi
xa rồi còn gì cả nhà đều đi vắng nhờ có kẻ xấu vào nhà trộm đồ đạc
biết tính làm sao hả anh

nhà ta có gì mà lấy vả lại anh đã khóa cửa cẩn thận rồi không ai có
thể vào được bên trong nếu không có chìa khóa

ừ nhỉ anh Cường nói thế nếu mẹ từ cơ quan gọi điện thoại về không thấy ai nhắc máy chúng ta sẽ giải thích như thế nào

anh Trục thốt lên
chết thật anh không nghĩ đến chuyện này mẹ gọi về thế nào cũng biết chuyện anh em ta bỏ nhà đi bắt dế

tôi nói
mẹ sẽ không gọi em tin như thế mẹ còn nhiều việc phải làm hơn là phải mất thời gian gọi điện về nhà

anh Cường nói
nhưng thỉnh thoảng mẹ vẫn gọi điện về đấy thôi lúc đó em sẽ giải thích như thế nào

em sẽ bảo là mọi người đang ngủ không nghe tiếng chuông reo được không

mẹ chẳng tin đâu hy vọng mẹ sẽ không gọi

anh Trục ngồi thụp xuống
mệt quá Cường em cống Trúc Ly một đoạn nhé anh kiệt sức rồi nếu biết trước phải cống em như thế này thà anh ở nhà còn hơn

anh Cường lau bầu trong mồm đưa chiếc lon thiếc cho anh Trục rồi
ngồi xuống cho tôi leo lên
ối sao mà nặng thế anh không cống nổi em đâu

nổi mà anh Trục đã cống em đấy thôi

anh ấy lớn hơn anh em đừng siết chặt như thế anh không thở được

lưng áo anh Cường ướt đầm mồ hôi
anh có chắc là hôm nay bố mẹ sẽ về muộn chứ

anh Trục gật đầu
chắc chứ bố mẹ về muộn cả chị Ngân cũng về muộn anh em ta phải có mặt ở nhà trước khi bố mẹ về còn chị Ngân thì không đáng ngại chị ấy sẽ không mách bố mẹ đâu

chúng tôi đi qua những cánh đồng vuông vức chiếc lô cốt bỏ hoang
phế tích chiến tranh
nếu bố mẹ biết chuyện anh em mình thì anh Trục sẽ là người đầu
tiên bị đòn bởi vì anh Trục là anh không làm gương cho các em lại
còn là người đầu tiên cho mọi người bắt chước

anh Cường thở ồ ồ
chỉ có mỗi mình em là sướng nhất em chẳng bao giờ bị đánh đòn cả
nặng quá Trục Ly xuống đi bộ nhé

không em chân em vẫn còn đau em không bước đi được anh phải
cõng em

anh Cường nói
đến chỗ có đé còn xa không anh Trục

anh Trục đáp
sắp đến rồi em cõng Trục Ly thêm một đoạn anh sẽ cõng thay lần
sau em đừng bao giờ đi theo bọn anh nữa nhé phiền phức quá

tôi nói
lần sau em sẽ tự đi một mình nếu bị đau chân em cũng tự đi một
mình

không có lần sau đâu nhé bọn anh hải lắm rồi sao em lúc nào cũng
ám bọn anh thế

tôi giấu nụ cười vào lưng anh Cường
anh Cường đoạt giải học sinh giỏi cấp quận rồi vậy chừng nào anh thi
học sinh giỏi cấp thành phố

hai tuần nữa mẹ bảo hôm ấy sẽ xin nghỉ một buổi đưa anh đi thi mệt
quá anh Trục cõng giúp em nhé

anh Trục cõng tôi
mẹ xin nghỉ làm gì nhỉ đã có giáo viên chủ nhiệm đưa đi rồi

em nói nhưng mẹ không chịu mẹ nhất quyết phải đưa em đi thi mẹ
muốn là người đầu tiên biết kết quả làm bài của em

có hy vọng gì không

em tin mình sẽ có giải thưởng nếu được giải nhất thì càng hay
Cường à con đã thay quần áo chưa sắp đến giờ rồi đến muộn người
ta không cho vào phòng thi đâu
anh Cường từ trên gác nói vọng xuống
con xuống ngay mẹ ạ
mọi người tập trung đầy đủ ở dưới nhà anh Cường mặc đồng phục
học sinh bước xuống cặp kính cận của anh mờ hơi sương
bố nheo mắt nhìn anh Cường nói
trông con ra đáng thủ khoa lắm con có hồi hộp không
anh Cường gật đầu
có cả đêm con ngủ chập chờn
con đừng lo lắng thái quá cho dù kết quả như thế nào cũng chẳng
ảnh hưởng gì con hãy xem đây như là một cuộc chơi
anh Cường lo lắng
nhưng cô chủ nhiệm bảo con phải đoạt giải nhất con lo quá bố ạ
mẹ chép miệng than
gây áp lực thành tích lên trẻ con là điều không tốt con hãy tự tin và
làm bài theo kiến thức đã học
chị Ngân bước đến đưa tay xoa đầu anh Cường
em phải mang phần thưởng về cho chị nhé
vâng ạ em sẽ mang phần thưởng làm quà sinh nhật tặng chị chịu
không
tất nhiên rồi đây là phần thưởng vô giá em dành cho chị đấy
tôi bước đến nắm tay anh Cường
em cũng sẽ cố gắng học giỏi như anh
bố đưa mắt nhìn anh Trục
con không có lời gì với em à
anh Trục lúng túng đưa tay đặt lên vai em
làm bài tốt nhé
mẹ đứng dậy
tâm sự xong chưa rồi phải không Cường lên xe
anh Cường leo lên xe mẹ ấn nút khởi động rồi từ từ nhích ga chiếc
xe vút đi *cách trả thù đời ngọt ngào nhất là hãy đày đọa bản thân*
mình bởi thân ta do cuộc đời sinh ra hà hà hà cậu có điên không đấy
thật vớ vẩn

Trong Cơn Mưa

Chương 3

Bây giờ đã hơn mười giờ sáng. Cơn mưa kéo dài đã hơn ba tiếng đồng hồ và sẽ còn tiếp tục kéo dài có thể đến tận chiều. Tôi gọi thêm cốc cà phê. Hai gã đàn ông ngồi phía sau tôi đang kể lể những chuyện dâm ô tục tĩu. Đôi trai gái có lẽ đã hết ngôn từ để nói chỉ đưa mắt đắm đuối nhìn nhau. Tôi cảm thấy xa lạ và cô đơn trong thế giới này.

Mẹ tôi lúc này ở đâu, làm gì. Có lẽ bà đang ở trong một khách sạn hạng sang hay một nhà trọ nhếch nhác nào đó với gã đàn ông kém bà tuổi tác lẫn trí thức nhưng lại tỏ ra thành thạo những ngón nghề chần gồi. *những giấc mơ đồng tính những thành quách điêu tàn những linh hồn hoang phế và tôi bay lên trong đôi cánh thiên thần* Chị Ngân bây giờ đang làm gì? Phải chăng chị đang tiếp tục nguyên rửa số phận, nguyên rửa cuộc đời và trầm mình trong cốc rượu.

tại sao các con về muộn như thế này các con đã đi những đâu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không

*anh Trục mặt mày xám ngoét
con với Trúc Ly đi nhà sách con*

*tôi òa khóc
tất cả là tại con anh Trục bảo con về sớm nhưng con không nghe con muốn đọc truyện tranh*

lỗi là do con Trúc Ly không có lỗi vì cả mẹ hãy phạt con

*mẹ bước đến nắm lấy tay tôi xoay một vòng
trời ơi người bắn thủ như từ dưới đất ngoi lên các con đã chui vào xó xĩnh nào thế này bộ quần áo mẹ may chưa được bao lâu con làm bẩn như thế làm sao giặt sạch cho được con muốn mẹ chết vì tức phải không con không muốn mẹ sống trên đời này phải không*

mẹ ơi con biết lỗi của con rồi con không cố ý chiếc xe tải chạy qua vũng nước bắn nước bắn vào người con con sẽ tự giặt lấy

con tự làm được à nói nghe hay nhỉ có bao giờ con làm được việc gì đâu con chỉ biết làm cho mẹ nổi giận thôi

mẹ nhìn anh Trục giận dữ
nói gì thì con cũng là anh con có bốn phân phải bảo ban em đang
này con lại về đường cho hươu chạy con biết lỗi của mình chưa

anh Trục gật đầu
con biết lỗi rồi con xin lỗi mẹ con hứa sẽ không tái phạm

không thể xin lỗi là xong lỗi làm gây ra chỉ một lời xin lỗi là xong hết
hay sao con đáng bị phạt đòn

tôi khóc to hơn
mẹ đừng phạt đòn anh Trục tội nghiệp anh ấy mẹ hãy phạt con

rồi cũng sẽ đến lượt con thôi sau khi đọc sách hai đứa đã đi những
đâu

tôi nói
chúng con về nhà ngay ạ

về nhà ngay mà đến tận bây giờ mới có mặt ở nhà hãy thành thật với
mẹ đi con học thói dối trá từ khi nào thế

thật đấy chúng con về ngay nhưng chiếc xe bị hỏng nên về muộn
chúng con không tìm được nơi để sửa

mẹ giật mình bước đến nhìn sẫm soi chiếc xe một lúc
lại còn làm hỏng xe của bố trời ơi bố biết lấy gì để đi làm bây giờ
chẳng còn nơi nào sửa xe nữa mẹ không thể nào tha thứ các con
được

mẹ bảo hai anh em nằm úp mặt xuống phản rồi giục anh Cường đi
tìm chiếc roi anh Cường tìm một lúc bảo không tìm thấy mẹ bèn đích
thân đi tìm anh Cường áp vào tai tôi nói khẽ anh đã giấu chiếc roi rồi
hy vọng mẹ không tìm thấy em liệu thật đấy không biết sợ đòn à em
có biết là bố và chị Ngân đang đi tìm em với anh Trục không mọi
người cứ lo em bị tai nạn

tôi khóc thút thít
mọi người đi lâu chưa

lâu rồi mẹ cũng mới vừa về xong

mẹ đi đâu

đi tìm em với anh Trục chứ đi đâu mẹ đã đến các bệnh viện nhưng không tìm thấy em bố và chị Ngân đang đến các đồn công an không biết chừng nào mới về

tội em lớn quá thế nào mẹ cũng đánh rất đau

chắc chắn rồi tất cả mọi người trong nhà chưa ai ăn cơm cả anh đói meo rồi đây lần sau em đừng như thế nữa nhé tại em và anh Trục khiến anh cũng bị mất ngủ

mẹ từ trong bước ra tay cầm chiếc roi mây lừ mắt nhìn anh Cường chiếc roi mây mẹ để trên bàn sao bây giờ lại nằm dưới gầm giường Cường lại đây mẹ bảo con đã giấu chiếc roi phải không

*anh Cường run bắn lên
dạ..con*

*mẹ ra lệnh
vậy con cũng lên nằm úp mặt lên phản con cũng sẽ bị phạt đòn anh em nhà này bênh vực nhau quá nhỉ*

anh Cường len lét nằm úp mặt cạnh tôi thương anh Cường quá vì muốn cứu tôi thoát khỏi trận đòn mà anh cũng bị vạ lây

sau một hồi hài tội mẹ quyết định phạt anh Trục năm roi tôi hai roi và anh Cường một roi

*mẹ ra điều kiện
trong lúc bị phạt đòn nếu đứa nào ngồi dậy xem như bỏ không tính roi đó bây giờ thẳng anh sẽ bị phạt trước*

*mẹ giơ roi lên khỏi đầu và vụt mạnh xuống nhát roi chưa kịp chạm vào mông anh Trục đã bị chị Ngân từ ngoài xông vào giằng lấy từ tay mẹ
con xin mẹ đừng đánh các em*

mẹ giận dữ

ai cho phép con dám giằng lấy roi từ tay mẹ con học thói hỗn hào này từ bao giờ thế

con con không dám nhưng mẹ đừng đánh các em tội nghiệp con xin chịu đòn thay cho các em

mẹ khóc

mẹ bất lực không dạy dỗ được các con nữa rồi chắc mẹ phải bỏ nhà đi thôi

tôi khóc như ri

mẹ đừng đi mẹ hãy đánh con

chị Ngân cũng khóc

con xin lỗi mẹ con chỉ xin mẹ đừng đánh các em con không dám hỗn với mẹ

anh Cường khóc cặp kính cận của anh đầy nước mắt tôi ngược mặt nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ đêm

Muộn rồi, mình về thôi, anh. Nhưng mưa thế này làm sao về được. Anh có mang theo áo mưa không? Không, anh đã bỏ quên nó ở nhà rồi. Chán thật. Sao lại chán em không muốn ngồi bên cạnh anh sao? Mọi người vẫn bảo mưa rất buồn sao em thấy nắng buồn hơn mưa. Buồn hay vui là do tâm trạng thôi em ạ, hôm anh thi đỗ vào đại học Quốc Gia trời mưa như trút nước, anh đã đi suốt đoạn đường từ trường đại học về đến nhà trọ, người anh ướt sũng nước. Con mưa sao mà đáng yêu đến thế. Lúc ấy anh bỗng nhớ đến mẹ, mẹ đã vất vả nhiều vì anh.

mẹ bao giờ cũng thương yêu và lo lắng cho các con các con là niềm kiêu hãnh của mẹ có thể chết vì các con nếu có cuộc sống ở kiếp sau mẹ cũng nguyện tiếp tục làm mẹ của các con thật hạnh phúc biết bao khi được chăm sóc những đứa con xinh đẹp như thiên thần cảm ơn cuộc sống đã ưu ái với mẹ đêm qua đã thức suốt đêm đay con gái ạ mẹ thức để làm gì ban đêm chẳng có việc gì để làm cả tại sao mẹ lại không ngủ mẹ giận bố à không mẹ không giận bố bố con là người đàn ông tuyệt vời bố chẳng bao giờ làm mẹ giận cả vậy mẹ thức đêm để làm gì tại sao mẹ không đi ngủ mẹ cũng hiểu rằng thức đêm không tốt cho sức khỏe con đã bảo mẹ đừng uống trà vào buổi

tối mà mẹ chẳng thèm nghe nhìn kia đôi mắt mẹ thâm quầng không sao mẹ còn nhiều thời gian để ngủ mẹ thức để ngắm các con mẹ lạ thật đấy lúc nào mẹ chẳng nhìn thấy chúng con nhưng mẹ thích nhìn các con trong lúc ngủ hơn các con của mẹ thật đẹp trong lúc ngủ chị Ngân của con có thói quen nằm nghiêng người bên trái mặt quay vào vách mái tóc dài đen mượt xõa tung trên gối và đôi chân duỗi thẳng tư thế nằm như thế là không tốt mẹ đã bảo bao nhiêu lần mà chị con chẳng thèm nghe tại sao vậy mẹ tại sao nằm nghiêng người bên trái là không tốt thỉnh thoảng con vẫn nằm như thế *đồ khốn, cut ngay mà mày không phải là con tao không có đũa con mắt dạy như mày trời ơi tại sao tôi bất hạnh đến thế con ơi là con* nhưng có làm sao đâu con không biết đó thôi nằm nghiêng về bên trái ép tim dễ gặp ác mộng bị bóng đè ừ nhỉ vài lần con bị bóng đè nhưng không hiểu tại sao con sẽ không nằm nghiêng về bên trái như chị Ngân nữa *con còn muốn gì nữa mẹ đã cho con tất cả tại sao con không nghe lời mẹ con phải hiểu rằng mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi* anh Cường của con thì ngược lại luôn nằm nghiêng về bên phải chân co lại như con tôm luộc và chiếc chăn thì chực rơi xuống đất buồn cười nhất là anh con vẫn đeo kính lúc ngủ đeo kính lúc ngủ thì có gì xấu hả mẹ chẳng có gì xấu con gái ạ nhưng nó sẽ làm vướng víu khó chịu giấc ngủ là món quà quý báu nhất mà Thượng đế dành tặng cho thập loại chúng sinh và ta phải biết thụ hưởng một cách trọn vẹn nhất chẳng tội tình gì phải đeo kính lúc ngủ cả rồi mẹ làm sao mẹ nhẹ nhàng tháo cặp kính đặt lên mặt tử cá nhân rồi kéo chăn che kín người anh con lại anh Cường có biết không anh con ngủ say như chết nếu như lúc ấy có ai ném xuống nước cũng không biết gì rồi mẹ quay sang anh Trục *đến nơi chưa anh Trục sao lâu thế đi mãi mà chẳng thấy đế đâu cả anh không lừa em đấy chứ*

đến rồi em đừng hét toáng lên có được không ngồi trên lưng anh lại còn hò hét chúng tôi men theo con đường mòn dẫn ra cánh đồng cỏ xanh rì

em có nghe gì không tiếng dế kêu đấy

tôi vênh tai lắng nghe tiếng dế gáy trong cỏ khắp nơi đều vang tiếng dế tìm tôi rộn lên vui sướng

anh Trục công tôi đến bãi cỏ khô chưa kịp bước xuống tôi đã nhìn thấy con dế lửa lẩn trong đám cỏ tôi lập tức Chuỗi xuống lao về phía

con để nghe tiếng động con để vội nhảy đi tôi đuổi theo và cuối cùng
con để mất hút trong bụi rậm tôi thất thủ quay lại chỗ cũ

anh Trục nhìn tôi giận dữ
em giải thích thế nào về chuyện này

tôi ngơ ngác
gì ạ em chỉ đuổi theo con để thôi chẳng lẽ đó là một việc làm sai hả
anh Trục

không sai anh muốn biết cái chân của em như thế nào

tôi giật mình
cái chân cái chân

anh Cường xen vào
rõ ràng em không đau chân em cố tình làm như thế để bọn anh phải
cồng em thật là quá đáng

tôi nói lí nhí
thật sự là chân em bị đau thật sự là

thật sự là em lừa dối bọn anh đã bị em xỏ mũi đã thế không để than
để lừa gì nữa về nhà

đoạn anh Trục quay người cầm đầu đi thẳng tôi đuổi theo anh nắm
tay kéo lại
em biết lỗi của em rồi
đã nói về là về cồng em đến kiệt sức rồi chẳng còn hơi sức đâu mà
bắt để

thôi mà anh Trục ở đây để nhiều quá mình bắt vài con rồi hẵng về

tôi suy nghĩ một lát
lướt về em sẽ cồng anh lại được không

anh Cường bật cười
người bé bằng cây tăm mà đòi cồng bọn anh à em đáng ghét lắm
Trúc Ly ạ anh sẽ không thèm chơi với em nữa

tôi bật khóc
em sẽ không làm như thế nữa các anh đừng nghĩ chơi với em

anh Trục lừ mắt nạt lớn
nín ai đã làm gì em mà em khóc em đừng nghĩ nước mắt sẽ khiến
anh mềm lòng anh sẽ không tha thứ cho em

tôi khóc hơn nước mắt nước mũi chảy đầy mặt

đã bảo nín có nghe không ở đây có con ma chuyên đi bắt những đứa
trẻ khóc nhè đấy

tôi sợ quá bám chặt người anh Trục cảnh vật xung quanh yên tĩnh
đến đáng sợ
được rồi anh tha cho lần này nín chưa

tôi nín khóc lấy tay chùi nước mắt anh Cường lấy vạt áo của anh lau
mặt cho tôi
mặt mũi như con ma lem

chúng tôi quay trở lại đám co anh Cường từ ngoài từ ngoài chạy vào
đưa gói giấy cho bố. Mặt anh đỏ phừng như người say rượu
có phải loại đình này không bố
bố dừng cửa đưa tay mở gói giấy rồi thốt lên
bố bảo mua đình năm phân con lại mua đình ba phân làm sao đóng
được
đoạn bố đưa gói đình lại cho anh Cường
con đi đổi lại cho bố nhanh lên nhá
anh Cường xoay người chạy thẳng
chị Ngân bảo tôi tiếp tục quét dọn rồi chị vào trong mang chiếc bếp
dầu đặt trước nhà chị cho dầu vào bếp rồi vào bên trong cho gạo vào
nồi
em vo gạo giúp chị tay chị dính dầu hỏa
tôi ném cây chổi rửa tay vo gạo chị Ngân nhóm bếp lúc này anh Trục
và bố vẫn đang cặm cùi bên đồng gỗ
vo gạo xong tôi đổ nước vào nồi rồi mang ra cho chị Ngân xem
bao nhiêu nước đủ chưa chị
chị lắc đầu
ít nước quá cơm không thể chín em cho thêm một cốc nữa một cốc
thôi nhé nhiều quá là cơm nhão đấy

vâng ạ
chị Ngân đặt nồi lên bếp rồi quay trở vào tiếp tục dọn dẹp
cửa xong bốn thanh gỗ bố lấy thước đo lên tám ván ép rồi dùng phần
gạch một đường dài
mẹ đi chợ về tôi lấy chiếc rá tre để mẹ đặt các thứ vào một con cá lóc
khá to vậy đành đập trên nền gạch
con mang cho mẹ cái thớt và con dao để làm cá
tôi mang các thứ ra cho mẹ lấy dao đập đầu con cá cho nó chết hẳn
rồi bắt đầu đánh vảy tôi mang giá cà chua đem rửa
liệu hôm nay có xong không anh
bố dừng tay lấy khăn lau mồ hôi
phải cố mà xong chứ kẻo không có chỗ mà ngủ cây bút chì đâu rồi
nhỉ Trục tìm cho bố cây bút chì
anh Trục nhìn bố phì cười
cây bút chì vất trên tai bố đấy thôi
ừ nhỉ vậy mà bố cứ tìm mãi nếu thừa gỗ bố sẽ đóng cho các con chỗ
để sách còn miếng ván ép này bố sẽ dùng sơn đen phết lên làm tấm
bảng để các con học bài
mẹ mổ bụng cá anh Cường mang dính về bố bảo hai anh em khiêng
mấy thanh gỗ dẹp sang một bên để dành lối đi bố bắt đầu đóng dính
ruột cá có ăn được không nhỉ
bố dừng tay búa
sao lại không cá lóc ngon nhất ở bộ lòng đấy vớt đi phí lắm
em thấy nó bẩn quá
em làm thật sạch rồi lấy muối xát vào chà có thêm cốc rượu thì hay
biết mấy
hôm nay công việc nhiều lắm anh không được uống rượu đâu
đấy là anh nói thể rượu chè gì lúc này
em sẽ lấy phần đầu nấu canh chua phần còn lại ướp mắm muối đem
kho anh thấy có được không
nồi cơm bắt đầu sôi mẹ nói với tôi
con mở vung ra cho mẹ đợi nước bắt đầu cạn thì đậy vung lại
anh Cường từ trong nói vọng ra
chừng nào cơm chín vậy mẹ con đói quá
mẹ đưa mắt nhìn anh Cường
ô hay sáng nay ăn gói xôi mà bây giờ đã kêu đói rồi à
bố đóng dính chan chất
chạy mấy vòng thức ăn tiêu hết rồi thôi cố chịu nhịn chốc nữa ăn
luôn thể bố cũng thấy đói
bỗng từ bên trong vọng ra tiếng thét của chị Ngân bố quăng búa

chạy vào chị Ngân mặt cắt không còn chút máu
chuyện gì vậy
chị Ngân lắp bắp
nhện một con nhện rất to
tưởng chuyện gì ghê gớm chỉ là con nhện con đích thị là cô tiểu thư
bố quay trở ra tiếp tục công việc
chị Ngân nói với mẹ
mẹ vào trong dọn dẹp hộ con sợ nhện lắm
được rồi để mẹ con lo việc bếp núc nhé
vâng ạ
tôi định theo mẹ mẹ bảo
con ở lại giúp chị Ngân làm bếp khi nào cần mẹ gọi Trực vào đây với
mẹ
anh Trực ném chiếc thước dây vào thùng đinh rồi đi theo mẹ
chị Ngân cắt cá thành nhiều khúc
em lột tỏi hộ chị
chị Ngân dùng dao đập dập mấy tép tỏi rồi đưa cho tôi bóc vỏ
sao mẹ không mua tỏi Trung Quốc củ to chị nhỉ
tỏi Trung Quốc không thơm chỉ có mùi hăng thôi
thế à vậy mà em cứ nghĩ mẹ muốn tiết kiệm
tỏi ta đắt hơn tỏi Trung Quốc đấy em ngửi thử xem thơm lừng
chị bảo tôi vụn nhỏ lửa kéo cơm khét rồi bắt đầu ướp cá ban đầu chị
giã tỏi thật nhuyễn cho cá vào rót thêm một ít nước mắm, đường, bột
ngọt và vài muỗng mỡ
ướp khoảng bao lâu mới kho được chị nhỉ
khoảng ba mươi phút nấu xong nồi canh kho cá là vừa
Em có đói không? Cô gái khẽ gật đầu, đói. Để anh mua hai ổ bánh
mỳ nhé. Mưa như thế này làm sao đi được anh không có áo mưa.
Anh sẽ mượn tạm áo mưa của quán chắc họ không từ chối. Trời rét
như thế này nếu có được bát cháo lòng thì hay.
Chàng trai mặc áo mưa đi ra thì hai người đàn ông ngồi phía sau tôi
cũng rời khỏi quán. Cô gái uống một ngụm trà nhỏ rồi đưa mắt nhìn
xung quanh, ánh mắt cô ta chạm vào mắt tôi và dừng lại hồi lâu, tôi
khẽ gật đầu chào và cô ta cũng nhoẻn miệng cười đáp lại. Anh ấy là
bạn trai của tôi. Chúng tôi quen nhau đã gần ba năm. Chúng tôi dự
tính khi nào có việc làm ổn định mới tính đến chuyện hôn nhân. Tôi
bảo, đó là một quyết định đúng đắn và sáng suốt. Cô gái bảo, anh ấy
là một chàng trai tuyệt vời, luôn sống có trách nhiệm với mọi người
và bản thân. Chúc mừng chị đã tìm được người đàn ông lý tưởng.
Cô gái cười hạnh phúc. Các bạn tôi chê anh ấy cù lần, tôi không nghĩ

như thế, chẳng qua anh ấy không thích bon chen đua đòi theo mốt. Thanh niên bây giờ yêu cuồng sống vội, họ xem những giá trị đạo đức là xa xỉ phẩm. Dù sao đi nữa tôi cũng cảm thấy hài lòng và hạnh phúc với lựa chọn của mình, ai nói gì mặc họ *anh Trục nằm mê man trên giường từ suốt buổi chiều hôm qua đến tận giữa trưa ngày hôm sau. Anh đi uống rượu và dầm mưa suốt cả buổi nửa đêm anh lên cơn sốt người nóng như hòn than* điều quan trọng là được sống theo sở thích của mình. Chị có bạn trai chưa? Tôi im lặng lắc đầu. Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên, chị xinh như người mẫu chẳng lẽ không có không có bạn trai. Tôi không tin bọn đàn ông háo sắc dễ dàng buông tha một người đẹp như chị. *tôi cởi áo ngoài của anh rồi mở cửa phòng cho thoáng gần sáng cơ thể anh bỗng lạnh dần tôi lo lắng đến suýt khóc mẹ tôi bảo mặc xác nó nếu nó chết xem như nhà này thoát khỏi nợ đời nó sống cũng chẳng làm nên tích sự gì cả con ra ngoài nhớ đóng cửa phòng cho mẹ và nhớ là đừng bao giờ nhắc đến anh con trước mặt mẹ mẹ không muốn nghe con có hiểu không* tôi khóc vì cách cư xử của mẹ khóc vì tủi thân tôi bảo chị Lành người giúp việc mua giúp chai dầu nóng sau đó hai người phụ nữ hì hục xát dầu lên cơ thể bất động và nồng nặc hơi men

cậu Trục bị trúng gió nặng lắm

*tôi lo lắng
mình phải làm gì đây*

*chị Lành nói
phải cạo gió ngay nếu để lâu e không cứu được*

*tôi khóc
cô đừng khóc mà hãy giúp tôi cạo gió cho cậu nước mắt lúc này
không có tác dụng gì cả*

*chị Lành dùng thìa cạo mạnh lên khắp cơ thể anh Trục chị dùng cả
hai tay cả người anh như một khối thịt bằm*

*chị nhẹ tay thôi kẻo rách da sao anh ấy nằm im như thế liệu có
chuyện gì không chị Lành*

*chị Lành lắc đầu
tôi không biết nếu không xong chúng ta phải đưa cậu Trục đến bệnh*

viện ngay lập tức để lâu e không cứu nổi cô giúp tôi lật người cậu ấy lên để cạo ngực và hai cánh tay

tôi và chị Lành lật người anh lên chị Lành xát dầu nóng lên người anh

bệnh này coi vậy chứ không được dễ người tôi đã từng chứng kiến người anh họ uống rượu say cảm lạnh rồi chết không kịp ngáp cậu Trục đã uống rượu lại dầm mưa cả buổi làm sao không bị nhiễm cảm tại sao cậu ấy cứ uống rượu mãi thế nhỉ hôm nào tôi cũng thấy cậu ấy say

tôi im lặng

chị Lành vừa cạo gió vừa trò chuyện
chắc là cậu Trục có chuyện buồn phải không đàn ông lạ lắm hễ có chuyện buồn thì tìm đến rượu tại sao người ta không tìm đến thứ khác đỡ hại đến sức khỏe hơn nhỉ rượu chẳng ngon gì cả vừa cay vừa gắt cô lấy cho tôi chiếc khăn đắp người cậu ấy đầy mồ hôi lạnh

tôi lấy khăn đưa cho chị Lành

cậu Trục có bạn gái chưa cô Trúc Ly ấy là tôi hỏi vậy thôi chẳng cô gái nào chịu kết bạn với con ma men cả

cạo gió xong chị Lành bắt đầu bắt gió và giật tóc mai

anh Trục bỗng cựa mình và liên tục rên xiết

tôi lo lắng

anh ấy đang rên xiết chị Lành liệu anh ấy có làm sao không tôi sợ quá

chị Lành thở phào

chẳng làm sao cả xem như đã qua cơn nguy kịch rồi rên xiết có nghĩa sống đấy

Tôi im lặng, tay mân mê chiếc cốc. Cô gái nói, bạn trai tôi sinh ra là lớn lên ở nông thôn, lúc mới lên thành phố anh ấy luôn nói ngọng chữ “ R “ thành “ G “ “ cá rô “ anh ấy nói là “ cá gô “ , “ rừng rậm “ nói thành “ gùng gậm “ các bạn tôi cứ trêu mãi. Bây giờ anh ấy sửa được tật nói ngọng rồi. Có người bảo anh ấy yêu tôi vì tôi là người

thành phố. Tại sao vậy, tôi thốt lên ngạc nhiên, thành phố và tình lẻ thì có gì khác nhau. Khác chứ, khác rất nhiều nữa là đàng khác, nếu chúng tôi lấy nhau anh ấy sẽ trở thành cư dân thành phố. Tôi gật đầu ra chiều đã hiểu. Cô gái tỏ vẻ thất vọng, chúng tôi yêu nhau thật lòng chứ không có chuyện tính toán vị kỷ, tôi tin, nếu tôi là dân tình lẻ anh ấy vẫn yêu tôi. Tại sao người ta có thể thốt ra được những lời độc địa như thế chứ. Tôi bảo, bởi vì họ luôn nhìn cuộc đời bằng ánh mắt hoài nghi. Tôi thú nhận, tôi cũng hoài nghi tất cả thậm chí cả bản thân mình. Cô gái nhìn tôi ngạc nhiên, trông chị trẻ trung yêu đời như thế lại bi quan vào cuộc sống đến thế à. Chị không nói đùa đấy chứ. Tôi im lặng. Mưa rơi hoài. *tại sao anh cứ uống như hũ chìm như thế nếu chán đời thì thì kết liễu một lần cho xong chứ đừng đày đọa bản thân như thế em căm ghét anh*

thậm chí em cũng ghét bỏ anh thì anh biết rúc vào đâu trong thế giới đầy rẫy hận thù này hả Trúc Ly

*bố thò đầu qua cánh cửa
cái gì đấy việc gì mà ồn ào thế*

*bố đưa mắt nhìn anh Trục rồi rít lên
lại là mày cái thằng con trời đánh kia tao cứ định ninh mày đã chết rồi
chứ sáng nay tao định gọi người trại hòm đến để tống tiễn mày ra bãi
tha ma đấy những đứa như mày đã chết cả rồi tại sao mày lại sống
dai thế nhỉ*

con không dễ chết đâu bố ạ con phải sống để nhìn cuộc đời này

cuộc đời này đâu dành cho mày mà mày nhìn ngắm

*bố bước vào đứng bên cạnh anh Trục chị Lành vội lĩnh ra ngoài với
cây giẻ lau nhà*

*anh Trục nói thều thào
bố muốn gì ở con*

*bố lừ mắt giận dữ
tao muốn mày biến khỏi cái nhà này tao chán nhìn gương mặt hũ
chìm của mày lắm rồi rút đi cho rảnh mắt tao*

con không đi đâu cả con không muốn nhìn thấy gương mặt hân
hoan của bố con muốn bố điên tiết lên

mày mày thẳng khôn

bố vung tay lên anh Trục đưa mặt ra
bố cứ tát con tùy thích nếu bố thấy đánh con sẽ làm bố vui thì bố cứ
việc đánh mời bố

anh Trục anh không được nói với bố như thế anh đã làm bố nổi giận
đấy anh có biết không

tôi nói với bố
bố về phòng mình đi con xin bố anh Trục có im không tại sao anh cứ
muốn đôi co với bố thế nhỉ

anh Trục ứa nước mắt
bố thất vọng vì đã sinh ra con phải không con đã không làm rạng
danh bố hơn thế con còn hủy hoại niềm tin của bố con là một kẻ yếm
thế chẳng làm nên trò trống gì cả

bố gằn giọng
hiểu được điều đó ít ra mày cũng còn có lòng tự trọng nhưng tiếc
thay tất cả không đáng một xu hãy vất cái thú rôm đời đó vào sọt rác
hoặc ném vào nhà vệ sinh công cộng

lòng tự trọng với con chỉ là một khái niệm rỗng bố ạ con đã từng
ngửa tay xin tiền để uống rượu đấy con cũng đã từng vài lần trộm đồ
ở siêu thị và đánh nhau như bọn côn đồ ở quán nhậu mỗi khi có rượu
trong người là con chỉ muốn đánh nhau thôi

bố gào lên
trời ơi mày đã từng làm những chuyện ấy à tao không ngờ mày trở
nên đồ đốn hủ hòng như thế không biết mày sẽ còn định làm gì nữa
đây chắc tao sẽ chết vì tức giận

tôi nắm lấy tay bố
mặc xác anh ấy bố về phòng nghỉ đi

bố đẩy tôi ra

*con cứ mặc bố hôm nay bố muốn nói chuyện phải trái với thằng con
bất trị này*

*em hãy lấy ghế mời bố ngồi hơn là cứ giục bố về phòng nào bố muốn
nói gì con nghe bố đây*

*bố giận dữ đến sùi bọt mép
muốn làm gì mặc xác mày nhưng mày không được làm tổn thương
đến uy tín và truyền thống tốt đẹp của nhà này mày có hiểu không
hay mày đợi tao dùng búa bổ sọ mày ra và nhét những lời tao vừa
bảo vào trong đấy đồ con lừa*
mẹ đưa tay chạm lên lên người tôi con ngủ đi mẹ hứa sẽ đánh thức
con dậy khi nào bố về
tôi lắc đầu
thôi mẹ ạ con đã đổi ý không ngủ nữa con muốn chờ bố con không
thể ngủ trong khi mọi người đều chờ bố
chẳng biết chừng nào bố mới về con ăn lót dạ nhé
thôi mẹ ạ con chịu được mà
chị Ngân từ ngoài bước vào trên tay chị là hộp bánh tôi chạy đến giật
lấy chiếc hộp từ tay chị
mẹ nói
mở ra xem nào
anh Trục mở ra chiếc bánh kem có dòng chữ “ Chúc mừng sinh nhật
lần thứ ba mươi chín của bố “
tôi cúi xuống đưa mũi hít một hơi dài
thơm quá
chị Ngân cốc nhẹ lên đầu tôi
không được hỗn chị mua tặng bố chứ không phải cho em đâu nhé
chưa chi đã muốn ăn
mẹ hỏi chị mua chiếc bánh giá bao nhiêu chị im lặng đi vào bên trong
thay quần áo
anh Trục lấy chiếc bánh đặt lên bàn
chị Ngân không mua nên à
ừ trong chị Ngân đáp vọng ra
có chứ chị đã chuẩn bị sẵn nến số trong cặp em lấy ra mà xem
anh Cường mở cặp chị Ngân lôi ra hai cây nến số một số ba một số
9
chị Ngân chau mày thật em cứ lo chẳng biết làm sao cầm đủ ba mươi
chín ngọn nến lên bánh
mẹ đứng dậy đi vào bên trong

chắc bố cũng sắp về rồi để mẹ vào trong hăm lại thức ăn nguội lạnh
cả rồi
chị Ngân nói với mẹ
để việc ấy con làm mẹ thay quần áo và trang điểm đi
có cần phải long trọng như thế không sinh nhật bố con chứ đâu phải
ai khác
cần chứ mẹ con tin bố sẽ rất vui nhìn thấy mẹ trang điểm và mặc
quần áo đẹp
mẹ nghe lời con mẹ sẽ mặc bộ quần áo nào cho hợp con nhỉ
theo con mẹ nên mặc chiếc áo thun chui đầu mà bố đã mua tặng mẹ
vào dịp lễ mừng tám tháng ba vừa qua
mẹ không thích chiếc áo ấy nó quá lòe loẹt con có thấy như vậy
không
tôi xen vào
không lòe loẹt đâu mẹ màu sắc rất hợp với mẹ nữa là bố tỏ ra có óc
thẩm mỹ đấy mẹ ạ
chị Ngân gạt đầu
em Trúc Ly nói đúng đấy mẹ mặc chiếc áo ấy bố sẽ vui gấp đôi
chị Ngân xuống bếp mẹ vào phòng thay quần áo và trang điểm tôi
muốn vào xem mẹ trang điểm như thế nào nhưng mẹ bảo tôi ra
ngoài
nhìn thấy gương mặt ỉu xiu của tôi anh Cường nói
bị mẹ đuổi rồi phải không chuyện nào cũng có em cả tốt hơn em nên
xuống bếp giúp chị Ngân một tay hơn là chúm mũi vào chuyện của
người khác
tôi cong cớn
em không đi
chị Ngân bưng thức ăn bày sẵn lên bàn mẹ từ trong bước ra
các con xem mẹ có được không
chị Ngân reo lên
mẹ xinh lắm xinh như hoa hậu ấy
tôi nói
chiếc áo rất hợp với mẹ
anh Trúc cũng góp vào
giả như nhà ta có máy chụp ảnh thì hay nhỉ những dịp như thế này
cần bấm vài kiểu ảnh để làm kỷ niệm *đừng khóc nhè như thế chẳng
lẽ em không biết làm gì khác ngoài chuyện khóc nhè hay sao* mẹ
thấy có đúng không
chị Ngân đề nghị
hôm nào cả nhà ta ra hiệu chụp vài kiểu ảnh mẹ nhé lâu rồi cả nhà

chưa được chụp ảnh
mẹ đồng ý nhưng phải là ngày Chủ Nhật bởi vì hôm đó cả nhà mới
sum họp đầy đủ các con phải thuyết phục bố đấy bố con không thích
chụp ảnh lần nào mẹ đề cập đến chuyện này là bố các con giãy nảy
lên như đĩa phải vôi bố con lạ thật đấy chụp ảnh kỷ niệm chứ đâu
phải để đăng báo truy tìm tội phạm mà bố con cứ ngại
chị Ngân nói
con sẽ cố gắng nói với bố con tin bố sẽ đồng ý lần cuối cùng bố chụp
ảnh với cả nhà cách nay đã lâu rồi mẹ nhỉ
mẹ gật đầu
lâu rồi nhân dịp thôi nôi của Trúc Ly bố có chụp vài kiểu bây giờ Trúc
Ly đã đi học rồi
anh Trục nói
bức ảnh đó trắng không được tốt bây giờ đã ngả màu con chẳng
nhìn thấy bố đâu nữa
anh Cường khẽ gật đầu
lúc ấy nom bố gầy nhỉ con không nghĩ bố lại gầy đến thế gầy trông bố
già lắm
mẹ nói
bố con vừa khỏi bệnh bố đã nằm liệt giường suốt cả tuần đấy
tôi thốt lên
ồ có chuyện đó nữa à sao con không nghe mẹ nói gì cả bố bị bệnh gì
mà phải nằm liệt giường vậy mẹ
bố con bị sốt thương hàn năm thêm thiếp một chỗ mẹ lo ơ là lo
tôi nói
sao mọi người không đưa bố vào bệnh viện có bác sỹ theo dõi chăm
sóc vẫn tốt hơn chứ
chị Ngân nói
bố không chịu nhập viện bố bảo vào những nơi ấy chỉ tổ bệnh thêm
bố mình nhiều khi cũng khó hiểu thật có bệnh thì phải đến bệnh viện
chứ
như thế làm sao bố khỏi bệnh được anh Trục nói bà nội chẳng nói gì
à
có chứ nhưng bố chẳng thèm nghe chị Ngân nói mẹ phải gọi bác sỹ
đến khám tận nhà đấy
tôi xen vào
như vậy chắc tốn kém lắm nhỉ
tất nhiên rồi tất cả tiền dành dụm đều tiêu vào việc chữa bệnh cho bố
chị Ngân thở dài
cũng vì chuyện này mà mẹ nhằn bố mãi mẹ còn nhớ không

mẹ cười
mẹ nhớ chữ của đau con xót mà lại mẹ có tính nói dai các con đừng
chọc giận mẹ nhé
anh Trục nhìn mẹ cười cười
con hã tính nói dai của mẹ lắm lần đó con lỡ tay đánh rơi cái bát mà
mẹ nói hết ngày này sang ngày khác mẹ sẽ thật tuyệt vời nếu không
còn tính ấy nữa
con không biết là mẹ quý cái bát pha lê đó như thế nào đó là quà
tặng của người bạn du lịch ở nước ngoài mua tặng mẹ đấy chỉ có
những lúc liên hoan tiệc tùng mẹ mới dùng đến vậy mà con lại vô ý
đánh rơi bây giờ nhớ lại mẹ vẫn còn thấy tiếc
anh Cường xem đồng hồ
bố về muộn quá nhỉ con đói rồi nhưng con sẽ chờ bố ngại đến bệnh
viện thì có thể hiểu được chứ tại sao bố lại không thích chụp ảnh nhỉ
tôi nói
bố bảo tại bố không ăn ảnh nên không thích chụp thế thôi bố vui lên
có được không chụp ảnh mà bố mặt bố buồn so thế kia

*bố ra điều kiện với mẹ
anh chỉ chụp hai kiểu thôi nhé chụp ảnh có gì hay ho mà mọi người
cứ thích chụp nhỉ*

*mẹ gật đầu
thì hai kiểu anh sẽ chụp chung cả nhà một kiểu còn lại sẽ chụp anh
và em nhất trí như thế nhé*

con muốn chụp riêng với bố một kiểu được không

*bố lắc đầu
không có ngoại lệ con gái ạ hai kiểu thôi*

*người thợ chụp ảnh nói
sao chỉ có hai đã mất thời gian đến đây rồi anh nên chụp với mỗi
thành viên trong gia đình mỗi người một kiểu chỉ có vài nghìn một
kiểu ảnh chứ đâu có đắt gì được rồi tôi sẽ khuyến mãi chụp mười
tặng một và nếu chụp hai mươi kiểu trở lên tôi sẽ tặng một cuốn
album bọc simili được chưa*

*thấy bố còn đang suy tính tôi nắm tay bố giật giật mấy cái
đồng ý đi bố mặc quần áo đẹp như thế này mà chỉ chụp một hai kiểu*

ảnh thì phí quá

bố đưa tay cốc nhẹ lên đầu tôi
con chỉ khéo nịnh thôi được rồi hôm nay bố sẽ phá lệ một lần

tôi reo lên hoan hô bố

bác thợ chụp ảnh bật đèn kéo chiếc ghế đôi có chỗ tựa lưng đặt giữa
tấm phong có cảnh núi non suối nước cây cối chim chóc
anh chị ngồi xuống ghế các con sẽ đứng phía sau người bé nhất sẽ
đứng ở chính giữa người qua nhất sẽ đứng ngoài cùng đấy đúng rồi
cháu mang kính cận hãy xoay người sang bên phải một chút và đặt
tay lên vai người bên cạnh phải như thế này trông mới tự nhiên

đoạn bác bước tới sửa tư thế cho từng người rồi quay trở lại chiếc
máy ảnh có chân đế
anh hãy quàng tay qua vai chị tất cả hãy nhìn thẳng ra phía trước
cười lên nào này cười há mồm như thế cười mỉm thôi nào một hai ba
chụp nhé

bác thợ chụp ảnh bấm một cái đèn flash lóe sáng.
bây giờ anh chị chụp chung một kiểu nhé

mẹ gật đầu đồng ý

bố nhìn quanh quất bác phó nhòm nói với bố
anh tìm gì

tôi tìm cái cavát

bác phó nhòm lấy chiếc cavát đỏ đưa cho bố mẹ tôi moi trước gương
rồi đưa tay sửa lại mái tóc
anh chị hãy đứng bên nhau đúng đấy anh đưa tay quàng qua vai chị
ngiêng một bên ấy đừng nghiêng nhiều như thế xoay lại đi ừ đúng
rồi chị nhìn thẳng về phía tôi đây ừ hai người cười lên vui vẻ nhé một
hai ba chụp nhé

chụp xong kiểu ảnh mẹ nói
bây giờ bác chụp mấy chị em chúng nó một kiểu nhé sau đó chụp
riêng từng người mẹ ạ con chẳng vừa ý bức ảnh nào cả nhìn xem

trông con như đang ngủ gật ảnh xấu như thế này mà bác ấy còn
tráng làm gì cho phí tiền
mẹ thấy con đẹp chứ cả chị Ngân con cũng đẹp
anh Cường nói
nhưng đẹp nhất vẫn là bức ảnh bố mẹ chụp cùng với nhau trông mẹ
rất trẻ
mẹ vui vẻ
thật chứ mẹ thấy chỉ tạm tạm thôi
chị Ngân nói
đẹp lắm mẹ ạ con nói thật lòng đấy nhìn bố mẹ tình tứ như đôi lứa
đang yêu
mọi người cùng cười vang mẹ nói
vậy thì mẹ sẽ phóng thật to và treo trên tường các con thấy thế nào
tôi nói
đúng đấy mẹ ảnh con xấu lắm mẹ đừng phóng to nhé
anh Trục cầm bức ảnh chụp cùng với anh Cường ngắm nghía một
lúc
chị Ngân nhận xét thế nào về bức ảnh này
chị Ngân nói
cũng đẹp tại sao mắt em cứ trợn trừng như thế
bác chụp ảnh bảo em đừng chớp mắt nên nó như thế
mẹ cầm bức ảnh lên xem
hai anh em chênh nhau mấy tuổi mà đứng gần bằng nhau không
khéo sang năm em Cường sẽ cao hơn anh Trục đấy nhỉ
tôi chìa bức ảnh chụp chung với chị Ngân
con chỉ hài lòng mỗi bức ảnh này thôi mẹ xem chiếc nơ buộc tóc
trông rất xinh
ừ con đẹp lắm nhưng chị Ngân hơi buồn
đoạn mẹ day mặt về phía chị
sao mặt con buồn thế nom như vừa thi trượt đại học vậy tại sao con
không cười
con cũng không hiểu tại sao con có cười đấy chứ nhưng không hiểu
sao lại như thế nhìn như khóc vậy xấu quá mẹ nhỉ
anh Trục lắc đầu nói
không đâu lúc buồn trông chị xinh hơn đấy em thích bức ảnh này chị
cho em nhé
tôi giật lại
không được của em chứ em chụp chung với chị Ngân vì thế em phải
giữ nó *anh Trục của con có dáng ngủ thật vất vả chân co chân duỗi
tay phải đặt lên trán như đang suy nghĩ điều gì anh con tính tình*

thâm trầm bí hiểm thậm chí cả lúc ngủ

còn con như thế nào con ngủ trông có xấu không mẹ

con của mẹ đáng yêu lắm con nằm duỗi thẳng người hai tay đặt trước bụng gương mặt sáng trưng đẹp tựa thiên thần tất cả các con của mẹ đều đẹp

tôi dụi vào lòng mẹ mẹ đưa tay chạm nhẹ lên mái tóc của tôi

*sao đầu con chưa thế lúc tắm con có gội đầu không
có chứ mẹ con chơi đánh nhau nên đổ mồ hôi*

*mẹ đưa ngón trỏ ấn lên trán tôi
con gái mà chơi đánh nhau à con đánh nhau với ai con có bị đánh
đau không*

*con đánh nhau với bọn thằng Đồ trong xóm con đánh một lúc hai đứa
đẩy một đứa đá vào bụng con bây giờ vẫn còn đau*

*mẹ bảo tôi vạch áo cho mẹ xem
chết thật đổ bầm đây này để mẹ lấy dầu xoa cho con*

*mẹ đổ dầu xanh Con Ó vào lòng bàn tay rồi xát vào người tôi im lặng
mắt lim dim tận hưởng sự chăm sóc của mẹ*

*mẹ cấm con không được chơi đánh nhau nữa nghe không con gái là
phải đoan trang hiền thực chứ đâu nghịch ngợm như thế cãi lời mẹ sẽ
đánh đòn mẹ yêu con tại sao mẹ chỉ muốn gây đau khổ cho con tại
sao vậy mẹ kể từ hôm nay con không được bước ra ngoài khi chưa
có lệnh mẹ*

*con sẽ vâng lời mẹ nhưng ngồi lì một chỗ chán lắm mẹ không cấm
con đọc truyện tranh chứ*

*tất nhiên mẹ không cấm nhưng mỗi ngày con chỉ được đọc một
quyển thôi còn dành thời gian để học hành nữa chứ*

con cũng được xem phim hoạt hình nữa phải không

mẹ gật đầu

ừ nhưng con chỉ được phép xem đến chín giờ thôi đấy là lúc con phải đi ngủ mẹ ời anh Cường đánh con anh ấy tát con tôi ôm mẹ khóc nước nở mẹ đã đi đâu sao mẹ không có mặt ở nhà để xem anh ấy đánh con như thế nào hu hu đau quá mẹ ời

mẹ giận dữ

Cường ra đây mẹ bảo

anh Cường líu ríu từ trong bước ra

mẹ gọi con

tại sao con đánh em

ai bảo Trúc Ly lấy hộp bút của con

tôi cong cớn

em chỉ muốn mượn hộp bút chì màu của anh thôi

mượn thì phải hỏi chứ ai cho em có cái quyền tự ý lục cặp của người khác

em cần tô màu mà anh không có ở nhà nên em mới..dùng xong em

cất vào chỗ cũ còn gì

nhưng em đã làm gãy mất hai cây bút sáp của anh

mẹ nói

em có làm hỏng thì con cũng không được đánh em

con không đánh Trúc Ly con chỉ tát nhẹ lên má thôi con tát như thế này này

đoạn anh Cường đưa tay tát nhẹ lên má mình

không phải anh tát mạnh lắm cơ anh tát như thế này

tôi đưa tay vụt mạnh vào không khí

mẹ nhìn xem má con còn đỏ này đau quá

mẹ nhin cười đưa tay đập đập lên nền nhà

đánh em là phải bị phạt con nằm úp mặt xuống đây Trúc Ly lấy cây

roi mây treo trên vách cho mẹ

anh Cường mếu máo

con không đánh em mẹ đừng nghe Trúc Ly mà đánh oan con

mẹ ra lệnh

nằm xuống Trúc Ly sao còn đứng đó lấy roi cho mẹ nhanh lên

tôi không ngờ sự thể lại nghiêm trọng như thế này tôi cảm thấy ân

hận và tội nghiệp cho anh Cường quá

tôi rút tè

roi đây mẹ

nhìn thấy chiếc roi anh Cường khóc ré lên

mẹ tha cho con hứa sẽ không bắt nạt em nữa con sẽ thương em

muốn lấy cái gì tùy ý con sẽ cho em cả hộp bút

tôi mặt cắt không còn chút máu
mẹ phạt con năm roi con thấy thế nào
anh Cường khóc
năm roi chắc con chết mất mẹ đánh hai roi thôi
mẹ lắc đầu
không được chẳng phải mẹ đã quy định anh em trong nhà đánh nhau
là phải chịu năm roi là gì
ba roi mẹ nhé mẹ cho con nợ hai roi Trúc Ly tại em mà anh bị đòn
anh tát em bao giờ quơ nhẹ như thế cũng gọi là tát à
mẹ nói với tôi
Trúc Ly anh Cường muốn nợ hai roi ý con như thế nào
tôi mếu máo
mẹ đừng đánh anh Cường mẹ tha cho anh ấy đi
mẹ lắc đầu
không được có lỗi là phải bị phạt
vậy mẹ phạt anh Cường nửa roi thôi
nửa roi là làm sao
tôi nói lí nhí
là mẹ đánh nhẹ thôi đánh nhẹ như không có đấy
anh Cường đánh con đau lắm mà tại sao con lại xin cho anh con
tôi lắc đầu
anh ấy không có đánh con anh chỉ tát yêu con thôi
vậy tại sao con khóc *con có khóc đâu mẹ tự nhiên nước mắt cứ chảy
ra nhà ta đã từng sống rất vui vẻ tại sao lại như thế hở mẹ*

*đồ chó đẻ cút đi mày hứa với tao như thế nào bây giờ lại như thế tan
học tôi không về nhà mà tìm đến một quán cà phê vắng khách và tôi
ngồi im lặng như thế đến tận nửa đêm
Trúc Ly có vẽ sành cà phê nhỉ tôi chỉ uống cà phê vào buổi sáng và
buổi tối tôi không bao giờ dám uống một giọt chỉ một giọt cũng
đủ tôi thao thức cả đêm tôi biết một quán cà phê rất tuyệt nếu Trúc
Ly không từ chối tôi xin mời Trúc Ly đến đây thưởng thức một lần cho
biết tôi tin Trúc Ly sẽ hài lòng cà phê ngon và âm nhạc tuyệt vời*

Chàng trai quay trở lại quán với hai ổ bánh mì nóng. Trời vẫn mưa
không ngớt. Cô gái mời tôi bánh, tôi lắc đầu bảo không thấy đói
*không thấy đói cũng phải cố nuốt con à tại bệnh khiến con như thế
đấy từ chiều hôm qua đến bây giờ con có thứ gì cho vào bụng đâu*

nhưng con không muốn ăn miện con nhạt thích

bố cầm thìa đảo cháo trong bát cho chóng nguội
chị Ngân phải mất cả buổi để nấu bát cháo cho con đầy cháo thịt nạc
ngon lắm đấy

tôi cảm thấy đầu nhức bưng bưng
mẹ đâu rồi bố

mẹ con đi học chưa về con nhớ mẹ à

mẹ học gì mà lâu thế bố

bố đỡ tôi dậy lấy chiếc khăn choàng qua cổ tôi rồi múc thìa cháo đưa
lên mồm tôi
chỉ còn vài tháng nữa là mẹ con tốt nghiệp lớp cao học rồi lúc ấy bố
sẽ đỡ vất vả cháo có vừa ăn không

con chẳng thấy ngon gì cả cứ như voi nhai bã mía bố ạ
cố nuốt bát cháo để còn uống thuốc con đã bớt sốt rồi uống thêm vài
cữ thuốc nữa chắc sẽ khỏi bệnh từ nay về sau con không được tắm
mưa nữa nghe chưa

bố nuốt rất nhanh tôi chưa kịp nước thì muống khác đã đưa lên miệng

bố nuốt chậm thôi để con nuốt bố đã ăn cơm chưa

bố lắc đầu
chưa bố đợi mọi người về ăn luôn thế các anh con cũng sắp về rồi
chị Ngân hôm nay sinh hoạt ngoại khóa đến chiều mới về

bố cúi xuống tôi thấy trên đầu bố có nhiều sợi tóc bạc
tóc bố bạc nhiều quá

ừ bố đã già rồi con gái ạ

khi nào khỏi bệnh con sẽ nhổ tóc bạc cho bố nhé

nhiều lắm con nhổ không xuể đâu

vậy bố sẽ làm gì với tóc bạc đó

bố nhuộm mỗi lần cắt tóc bố đều bảo thợ nhuộm tóc cho bố thuốc nhuộm có sẵn ở hiệu cắt tóc thật tình bố không muốn làm như thế tóc bạc thì đã làm sao nhưng mẹ con bảo nên nhuộm và bố nghe lời mẹ

đúng đấy bố ạ tóc bạc nom già lắm thế mà con đã có tóc bạc rồi đấy bố ạ hôm qua soi gương tình cờ con thấy tóc mình bạc không chỉ một sợi mà rất nhiều sợi bố có biết cảm giác của con lúc đó như thế nào không sao tóc bố bạc sớm thế nhỉ bố bạn của con lớn tuổi hơn bố nhưng tóc vẫn còn đen nhánh bố suy nghĩ nhiều phải không con đã cười rũ rượi như một con điên có chuyện gì khiến bố phải bận tâm

bố chẳng lo lắng gì cả tự nhiên tóc bạc thế thôi

tóc mẹ có bạc không bố

bố không biết mà nếu có mẹ con cũng sẽ giấu bố phụ nữ rất sợ người khác bảo mình già con thấy khỏe nhiều chưa

nhiều rồi bố ạ chắc ngày mai con sẽ khỏi bệnh thôi con nhớ trường quá bố đã xin phép cho con chứ

bố gật đầu

bố đã gọi điện xin phép cho con nghỉ vài hôm cô giáo chủ nhiệm muốn đưa các bạn đến thăm con nhưng bố bảo họ đừng đến bố ngại làm phiền đến mọi người

bố im lặng một lúc rồi nói

nhà ta năm nay ai cũng bị sốt ban đầu là chị Ngân anh Trục anh Cường bố rồi đến mẹ nhớ đến trận sốt của mẹ con bố vẫn còn thấy hãi lần đó chị Ngân phải xin nghỉ học vài hôm túc trực trong bệnh viện để chăm sóc mẹ bác sỹ đã chuyển gần hai mươi lọ huyết thanh đấy

mẹ đưa anh Cường đi thi anh Cường vào phòng thi mẹ đứng trên yên xe bám bờ tường nhìn vào bên trong trời đổ mưa xối xả và mẹ vẫn đứng im như thế suốt cơn mưa

con làm bài như thế nào

đôi hàm răng mẹ khua vào nhau lập cập mẹ nói không ra hơi

tốt lắm mẹ ạ sao người mẹ ướt thế kia
mẹ mẹ
mẹ đứng dưới mưa để làm gì tại sao mẹ không tìm chỗ trú mưa
mẹ không thể ngồi yên trong lúc con làm bài bây giờ thì mẹ yên tâm
rồi con chắc chắn đã làm được bài phải không
*anh Trục về đây bố ạ sao con biết con nhận ra tiếng xe đạp của anh
ấy đấy con nói có sai đâu anh ấy kia rồi*

*anh Trục thò đầu qua cánh cửa
chào bố con học mới về*

*đoạn anh hấp háy đôi mắt nhìn tôi
khỏe chưa cô tiểu thư*

*sao anh gọi em là tiểu thư
bọn anh tắm mưa cả buổi không sao em chỉ dầm mưa có một chốc
đã bị cảm lạnh không phải tiểu thư là gì nấu cơm chưa bố*

bố đặt bát cháo xuống bàn

*cơm nấu rồi thức ăn thì chưa con cho em ăn cháo hộ bố làm thức ăn
đây*

*bố bước xuống bếp
chị có chắc là sẽ thuyết phục được bố chụp ảnh không em thấy đây
là nhiệm vụ bất khả thi đấy
chị nói với tôi
nếu không thuyết phục được bố em sẽ giúp chị nhé
em làm được gì chứ
nếu bố không nghe em cứ lăn ra ăn vạ là thượng sách
có được không chị
được chứ nếu là người khác có thể bị bố mắng còn em thì nhất định
bố sẽ chiều bố thương em nhất nhà
mẹ nói
đúng đấy con cứ khóc thật to vào mẹ cuộc là bố sẽ chịu thua con
con sẽ làm theo lời mẹ nếu bố không chịu thì mẹ nói thêm vào nhé
được rồi việc ấy để mẹ lo mấy giờ rồi nhỉ
anh Trục xem đồng hồ
mười giờ rưỡi rồi mẹ ạ lũ kiến đang tàn phá chiếc dạ dày rỗng của
con đói đến hoa cả mắt*

anh Cường đứng dậy bước ra cửa
để con ra ngõ xem bố về chưa chắc là bố lại la cà đâu đó rồi mọi khi
bố đâu về muộn như thế này
tôi nói
bố bận công việc anh không nghe mẹ nói thế à
anh Cường cầm đầu chạy một mạch
chị Ngân chép miệng nói
chắc là phải hâm lại thức ăn nữa rồi
vẫn còn ầm ầm làm gì cho tốn ga mẹ tin chắc bố con đang trên
đường về nhà các con phải giữ kín đến phút cuối phải làm cho bố
thật bất ngờ nhé
vâng ạ
*con phải đi ngủ trước đây ừ con ngủ trước đi chờ mẹ làm gì con lớn
rồi đâu còn day vú mẹ nữa bố cứ trêu con mãi con thèm bú vú mẹ à*

*anh Trục đứng dậy rời khỏi bàn cờ
con không chơi nữa con phải đi học bài đây*

*anh Cường nói với bố
bố chơi với con một ván nhé*

*bố lắc đầu
thôi bố chán rồi con đã học bài xong chưa*

*rồi bố ạ tối nay ti vi chẳng có gì hay cả chắc con phải đi ngủ sớm thôi
sáng mai có tiết thể dục nhớ đến là con rùng mình*

*chị Ngân nói
sinh hoạt thể dục thì tốt chứ sao lại sợ chị rất thích những giờ thể
dục*

*chị không biết đấy thôi sân trường rộng như thế mà thầy dạy thể dục
bắt mỗi học sinh phải chạy đủ mười vòng*

khiếp chạy gì nhiều thế sức như chị cũng chỉ chạy được vài vòng thôi

*thế mới đáng nói chứ thậm chí có vài bạn đã ngất xỉu tại chỗ ở những
vòng cuối thế nhưng thầy vẫn bắt bọn em chạy không có ngoại lệ
nào cả em dám cuộc là thầy thể dục cũng không thể chạy được như
thế và em sẵn sàng chạy thi với thầy*

sao em không báo cho ban giám hiệu

chẳng ai dám nói đâu chị ạ thầy thể dục mà nghe được nhất định
bọn em sẽ bị dần như cám vả lại chắc gì mọi người đã chịu nghe

em nói cũng phải đoạn chị Ngân quay sang bố là thành viên ban
chấp hành hội cha mẹ học sinh bố nên có ý kiến chứ để học sinh
chạy như thế này chẳng còn sức để thở nữa là học hành

bố gật đầu
được rồi bố sẽ phản ánh vấn đề này với ông chủ tịch hội tất cả chỉ vì
bệnh thành tích thôi các con ạ

chị Ngân nói
con đã giặt bộ đồ của bố và đem phơi rồi đấy

bố nói
đồ của bố để bố tự giặt con mó tay vào làm gì

tiện tay con giặt luôn thể chẳng lẽ con gái không được phép giặt
quần áo của bố à bố lạ thật

tôi buồn ngủ nhưng không ngủ được tôi phải chờ mẹ về

anh Cường cho những quân cờ vào chiếc lon thiếc rồi cầm bàn cờ
bằng gỗ dựng sát góc tường bố nằm gối đầu lên tay mắt nhìn lên trần
nhà

chị Ngân nói với bố
hôm nào cũng phải chờ mẹ như thế này bố không thấy ngại à

bố lắc đầu
ngại gì chờ đợi cũng có cái hay đấy con ạ

tôi ngỏm dậy
con chẳng thấy hay gì cả con chỉ thấy sốt ruột thôi

anh Trục từ nhà vệ sinh bước ra leo lên gác quên tắt đèn bố gọi giặt
lại

*Trực con chưa tắt đèn nhà vệ sinh xuống tắt ngay chỉ có mỗi việc ấy
mà con cũng quên à phải biết tiết kiệm chứ*

*anh Trực bước xuống tắt đèn rồi leo lên gác lát sau tiếng đọc bài của
anh từ trên vọng xuống lầm rầm như sư sãi đọc kinh*

*bố xem giờ nói lâu lâu
mẹ con về muộn hơn mọi hôm gần mười phút rồi chẳng hiểu đi đứng
xe cộ như thế nào Trúc Ly con đã chải răng buổi tối chưa*

*tôi uể oải đứng dậy bước vào nhà vệ sinh và chọn chiếc bàn chải có
dán tên “ Trúc Ly “rồi nặn kem và bắt đầu chải răng bên ngoài tiếng
bố đập muỗi chan chát*

anh Trực bước dò dẫm trong đám cỏ

cẩn thận kéo gập rần đấy nhé

tôi nói

*em nghe rồi sao anh nói mãi thế nhức cả đầu em chả thấy con dế
nào cả chỉ nghe chúng gáy thôi lũ dế có thấy chúng ta không anh
Cường nhỉ*

*tôi mon men bước vào lùm cây rập rập một con ếch từ trong phóng
thẳng vào người tôi la oai oái*

anh Trực ơi ếch ếch em sợ quá

*anh Trực chạy đến con vật gớm ghiếc giương cặp mắt lồi nhìn tôi sợ
quá búa chặt lấy người anh*

không phải ếch chẫu chàng

sao nhìn giống con ếch thế

chẫu chàng cũng là họ nhà ếch học trò gì dốt thế

thịt nó có ăn được không anh

anh không biết chưa thấy ai ăn thịt chẫu chàng bao giờ

sao nó nhìn em ghê thế em sợ

anh Trực phì cười

tại nó ghét em đấy

anh đuổi nó đi đi

*anh Trực co chân chạm nhẹ lên người nó lủi nhanh vào bụi rậm gần
đấy*

chẫu chàng có ăn dế không anh

có dế là món khoái khẩu của chúng đấy

mình bắt dế thì chúng lấy gì để ăn

em khéo lo bò trắng răng chúng biết cách tìm thức ăn

trông thấy con dế than nấp trong đám cỏ tôi mừng rỡ lao đến cuốc

đuổi bắt diễn ra trong giây lát và con dế đã nhanh chóng biến mất
vào bụi rậm cạnh bờ ao
anh Cường hét to
không được ra gần ao kéo ngã xuống nước
tôi không nghe lời anh tôi quyết bắt cho được con dế to ời là to
tôi tiếp tục sục sạo trong bụi rậm con dế đã chui vào hang tôi không
thể bắt được nó làm gì bây giờ
phải rồi tôi sẽ đổ nước vào hang bị ngạt nước con dế nhất định phải
thò đầu ra
anh Cường cho em mượn chiếc lon
để làm gì
em múc nước đổ vào hang dế
anh Cường nói
để anh làm cho chỗ nào đâu
nhưng con dế đó là của em đấy nhé
anh Cường gạt đầu
được rồi là của em anh bắt cho em được chứ
anh Cường múc đầy lon nước đổ vào hang nước rút rất nhanh anh
đổ thêm vài lon nước nữa nhưng con dế vẫn chưa chịu ra
có phải chỗ này không em có nhìn lầm không đấy
đúng mà em nhìn thấy nó chui vào đấy em không hoa mắt
sao nó không chịu chui ra nhỉ chẳng lẽ hang có lối thoát ra ngả khác
tiếng anh Trục reo lên ở đám cỏ cạnh con đường mòn
dế nhiều quá các em lại đây nhanh lên
tôi và anh Cường vội lao đến một đàn dế từ trong bụi nhảy ra khắp
hướng anh Trục vội lấy được một con dế than anh Cường cũng
nhanh tay chớp được con dế lửa tôi chẳng bắt được con nào cả
anh Trục cho dế vào chiếc lon thiếc rồi đặt nắp lại
anh Cường nói
làm như thế nó sẽ chết ngạt mất nên đục một lỗ cho nó thở
anh Trục lấy vật nhọn đục một lỗ trên nắp lon rồi vơ nắm cỏ bỏ vào
bên trong
con dế này đầu to đít thon thế nào cũng là thiên hạ đệ nhất dế cho
mà xem nghe tiếng gáy của nó đã sừng tai rồi
con dế lửa của em cũng chẳng kém đâu cặp râu dài của nó nom uy
nghi như chàng dũng sỹ
tôi khóc
em chẳng có con dế nào cả bọn dế lủi nhanh quá em bắt không kịp
anh Trục đưa lon dế cho tôi
nín đi đừng khóc nữa chậm chạp như em không chẳng xơ múi được

gì đâu em giữ lon để chốc nữa bọn anh chia phần được chứ
tôi nín khóc
anh hứa rồi đấy nhé anh phải chia đều cho em đấy anh phải cho em
con để to nhất nếu không em sẽ khóc
anh Cường nạt lớn
thì em cứ việc khóc đã xin lại đòi hỏi
anh Trục và anh Cường tiếp tục sục sạo tôi ôm lon để vào lòng thỉnh
thoảng hé nắp nhìn vào trời tối dần xung quang vắng lặng
anh Trục bắt được ba chú để nữa anh Cường thậm chí bắt được
nhiều hơn những năm con nhưng toàn là để nhỏ
em đừng bắt để bé như thế chúng chẳng biết chọn đâu phải chọn con
to mà bắt chứ
tôi nói
không sao em sẽ nuôi chúng
anh Cường nói
em nuôi mình còn không xong còn đòi nuôi để buồn cười quá
anh Trục nhìn trời
sắp tối rồi chúng ta bắt thêm vài con nữa về là vừa
ừ
hai người chia ra làm hai ngả mặt trời đỏ ối phía bên kia sông vài
người làm đồng về nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ gió thổi mát
rượi
anh Cường đi dọc mép nương phát hiện có một cái hang bên trong
ló ra một chiếc cào
cua cua anh Trục ơi ở đây có cua
tôi và anh Trục vội lao đến
đúng là cua rồi một con cua kênh
nghe tiếng động con cua vội rúc vào bên trong mất dạng
anh Cường nói
làm sao đây anh Trục kéo nó chạy mất
chẳng ai dám thò tay vào hang cua anh Trục suy nghĩ một lúc
để anh tìm chiếc que
anh Trục tìm được đoạn que dài khoảng một thước xọc xọc vào
hang cua cả đoạn gỗ nằm gọn trong hang nhưng con cua vẫn không
chịu chường ra
hang sâu thế nhỉ
anh Trục nói
để anh phá miệng hang cho rộng ra
đoạn anh dùng thanh gỗ ngoáy mạnh miệng hang rộng dần
anh Cường nói

con cua này mà đem nướng trên lửa than thì ngon tuyệt em nhất
định phải tóm được nó
đoạn anh thò cả tay vào bên trong
tôi hét lên
cẩn thận kẻo bị nó kẹp đấy
em có im đi không thét to như thế nó trốn mất còn gì
tôi im lặng nín thở quan sát anh Cường bỗng rút tay về và hét tên
ôi cua kẹp em bị cua kẹp rồi
anh Trục vội lao đến
đưa anh xem nào
giữa lòng bàn tay của anh có vết bầm tím
chết rồi không phải cua kẹp em bị rắn cắn rồi
một con rắn từ trong hang bất ngờ phóng ra hướng về phía tôi anh
Trục vội đẩy tôi sang một bên
tránh ra rắn độc đấy
con rắn biến mất vào bụi rậm
từ chỗ bị rắn cắn máu chảy ra liên tục anh Cường thấy hoa mắt và
khó thở tôi khóc thét lên
anh Trục lau sạch vết máu chỗ bị cắn thấy rõ hai hàm răng với nhiều
vết chấm hình vòng cung có cả hai vết răng nanh và một số vết răng
nhỏ
em bị rắn độc cắn rồi phải tìm người giúp thôi
đoạn anh xé áo cột lên cổ tay anh Cường
em đừng cử động kẻo nọc rắn lan nhanh ngồi im như thế em thấy
trong người như thế nào
rất khó chịu cánh tay em tê rần hầu như không cử động được
tôi lo lắng
ở đây chẳng có ai cả mình làm sao đây anh Trục
phải nhanh chóng đưa Cường vào bệnh viện thôi
đoạn anh Trục xốc anh Cường lên lưng và lao nhanh về phía trước
tôi cầm theo lon để chạy đuổi theo
em về nhà đi
tôi khóc
em không biết đường về nhà cho em theo với
anh Cường nằm ngoẹo đầu lên vai anh Trục
vậy thì chạy nhanh lên anh không thể chờ vớt lon để đi
tôi ném lon để vừa chạy theo vừa khóc
em khóc chỉ làm rối thêm thôi nín đi
tôi nín khóc
anh Trục trượt chân ngã chúi về phía trước mặt đập vào hòn đá tóe

máu anh đưa tay quệt máu trên mặt rồi tiếp tục cõng anh Cường
chạy như bay
trời tối hẳn
chúng tôi vượt qua con đường đất gồ ghề anh Trục chạy nhanh quá
tôi đuổi theo không kịp cuối cùng tôi quyết định vất dép lại bên bờ
ruộng
sấm chớp vang trời
mưa

*anh nghĩ rằng tôi sẽ chấp nhận lời mời của anh à anh cho tôi là một
người phụ nữ nhẹ dạ và dễ dãi phải không nếu như thế thì anh làm to
rồi tôi đoán anh đã có quan hệ rất nhiều cô gái dễ dãi anh đã từng
hôn hít và qua đêm với họ và anh nghĩ tôi cũng như những người đó
phải không quý tha ma bắt anh đi*

chúng tôi vượt qua con đường lầy lội mưa quất rát mặt cả người tôi
lấm lem bùn đất tôi không hiểu tại sao anh Trục lại khỏe như thế trời
tối quá tôi chẳng thấy gì cả chỉ nghe tiếng bước chân bì bõm dưới
nước và hơi thở ồ ồ phát ra từ lồng ngực tôi vừa chạy vừa khóc tiếng
khóc không bật thành tiếng sao lâu thế mãi vẫn chưa ra đến lộ chính
đừng chết nghe em anh sẽ chạy thật nhanh

nghe đến “ Chết “ tôi bật khóc ồ ồ
một tia chớp lóe sáng tôi thấy anh Trục bước đi lảo đảo như người
say rượu

Trúc Ly em đâu rồi em có nghe anh gọi không
tôi đáp

em đang đi bên cạnh anh đây
có rét không

không em không thấy rét mình có đi lạc đường không anh sao đi mãi
mà không ra đến đường chính

anh không thấy gì cả nhưng anh nghĩ chúng ta đã đi đúng hướng
em mệt quá anh đi chậm lại được không

không được hay là em ngồi lại đây chốc nữa anh đến đón
tôi lắc đầu

em sợ lắm

vậy thì đi nhanh lên

chúng tôi im lặng và tiếp tục chạy trong bóng đêm mưa gió tơi bời
giờ này chắc bố mẹ tôi đã về nhà và đang cuống cuống tìm anh em
tôi

gần mười phút sau chúng tôi mới ra đến lộ chính chúng tôi đã hoàn
toàn kiệt sức anh Cường vẫn nằm im bất động trên lưng anh Trục
từ đây đến bệnh viện có xa không anh em mỗi chân quá
chúng tôi bước đi trong im lặng mưa đã ngớt nhưng gió thổi nhiều
đi mãi không thấy chiếc xích lô nào qua đây nhỉ anh sốt ruột quá
tôi nói
nhưng mình đâu có tiền không có tiền người ta đâu chịu chở
tôi vừa dứt lời thì một chiếc xích lô vụt đi qua
anh Trục ríu rít
bác xích lô bác xích lô
người đàn ông đập xích lô mặc áo mưa trùm kín đầu dừng lại
các cháu muốn đi đâu
bác làm ơn đưa chúng cháu đến bệnh viện gần nhất
lên xe đi
anh Trục lúng túng
nhưng chúng cháu không có tiền bác cho cháu đi chịu nhé cháu hứa
sẽ nhanh chóng trả tiền cho bác
người đàn ông tỏ vẻ khó chịu
không tiền thì làm sao chở được chúng mày đi bộ đi nhé
tôi khóc
bác ơi giúp chúng cháu với anh cháu bị rắn cắn
người đàn ông giật mình thốt lên
rắn cắn à thôi lên xe đi
bác xích lô hạ xe cho chúng tôi bước lên mưa đã tạnh bầu trời lấp ló
những vì sao bác xích lô phóng xe như bay
làm sao đến nỗi bị rắn cắn
chúng cháu bắt cua không thấy cua đâu cả chỉ thấy rắn
anh Cường bỗng lên cơn co giật sợ quá tôi khóc thét lên người đàn
ông vội guồng chân đạp thật nhanh
anh Cường ơi đừng chết
lúc này tôi mới phát hiện cặp kính cận của anh đã bị rơi từ lúc nào
*làm sao anh lại to tiếng với em đã làm gì sai chứ em khuyên anh
không nên uống rượu là có ý tốt với anh vậy mà anh nổi nặng lời với
em lại còn bảo em hứa theo bố mẹ lên án anh sỉ nhục anh
anh có thể nhấc bổng và ném em lên không trung
điều đó chẳng có nghĩa gì cả thật vớ vẩn
tôi nằm im lắng nghe hơi thở vang lên từ mặt đất*

bác xích lô phóng thẳng vào bệnh viện và dừng lại trước cửa phòng
cấp cứu mấy nhân viên y tế khiêng cáng chạy ra anh Cường cùng

bác xích lô khiêng anh Cường đặt lên cang
cám ơn bác nhiều lắm bác làm ơn để lại địa chỉ để cháu
người đàn ông xoa tay lia lịa
không phải làm như vậy đâu thôi tôi đi đây
người đàn ông đẩy chiếc xích lô lầm lũi bước ra bệnh viện tôi và anh
Trực chạy vào bên trong phòng cấp cứu
cô y tá có gương mặt bầu bĩnh hét lên
đứng bên ngoài không được vào
tôi và anh Trực đành đứng bên ngoài nhìn vào bác sỹ xem rất kỹ vết
cắn rồi nói với người bên cạnh
cô chuẩn bị huyết thanh kháng nọc rắn chằm quạp để truyền cho
bệnh nhân
anh Trực kéo tôi ngồi xuống ghế cô y tá từ xa bước đến
ai là người nhà của bệnh nhân
anh Trực nói
là cháu ạ
cô y tá nheo mắt nhìn chúng tôi và tỏ vẻ không hài lòng
không có người lớn đi theo à

một tia sáng va vào tường và nát vụn dưới chân
anh Trực lắc đầu cô y tá thở ra một cái thật mạnh
thôi được tên bệnh nhân

Lê Thế Cường
tuổi
mười hai tuổi ạ
địa chỉ

...
tôi nói
cô làm ơn cho cháu gọi điện thoại về nhà được không
ra chỗ điện thoại công cộng mà gọi
nhưng em không có tiền em muốn gọi về nhà em muốn báo tin này
cho bố mẹ biết
cô y tá xẵng giọng
sao các người làm phiền tôi thế nhỉ điện thoại của bệnh viện đâu phải
ai gọi cũng được
em sẽ trả tiền cho chị khi bố mẹ em vào đây được không
không được chuyện đó các người tự giải quyết lấy đừng phiền đến
tôi người bạn như thế này mà ngồi vào ghế à đứng dậy
tôi nói
nếu bố mẹ em không vào thì em cũng không có tiền đóng viện phí chị

biết rồi chúng em không có đến một xu
cô y tá ném cái nhìn giận dữ về phía tôi rúm người lại
rắc rối quá đi được rồi gọi thật nhanh nhé đừng có nấu cháo trên
điện thoại đấy
cô ta dẫn chúng tôi đến *thật ra những điều cậu vừa nói chẳng có ý
nghĩa nào cả những ông bố cao thượng những người mẹ vĩ đại và
những đứa con xinh đẹp tợ thiên thân ư điều đau đớn nhất trong cuộc
đời là sự ghê lạnh một cái bắt tay thân thiện xấu xa để tiện cậu còn
muốn lễ phải nào nữa thật là vô nghĩa sáng danh Chúa đồ chó chết
quân vô lại tởng nguyên rửa tất cả cầu cho cả nhân loại này hãy biến
mất* bên chiếc bàn hình chữ nhật bên trên có đặt một ít sổ sách giấy
tờ và chiếc điện thoại
cô y tá nói cộc lốc
đọc số đi để tôi bấm máy
anh Trực đọc số điện thoại cô y tá bấm số xong đưa ống nghe cho
anh Trực
em gọi đi anh sợ lắm
em cũng sợ
cô y tá bực mình quát
ai gọi hay là để tôi gác máy các vị làm mất thời gian của tôi nhiều quá
tôi vội chộp lấy ống nghe từ bên đầu dây bên kia tôi nghe mồn một
giọng lo lắng của chị Ngân
các em đang ở đâu các em có biết bố mẹ đang cuống cuống đi tìm
các em hay không
tôi khóc
anh Cường bị rần rần chúng em đang ở bệnh viện
chị Ngân hốt hoảng
trời ơi tại sao bị rần rần bệnh viện nào nói nhanh lên
khoảng tám giờ tối bố mẹ hốt hải chạy vào nhìn đôi mắt sưng húp
của mẹ tôi biết mẹ đã khóc rất nhiều
mẹ hỏi dồn
anh Cường đâu
anh Trực rầu rĩ chỉ tay về phía phòng cấp cứu bố mẹ vội lao đến đây
nhìn thấy anh Cường nằm thiêm thiếp trên giường mẹ bủn rủn tay
chân
con ơi tại sao lại ra nông nỗi này
mẹ khóc bố có vẻ điềm tĩnh hơn bác sỹ bảo
cháu bị rần chàm quạp cần chúng tôi đang truyền huyết thanh kháng
nọc cho cháu
cháu có bị làm sao không bác sỹ

rất may là cháu kịp thời được đưa đến bệnh viện hy vọng sự việc không đến nỗi tồi tệ loại rắn chàm quạp có nọc rất độc chúng tôi đã cứu vài trường hợp tương tự có em bị hoại tử phải tháo khớp cánh tay
bố thốt lên
ôi con tôi
không sao đâu anh yên tâm nhé cánh tay của cháu không bị làm sao cả chúng tôi sẽ truyền máu hy vọng đẩy chất độc ra khỏi cơ thể rất may là bệnh viện còn vài lọ huyết thanh kháng nọc nếu không mọi việc sẽ xấu hơn rất nhiều
mẹ bắc ghế ngồi xuống cạnh anh Cường
con ơi tỉnh lại đi con mẹ ngồi cạnh con đây
thêm một ca cấp cứu nữa người đàn ông say rượu tông vào trụ điện vỡ đầu máu tuôn như xối ông ta không cho các bác sỹ băng bó và liên tục nguyên rửa cái trụ điện nằm mất trật tự để ông ta va vào mẹ kiếp cái trụ điện sao lại mọc lù lù giữa đường như thế rõ ràng mấy thằng điện lực muốn chơi khăm ông đây mà
mời chị ra ngoài để chúng tôi làm việc
tôi không thể ngồi bên con tôi được sao
không được đây là quy định của bệnh viện mong chị thông cảm
mẹ vớt vát
tôi sẽ ngồi im và không làm phiền đến mọi người tôi không thể bỏ đi trong khi con của tôi nằm bất động như thế này
cô y tá tỏ vẻ khó chịu
sao chị cứ đứng đây lải nhải thế nhỉ nếu bác sỹ trưởng khoa trông thấy chị ngồi đây chúng tôi sẽ bị kỷ luật thông cảm cho chị ai sẽ thông cảm cho chúng tôi
mẹ thất thểu bước ra lúc này mẹ mới bình tĩnh quan sát chúng tôi tại sao lại bản như thế này các con từ dưới đất chui lên à
mẹ lấy khăn tay lau mặt cho tôi
con đã ăn gì chưa
tôi lắc đầu
chưa con đói quá *mẹ bảo tôi cố chờ thêm một chút bố sắp về rồi chị Ngân than thở bố lúc nào cũng chậm chạp như phụ nữ có con mọn*
mãi tìm các con mẹ vẫn chưa kịp chuẩn bị bữa tối ăn phở nhé tôi gật đầu vâng ạ anh Trực lắc đầu bảo không muốn ăn mẹ gắt con phải ăn tội của con mẹ sẽ tính sau con đã bày ra trò bắt đẽ phải không bố chạm tay vào người mẹ ra hiệu bảo mẹ giữ im lặng chúng tôi ghé vào quán phở nằm cạnh bệnh viện *chị Ngân vừa dứt lời thì anh Cường từ ngoài xông xộc chạy vào*

bố bố về bố về rồi

con chắc chứ

chắc con thấy bố vừa rẽ vào ngõ nhà mình

mẹ giục chị Ngân tắt đèn sau đó mọi người ngồi im lặng trong bóng tối tôi nghe tiếng xe máy của bố mỗi lúc gần hơn tiếp theo là tiếng chân của bố tìm tôi rón lên bị muỗi đốt tôi không dám đập

cả nhà đi đâu cả rồi nhỉ bố lau bầu rồi đưa tay tìm công tắc đèn khi ánh đèn neon vừa bật sáng mọi người nhất loạt đứng dậy (chị Ngân ôm chiếc bánh sinh nhật đi trước) cùng tiến về phía bố và hát vang bài happy birthday bố sững người trong giây lát rồi thốt lên vui sướng

ồ hôm nay là sinh nhật của bố à bố chẳng nhớ gì cả các con đã khiến bố rất bất ngờ nếu biết hôm nay sinh nhật bố đã xin phép về sớm hơn

anh Trực thấp nển

tôi bảo

bố nhắm mắt lại và cầu nguyện đi

bố nhắm mắt lại tôi gần như nín thở quan sát bố lát sau bố mở mắt ra

bố đã cầu ước những gì

bố nói

bố ước cả nhà ta mãi vui vẻ như thế này các con của bố luôn ngoan và học giỏi

anh Cường xen vào

bố không ước gì cho mình sao

cầu ước cho các con cũng là cho bố

chị Ngân đưa cho bố con dao bằng nhựa

bố cắt bánh đi con đói lắm rồi

bố cầm dao cắt bánh
mẹ nói
mọi người hãy vỗ tay chúc mừng bố đi nào

chúng tôi cùng vỗ tay bố cắt miếng bánh đặt vào chiếc đĩa giấy sau
đó mọi người lần lượt tặng quà và chúc mừng bố

mẹ tặng bố chiếc áo sơ mi màu trắng dài tay
nhân dịp sinh nhật em chúc anh dồi dào sức khỏe cậu ngây thơ cứ
nghĩ cứ sống tốt thì đời sẽ ưu ái với ta à lý tưởng ấy đã trở nên lỗi
thời rồi sao cậu lại khóc nước mắt của cậu chẳng khiến lão Trời già
động lòng đâu nhé phải cười lên và thách thức số phận chứ cậu có
nghe tớ nói không sao cậu cứ im lặng mãi thế hừm mẹ kiếp chó má
thật sớm thẳng quan tiền chúc chúc giám đốc thế nào cũng vào tay
anh

bố cười cảm ơn em anh đang cố gắng

chị Ngân tặng bố chiếc ví bằng da
con chúc bố sớm trở thành bộ trưởng

mọi người cùng cười vang mẹ bảo chỉ mong bố trở thành tổng giám
đốc chúc bộ trưởng xa vời quá không thể với tới được ta chỉ nên ước
mơ những gì trong tầm tay thôi

đến lượt tôi tặng bố cây bút
con chúc bố luôn thương yêu và lo lắng cho con

bố đưa tay ấn nhẹ lên trán tôi
con bé này chúc khôn thế ăn được chưa bố đói lắm rồi

tôi giúp mẹ và chị Ngân bày thức ăn ra bàn lâu rồi cả nhà mới được
bữa ngon như thế này giá như ngày nào cũng có sinh nhật thì hay
một tiếng cười man dại đàn bà là sinh vật cao cấp nổi liền giữa hai
đại dương bản năng con thú trời dậy sau cơn mê ngủ và ánh tà
dương chìm dần trong trong nấm mồ hoang lạnh những tia chớp
trong những ngày thê thảm chạy nhĩ lúc ấy mọi người tha hồ chúc
tụng và được ăn ngon

mọi người ăn uống vui vẻ bố mẹ uống rượu vang Đà Lạt những người còn lại được uống nước ngọt mẹ múc cho bố bát thịt hầm anh ăn đi cho có sức khỏe đây là món anh thích nhất đấy

cám ơn em bố nói em là người phụ nữ tuyệt vời đoạn bố nheo mắt nhìn tôi

Trúc Ly thức ăn có ngon không sao con ngồi im như thế

tôi gật đầu ngon lắm bố ạ chưa bao giờ con ăn ngon như thế mẹ bảo phở ở đây chỉ tạm tạm tại đói quá nên ăn gì cũng thấy ngon đoạn mẹ buông bát thở dài bố ngừng ăn đưa mắt nhìn mẹ

sao em không ăn

giọng mẹ lo lắng

em lo cho cu Cường quá không biết thằng bé có qua khỏi không bố nói

em đừng lo lắng thái quá bác sỹ bảo cu Cường nhà mình sẽ chóng khỏi chẳng ai nói dối một chuyện quan trọng như thế bao giờ em cố ăn nốt bát phở đừng bỏ phí như thế

nhưng em vẫn thấy lo chừng nào con còn nằm trên giường bệnh là em không có một phút giây yên ổn

mẹ khóc

anh Trục chạm khẽ vào người tôi chúng tôi nhìn nhau và im lặng

anh Cường ơi anh đã khỏi bệnh chưa

khỏi rồi nhóc ạ

anh đừng gọi em là nhóc em không thích mọi người gọi em như thế anh phải gọi em là Trúc Ly bé Trúc Ly

anh Cường phì cười

ừ Trúc Ly anh đã khỏi rồi ngày mai anh sẽ đến trường năm mãi một chỗ chán quá

tay anh còn đơ không

anh khẽ cử động bàn tay trái

còn chắc vài hôm nữa sẽ khỏi rất may cánh tay phải không bị gì và anh có thể viết bài

bị rắn cắn mà may nổi gò em sợ muốn chết

ai đã gấp những con hạc giấy treo trên giường bệnh của anh vậy em à

tôi gật đầu

không phải chỉ mình em có cả chị Ngân và anh Trục em không thể gấp được nhiều hạc đến thế mọi người đã thức cả đêm để gấp hạc giấy đấy

anh Cường ngạc nhiên
gấp nhiều hạc để làm gì

để cầu chúc cho anh chóng lành bệnh

ai bảo với em như thế

một bác nằm chung buồng với anh bày cho em người nhà của bác ấy cũng gấp hạc giấy để cầu chúc bác chóng lành bệnh

anh Cường phì cười
anh không tin chuyện vớ vẩn đó đâu nếu gấp hạc giấy mà khỏi bệnh thì chẳng cần bác sỹ với bệnh viện làm gì làm như thế chỉ tốn giấy mà thôi

anh nói thế mà nghe được à anh khỏi bệnh là nhờ vào những con hạc giấy của em đấy

tôi nung nẩy làm mặt giận

được rồi anh khỏi bệnh là nhờ em và anh cảm ơn em rất nhiều đã hết giận chưa cô nương

phải thế chứ anh có khát không em lấy nước cho anh uống nhé

anh Cường lắc đầu
anh không thấy khát anh Trục đâu rồi

anh Trục đi học rồi
anh ấy có bị đánh đòn không

tôi lắc đầu

*không mẹ không đánh chỉ mắng vài câu bố bảo nếu muốn chơi dế thì
cứ việc bỏ tiền ra mua chứ đừng lòng sục vào bụi rậm như thế*

bắt dế vẫn thích hơn chứ

*anh còn dám nghĩ đến chuyện bắt dế nữa à bị rắn đớp anh vẫn chưa
sợ sao*

anh Cường lắc đầu

anh không sợ em có dám đi với anh nữa không

tôi lắc đầu

*em sợ lắm anh không sợ rắn nhưng cũng phải biết sợ roi của mẹ chứ
lần này mẹ không tha đâu*

Trong Cơn Mưa

Chương 4

khai quật thành lũy đổ nát của tâm hồn tìm kiếm trái tim biết yêu thương đã hóa thạch Em đã no chưa? Có muốn ăn gì nữa không? Cô gái lắc đầu nói, em no rồi, một ổ bánh mì là quá đủ với em. Chàng trai cười, anh phải ăn gấp đôi như thế, một ổ chẳng thấm vào đâu cả. Cô gái nói, sao anh không mua cho mình hai ổ hết tiền rồi à? Không, chàng trai lắc đầu, anh vừa nhận tiền dưới quê gửi lên chưa tiêu đồng nào cả. Anh dành bụng chờ tạnh mưa sẽ đưa em đến quán cháo lòng. Đây là quán cháo ngon nhất mà anh từng được ăn đấy. Quán cháo vừa ngon lại vừa rẻ rất thích hợp với túi tiền của sinh viên. Anh tin em sẽ thích.

Cô gái nhìn trời:

Thời tiết như thế này có khi mưa suốt cả tuần mất. Em thích mưa nhưng mưa dài lê thê như thế này rõ ràng chẳng hứng thú chút nào. Những lúc mưa anh thường làm gì?

Anh thường đọc sách và nghe nhạc *tát vào mặt nó bảo nó cầm miệng lại đồ thân lừa ư nặng ai bảo mày làm những việc xấu xa ti tiện ấy xéo đi cho rãnh khốn nạn đến thế là cùng khi mà ánh sáng chân lý chưa soi rọi đến những góc khuất tối tăm nhất thì cuộc đời này hãy còn đầy rẫy những bất công triền miên những nỗi buồn và những ngọn đèn đường chưa kịp tắt*, anh thích đọc sách văn học nước ngoài đặc biệt là văn học Pháp. Em đã đọc *Điền Viên* của Ximông chưa nhỉ?

Cô gái lắc đầu. Chàng trai nói:

Đây là tác phẩm viết theo kiểu tự thuật rất độc đáo; lịch sử và hư cấu, ký ức và tưởng tượng, quá khứ và hiện tại, tất cả hòa vào nhau, vừa hư vừa thực. Tác phẩm quan trọng này đã giúp nhà văn đoạt giải Noben văn học bốn năm sau xuất bản đấy em ạ.

Em không ngờ anh cũng say mê văn học đến vậy. *lẽ ra các người nên coi sóc con cái cẩn thận hơn chứ nếu chúng thích phá phách và không muốn ngồi im một chỗ tốt nhất các người nên xích chân chúng lại hoặc tống chúng vào trại giáo dưỡng nào đó chứ đừng để chúng xông ra ngoài như chó thàng Bầy mà phá làng phá xóm như thế nhìn lũ con của các người trông chúng có vẻ được giáo dục tử tế mà*

không ngờ lại là bọn hư hỏng các người nhìn xem chậu hoa kiểng quý như vàng vợ chồng chúng tôi đã bỏ ra hàng năm trời chăm sóc đã bị con các người tàn phá chỉ trong chớp mắt thằng bé đeo kính cận trông ngoan ngoãn thật thà như thế mà nghịch ngợm như tiểu yêu lúc đầu thấy chúng chơi bóng tôi đã bảo các cháu nên ra sân vận động hoặc tìm một bãi đất trống nào đó chỗ này không thích hợp cho việc sút bóng cây kiểng nhà bác là quý lắm đấy cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được thằng kính cận gật đầu vâng dạ có vẻ lễ phép lắm chúng cháu chỉ sút nhẹ thôi nhẹ mà làm chết cả chậu kiểng à tôi không chấp nhận lời xin lỗi của các người và cũng chẳng nhận tiền bồi thường các người làm thế nào cho cây kiểng của tôi sống lại thì làm chồng tôi chưa biết chuyện đấy nếu biết thế nào ông ấy cũng điên tiết lên cho mà xem ông ấy mà nổi giận thì Trời cũng phải sập tôi nói thật chứ không phải dọa đâu Anh có quyền sách đó không cho em mượn với.

Anh mượn của người bạn và đã trả rồi, chàng trai nói.

Tiếc thật, vậy mà em cứ nghĩ là của anh. Nhà sách có bán không? Không, anh đã cố tìm nhưng không thấy. Bạn anh đã đi thực tập rồi khi nào hắn về anh sẽ mượn giúp em, chàng trai nói.

Vậy thì tuyệt quá. Em thích đọc sách những lúc như thế này.

Chàng trai cầm ấm trà rồng lắc lắc mấy cái:

Mới ăn bánh xong khát quá. Em có uống thêm thứ gì không?

Cô gái suy nghĩ một lúc, nói:

Anh gọi cho em cốc chanh dây. Uống cà phê xót ruột quá.

Chàng trai gọi cốc chanh dây và ly đá chanh. Một vị khách ngồi một mình trong xó tối yêu cầu chủ quán thay nhạc Trịnh Công Sơn. Mưa tầm tã.

Giá như không bận công việc anh sẽ ngồi thi với ông Trời một lần xem sao, chàng trai cầm chiếc thìa dài chọc chọc vào ly chanh đá.

Tôi gọi thêm ấm trà ngon. Cô gái lẩm nhẩm theo lời bài hát “*mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ ..*”, chàng trai cầm thìa gõ nhịp lên miệng ly. Trông họ thật hồn nhiên và đáng yêu.

Vài chiếc xe gắn máy lướt qua, tiếp theo là một người đàn bà mặc áo mưa đẩy xe cá viên chiên đi ngang qua.

Em có ăn cá viên chiên không, chàng trai nói.

Cô gái gật đầu. Chàng trai gọi “*Cá viên chiên*” rồi lao ra phía ngoài.

Cô gái liếc mắt nhìn tôi:

Anh ấy nhiều lúc trông như đứa trẻ, chị ạ. *xin bác thông cảm chúng tôi không thể làm cho cây đã chết sống lại được con đại cái mang xin bác hãy nhận lời xin lỗi chân thành của vợ chồng tôi và tôi sẽ cố gắng*

mua lại một chậu kiểng giống như thế để đền cho bác các con còn đứng im như thế à mau ra xin lỗi bác nhanh lên tại sao các con có thể đá bóng ở đây được chứ mẹ tuyên bố sẽ tịch thu quả bóng và từ nay về sau các con cũng đừng hy vọng chạm vào bất kỳ quả bóng nào các con gây phiền toái cho mọi người như thế là đủ lắm rồi và mẹ không thể chịu đựng được nữa Hai mươi bốn tuổi rồi mà còn ngờ nghệch lắm. Chị biết không lần đầu tiên anh ấy tặng hoa cho tôi. Chị biết anh ấy tặng hoa gì không.

Tôi im lặng. Cô gái nói:

Anh ấy tặng hoa huệ cho tôi đấy. Trời ạ, hoa huệ dùng để cúng Phật chứ ai lại mang đi tặng vào dịp sinh nhật bao giờ. Cũng vì chuyện này mà tôi bị các bạn trêu mãi. Cù lần thế không biết.

Tôi cảm ẩm trà rót ra cốc. Bụng tôi óc ách toàn nước. Và tôi vẫn uống mặc dù không thấy khát. *tạo hóa cho con người được hưởng những đặc ân là có thể uống lúc không khát và làm tình mọi lúc mọi nơi* Chàng trai quay trở vào với món cá viên chiên chấm tương ớt đặt trên chiếc đĩa giấy. Tôi quay mặt sang nơi khác để họ ăn uống được tự nhiên.

chải răng xong tôi bước ra nhà vệ sinh cũng vừa lúc mẹ về tới bố lật đặt ngồi dậy đón lấy chiếc túi xách đựng đồ cá nhân của mẹ
chị Ngân nói

mẹ về muộn khiến bố như ngồi trên đống lửa bố chờ mẹ như chàng trai đợi người yêu

mẹ có vẻ mệt phấn son phờ phạc bố xoay chiếc quạt máy hướng về phía mẹ rồi ấn nút chiếc quạt xoay tít vài gió khắp nơi
em khát không anh lấy nước cho em uống nhé

bố đi lấy nước ướp lạnh *hình ảnh đó nét mặt đó làm tôi tuyệt vọng rồi khi ánh sáng nhập nhoạng cuối ngày loang lổ đổ xuống cây cỏ chết khô rau trong vườn cũng không còn xanh nữa lối vào góc gác quanh co nhưng cả ngày nhọc nhằn này cũng không làm tôi khó chịu* đưa cho mẹ mẹ uống một hơi cạn sạch rồi đưa cốc cho bố hôm nay công việc nhiều em bị quay tít như cái chong chóng đã thế lại có tiết kiểm tra mệt đến thở không ra hơi cả nhà đã ăn cơm chưa
tôi nói

ăn hết rồi mẹ ạ chỉ còn mỗi mình bố thôi

bố nói

em làm bài được không

mẹ gật đầu

làm được nhờ người bên cạnh mách cho nếu không em đã để giấy trắng dù sao cũng đã trả xong nợ nần cả người

tại em học tử nên mới như vậy và khi cô trả lời tôi hiểu rằng đối với cô mỗi làn da đều có sắc thái và tình cảm và ngôn ngữ riêng vui buồn hờn giận và cả sự điên rồ nữa em hãy từ bỏ kiểu học như thế đi mẹ xằng giọng

em đâu có thời gian vừa làm việc vừa học lại phải quần quật việc nội trợ nữa giá như em có ba đầu sáu tay thì mới ôm hết công việc mỗi tối khi đặt lưng lên giường nghĩ đến công việc của ngày hôm sau em lo lắng đến không chợp mắt được

bố nhũn nhặn

em nghỉ ngơi một chút đi tắm rồi ăn cơm anh đã đặt sẵn ấm nước trên bếp em pha nước mà tắm nước lạnh dễ bị cảm lắm để anh hâm lại bát canh

đoạn bố đứng dậy đi thẳng vào bếp

tôi nói với mẹ

mẹ đi học làm gì cho cực thân mẹ vất vả mà bố cũng vất vả

mẹ tát nhẹ lên má tôi

tôi làm tất cả là vì cô đầy nạng tiểu thư đồng đánh nếu không có cô và mấy chiếc tàu há mồm thì giờ này tôi đã nằm khểnh xem ti vi chứ đâu phải nhọc xác như thế này

tiếng bố từ dưới nhà vọng lên

anh pha sẵn nước rồi em tắm nhanh kéo nguội

mẹ uể oải đứng dậy chị Ngân đã chuẩn bị sẵn quần áo cho mẹ lát sau tôi nghe tiếng dội nước từ nhà tắm vọng ra

chị Ngân anh Trực anh Cường chuẩn bị đi ngủ tôi nằm giữa nhà bên cạnh mâm cơm mẹ từ trong nhà tắm bước ra trên đầu trùm chiếc khăn tắm bố bảo tôi xích qua một bên mẹ ngồi xuống chỗ trống đó bố xới cơm ra bát

anh đói cứ ăn trước chờ em làm gì ngày mai em sẽ về muộn đấy lại về muộn nữa à

ừ em có cuộc họp quan trọng

bố và cơm gấp quả trứng luộc cho vào bát của mẹ

trứng luộc lòng đào đấy ngon lắm em ăn đi

mẹ bẻ đôi quả trứng

ừ lòng đào anh làm như thế nào mà luộc được như thế này em đã từng luộc trứng nhưng không phải lúc nào cũng thành công

bố bảo

trứng sôi đúng năm phút thì lấy ra ngâm vào nước lã thế thôi

anh bắt đầu có kinh nghiệm trong việc nội trợ rồi đấy em mà theo lớp nghiên cứu sinh có khi anh sẽ trở thành đầu bếp đại tài nhỉ

bố cười

em kết thúc lớp cao học nhanh cho anh nhờ bây giờ anh mới hiểu việc nhà vất vả như thế nào

thế mà em đã phục vụ không công cho bố con nhà này suốt mười mấy năm rồi đây em chỉ mong các con chóng lớn để an nhàn cái thân

bố nói

mọi việc không như em nghĩ đâu rồi chúng sẽ có gia đình sinh con để cái lúc ấy thậm chí em còn bận rộn hơn bây giờ nữa là đưa bát cho anh xới đúng vậy con là đồ con lừa bố mẹ đã sinh ra con mà

bố rít lên

trời ơi nếu biết trước phải sinh ra thứ mất dạy như thế này thà rằng tao sinh ra quả trứng luộc còn tốt hơn mày có cam hòng lại không thẳng trời đánh kia

tôi nói

bố đừng đấu khẩu với anh ấy làm gì về phòng đi bố anh Trục tại sao anh cứ đối co với bố như thế anh cảm thấy vui sướng khi làm bố nổi giận lắm à

sau khi khỏi bệnh mày hãy rút ra khỏi nhà này xem như tao không có thẳng con như mày

mẹ từ trên lầu rầm rập chạy xuống
chuyện gì mà ồn ỹ thế kia

bố xẵng giọng

bà không đến sớm mà xem đứa con yêu quý của bà hỗn hào với tôi

mẹ ném về phía anh Trục cái nhìn khinh bỉ

lại là mày tao cứ định ninh mày chết bờ chết bụi nơi nào rồi chứ

anh Trục nói

con phải sống để nhìn đời chứ vở kịch chưa hạ màn còn nhiều cái để xem

mày xem gì hử mày xem gì

bố mẹ phải hiểu rõ hơn con chứ bố mẹ đã thủ những vai diễn rất xuất sắc con đã khóc thét lên vì cảm ạn ạn ạn ạn động đấy

bốp bốp mẹ giang mạnh cánh tay tát lên mặt anh Trục sự việc diễn
nhanh quá tôi không kịp ngăn lại

tôi kêu lên thảng thốt
mẹ

anh Trục ứa nước mắt
mẹ cứ việc đánh con tùy thích nếu mẹ thấy rằng việc đó sẽ giúp mẹ
ngôi giận thân xác này là do mẹ sinh ra vài cái tát không là gì cả
Trúc Ly hãy mang cho mẹ chiếc roi anh không muốn mẹ phải đau tay

bất lực nước mắt tôi trào ra
tại sao nhà ta lại ra nông nổi này trước kia chúng ta đã từng sống rất
hạnh phúc mọi người không thể tha thứ được cho nhau hay sao trời
ơ!

mẹ gắt
con không cần phải hét toáng lên như thế điếc tai lắm mẹ không thể
nào vỗ ηκ ồ tha thứ cho nó đến chết mẹ cũng không thể quên được

tại sao mẹ nhớ lâu đến thế kẻ thù thậm chí còn tha thứ cho nhau anh
ấy dù sao cũng là con trai của mẹ

mẹ nói
con đừng dạy khôn mẹ mẹ hiểu việc mình làm

tôi khóc ồ ồ
mẹ không hiểu mẹ quá đáng

mẹ quát
con bắt chước thằng đầu đường xó chợ đó ăn nói hỗn xược với mẹ
phải không ai cho con cái quyền như vậy

anh Trục lấy thuốc lá trong ngăn kéo ra hút mẹ lao đến giật điếu
thuốc vò nát và ấn vào chiếc gạt tàn
không được hút thuốc trong phòng mà không nhớ quy định của nhà
này à vào nhà vệ sinh mà phì phà tao không muốn cả nhà này phải
ra chợ mà ở

chiếc điện thoại di động trong túi quần bố reo lên bố nhìn số máy gọi đến rồi bước ra ngoài nghe điện thoại

mẹ trở về phòng riêng của mình

tôi xuống bếp tìm chị Lành chị đang quét dọn
chị đã nấu cháo cho anh Trục chưa

chị Lành lắc đầu
chưa thấy nhà ồn ào quá tôi không dám làm gì cả tôi sẽ nấu ngay bây giờ

tôi bước đến mở tủ lạnh lấy ra miếng thịt nạc đưa cho chị
chị cầm miếng thịt này nấu cháo nhé

chị Lành thoáng ngần ngừ
bà chủ có mắng không cô Trúc Ly tôi sợ lắm

chị cứ làm có gì tôi chịu

chị Lành gặt đầu lấy gạo đem vo rồi đặt lên bếp sau đó chị bắt đầu
băm thịt tôi đứng bên cạnh quan sát chị làm

ở nhà này chỉ có cô Trúc Ly là dễ chịu nhất cô tốt với tất cả mọi người
chẳng lẽ những người khác đều xấu à

không ý tôi không phải vậy ông bà chủ cô Ngân cậu Trục cậu Cường
đều tốt cả nhưng mà khó nói quá tôi không biết bày tỏ như thế nào

chị hãy chú tâm vào công việc của mình đừng bận tâm đến chuyện
của người khác khi nào cháo chín chị hãy cho vào một ít tiêu cay và
mang cho anh Trục chắc anh ấy đói lắm rồi

vâng tôi sẽ làm thật nhanh tất nhiên phải có vài cọng hành sáng nay
cô Trúc Ly không đến trường à

hôm nay ngày nghỉ chị không nhớ à
ừ nhỉ tôi quên mất đầu óc của tôi dạo này hay lú lẫn chưa già mà đã..

chị Lành cho thịt băm vào nồi rồi lấy đũa đánh cho rã ra tôi ngửi thấy mùi cháo

nhìn thấy cảnh ngộ của cậu Trục tôi thương lắm nhưng tôi chẳng biết làm gì hơn dạo này cậu ấy uống rượu nhiều thế uống nhiều là có hại cho sức khỏe sao cô không khuyên cậu ấy một tiếng

tôi thở dài

tôi nói mãi mà anh ấy có thèm nghe đâu có lẽ anh ấy muốn hủy hoại đời mình bằng men rượu trước kia anh ấy là người có bản lĩnh vậy mà..anh ấy đã tự đánh mất bản thân

chị Lành lấy thìa vớt bọt trong nồi theo tôi cô nên tìm cho cậu Trục một người phụ nữ hy vọng cậu ấy sẽ thay đổi

chị nghĩ như vậy à

đúng vậy một người phụ nữ đẹp có thể cứu sống cả thế giới huống hồ cậu Trục

tôi cười

nói chính xác là “ cứu vãn “ cứu vãn bao hàm ý nghĩa rộng hơn chị cũng biết những lời hay ho nhỉ

chị Lành đổ thêm nước vào nồi cháo

tôi xem phim thấy nhân vật chính nói với người yêu như thế chứ tài cán gì đâu cô đừng cười tôi

chị Lành cho một thìa dầu vào nồi cháo rồi vặn nhỏ lửa và đậy nắp lại

cho dầu vào làm gì từng ấy thịt là đủ ngọt nồi cháo rồi để cháo sôi không bị trào ra bếp cô Trúc Ly thấy tôi nói có đúng không chuyện của cậu Trục đó mà

tôi nói

tôi đang suy nghĩ và chẳng biết tìm ai cả vả lại chắc gì phụ nữ có thể hấp dẫn được anh ấy

chị Lành lấy giẻ lau bếp

chẳng người đàn ông nào không thích phụ nữ cả thái giám còn liếc
gái nữa là thì chọn một người trong đám bạn của cô đấy

tôi im lặng
sao thế các bạn của cô đều có bạn trai cả rồi sao

mọi việc không đơn giản như chị nghĩ đâu

chị Lành suy nghĩ một lúc rồi nói
tôi hiểu rồi chẳng ai chọn một người vô công rồi nghề lại hay là cà
nhậu nhẹt cả phải là một người thật can đảm và thông cảm hoàn
cảnh của cậu Trục thì mới dám đến với cậu ấy nhưng người phụ nữ
như thế biết tìm đâu ra nhỉ khó thật đấy
tôi im lặng chị Lành nói
nhìn cậu Trục tôi thấy thương quá cậu ấy thật cô đơn cậu ấy chẳng
nói chuyện với ai trong ngôi nhà này ngoài cô Trúc Ly à không cậu
còn nói chuyện với con Minô nữa

Minô là con chó Nhật lông xù chúng tôi nuôi nó từ lúc dọn về nhà mới
được vài tháng

anh ấy nói chuyện với con chó à

chị Lành gật đầu
đúng vậy tôi từng thấy cậu Trục nói chuyện với con Minô cả buổi tôi
không biết con chó cái ấy có hiểu những gì cậu Trục nói hay không
nhưng nó nằm im có vẻ lắng nghe

anh ấy nói những gì

chị Lành thở dài
chẳng ra đầu cua tai nheo gì cả đó là những người vô nghĩa tôi nói
thật cô Trúc Ly đừng mắng lúc ấy nom cậu Trục như người mắc
bệnh tâm thần

tôi lo lắng
tình trạng này kéo dài đã bao lâu

lâu rồi khoảng một năm gì đó con Minô có vẻ thích cậu chủ lúc nào
cậu chủ có mặt ở nhà là nó cứ xoắn xít bên cậu chủ không rời nửa

bước

tôi ho ran mấy tiếng

cô Trúc Ly đã có bạn trai chưa
sao chị lại hỏi như vậy chị nghĩ là tôi đã có bạn trai à

chị Lành nói
xinh đẹp có học thức và nhân hậu như cô chủ không có bạn trai mới
là chuyện lạ bạn trai của cô chủ chắc cũng là sinh viên nhỉ

tôi lắc đầu
tôi chưa có bạn trai tôi chưa nghĩ đến chuyện đó việc trước mắt của
tôi là hoàn tất chương trình đại học con xác định như thế là tốt phải
học trước đã chuyện yêu đương tính sau bố hứa sẽ tìm cho con một
người đàn ông trên cả tuyệt vời
như vậy thì tốt tôi lo cô chủ đi lấy chồng cậu Trục sẽ chết vì buồn
mất tội nghiệp cậu ấy

tiếng mẹ từ trên phòng vọng xuống
chị Lành đâu lên đây tôi bảo

chị Lành nhìn tôi lo lắng
cô Trúc Ly xem hộ nồi cháo nhé bà chủ gọi tôi có chuyện gì thế nhỉ

chị Lành chạy nhanh lên bậc cấp tôi mở vung cháo đã nhừ

tiếng gắt gỏng của mẹ
chị làm ăn như thế à chị muốn tiếp tục làm với chúng tôi hay về quê
chăn vịt thì nói một tiếng để tôi còn biết đường tìm người giúp việc
khác

tiếng chị Lành
dạ thưa bà chủ tôi đã mắc lỗi gì ạ

mẹ giận dữ
chị còn đứng đó hỏi đồ tôi nữa à chị đã giặt chiếc áo này chưa

dạ tôi đã giặt và là ủi cẩn thận theo lời bà chủ dặn ạ

*giặt rồi mà như thế à chị muốn thiên hạ nhìn tôi như một con điên à
tôi đã bảo chị trước khi cho vào máy giặt phải gút sạch cổ áo chị có
làm đúng như lời tôi dặn không*

dạ có tôi đã gút rất kỹ ạ

gút kỹ mà bản như thế này sao chị học thói lẻo mép từ bao giờ vậy

dạ tôi sẽ mang giặt lại

*sáng mai tôi sẽ mặc chiếc áo này đến cơ quan chị làm như thế nào
đừng để tôi phải nổi giận lần nữa mang chiếc áo đó đi cho rảnh mắt
tôi*

cơm nước xong mẹ mang các thứ đi rửa bố ngồi hút thuốc bên cửa
sổ rửa bát xong mẹ vào nhà vệ sinh chà răng

Trúc Ly đã ngủ rồi à

bố gật đầu

ngủ rồi

mẹ nói

anh bé con lên phòng nhé con bé có bị muỗi đốt không nhỉ

bố cúi xuống bế tôi lên thật ra tôi giả vờ ngủ để được bố bế^[1]

nhà tôi chia làm ba phòng tầng trệt một phòng dành cho bố mẹ trên
gác được ngăn thành hai buồng một cho tôi và chị Ngân buồng còn
lại cho anh Trục và anh Cường *trong làn sương khói mờ ảo hắt vệt
mặt nắng như lượn những tia sáng cuối ngày* và mỗi buồng đều có một
cửa sổ

bố đặt tôi lên tấm nệm mỏng chị Ngân đang mắc màn

khuya rồi hai chị em ngủ đi sáng mai còn đi học nhớ chèn cho cẩn

thận kẻo bị muỗi đốt đang có dịch sốt xuất huyết đấy

vâng ạ

bố không xuống ngay mà đứng lại bên lối lên xuống

con còn tiền tiêu không

chị Ngân gật đầu

số tiền tuần trước bố cho con còn một ít

bố thò tay vào túi quần lấy ra vài tờ giấy bạc

con cầm thêm một ít để tiêu vặt

chị Ngân lắc đầu

con không cầm đâu bố giữ lấy mà hút thuốc

bố sắp lĩnh lương rồi cầm lấy đi bố cho con

chị Ngân cầm tiền
con cảm ơn bố
tiếng chân bố xa dần chị Ngân vuốt thẳng mấy tờ tiền rồi cho vào cặp
sau đó chị cầm cúi chuẩn bị sách vở cho buổi học sáng mai rồi tắt
đèn và nằm xuống cạnh tôi
ngọn đèn ống dưới nhà vụt tắt tôi biết bố mẹ đã vào phòng của mình

Trong Cơn Mưa

Chương 5

tôi không ngủ được chập tối tôi uống một cốc trà và nó khiến tôi thao thức

tôi nằm im lắng nghe những tiếng động xung quanh chị Ngân nằm cạnh tôi hơi thở phát ra đều đều tôi biết chị đã ngủ chị rất dễ ngủ hễ đặt lưng xuống là ngáy ro ro phòng bên cạnh phát ra tiếng mớ của anh Cường những âm thanh vô nghĩa dội vào bốn bức vách và mắt hút tôi muốn ngồi dậy đọc sách nhưng ngại làm hỏng giấc ngủ của chị Ngân nên đành nằm im có tiếng mở cửa phía dưới nhà tiếng bước chân và ánh đèn trong nhà vệ sinh bật sáng bố mẹ tôi vẫn chưa ngủ bố mẹ làm gì mà thức khuya thế nhỉ

tôi suy nghĩ mông lung và lắng nghe kim đồng hồ nhích đi từng nhịp trong số bốn người con tôi là đứa giống bố nhất anh Cường thì giống mẹ hai người còn lại thì giống cả bố lẫn mẹ *đã bao giờ cậu nhìn thấy người chết chưa tớ đã từng chứng kiến một tai nạn giao thông khủng khiếp một chiếc xe tải chở đầy hàng hóa đã tông thẳng vào một người đi đường và người đàn bà bất hạnh chỉ còn lại là một khối thịt lầy nhầy máu tươi khiếp* tôi liên tục quía mình tớ đã không dám động vào và giấc ngủ *thức ăn có vẫn không màu đỏ suốt mấy tháng liền* đến với tôi

tôi cảm thấy khát

tôi khẽ ngồi dậy bước xuống tầng trệt phòng của bố mẹ vẫn còn sáng đèn hơi thở gấp gấp từ trong vọng ra bố mẹ đang làm gì nhỉ tôi suy nghĩ và quyết định rình xem chuyện gì đang xảy ra trong đó tôi đứng nhón chân trên ghế ghé mắt nhìn qua ô thông gió cả bố *con rình mẹ có phải không tại sao con làm như vậy con không rình mẹ đấy chẳng qua là sự tình cờ mà thôi* mẹ không tin rõ ràng con đã bám theo mẹ ai đã xúi con làm chuyện này bố phải không chẳng ai xúi giục con cả tại sao mẹ không tin con nếu mẹ cứ khẳng khẳng như thế thì con đành chịu thôi con cần lời giải thích của mẹ đã làm gì tại sao mẹ lại làm như vậy lần mẹ không biết giải thích với con như thế nào đều không mặc quần áo hai người cuộn vào nhau như đôi rắn hổ mang tôi đổ mặt vội thụp xuống dẹp cái ghế và nhẹ nhàng bước về chỗ nằm tôi thao thức đến gần hai giờ sáng *dậy đi con dậy đi ban ngày ngủ nhiều như thế này đến đêm làm sao ngủ được* tôi khẽ mở

choàng mắt mẹ đang ngồi cạnh tôi mấy giờ rồi mẹ nhĩ hơn năm giờ chiều rồi chưa đến giờ cơm mà mẹ cho con nằm thêm chút nữa nhé không hiểu sao hôm nay con chỉ thích ngủ thôi mẹ đưa tay vỗ nhẹ lên mông tôi

dậy tắm rửa thay quần áo nhanh lên mọi người đang chờ

tôi uể oải ngồi dậy
cả nhà định đi đâu thế sao mẹ mặc đồ đẹp thế kia

mẹ nói
con không nhớ gì à hôm nay cả nhà ta sẽ đi ăn nhà hàng

tôi gật đầu
con nhớ rồi để con đi tắm

chị Ngân thi đỗ vào một trường chuyên danh tiếng của thành phố mẹ tôi đã bật khóc trên điện thoại tôi cũng mừng đến phát điên chị đỗ với số điểm khá cao chỉ kém thủ khoa gần một điểm để ghi nhớ sự kiện trọng đại này bố tôi quyết định đưa cả nhà đi ăn nhà hàng

bố vui vẻ
các con muốn đến nhà hàng nào bố sẽ chiều lòng tất cả mọi người

tôi nói
nhà hàng nào cũng được nhưng phải có món vịt quay Bắc Kinh con xem ti vi thấy quảng cáo mà chưa được nếm thử

bố gật đầu
được rồi bố sẽ chiều ý con đoạn bố day mặt về phía anh Cường con thích ăn món gì nào

anh Cường bảo chỉ thích món dê nướng bố nói nhà hàng không có món thịt dê và bảo anh chọn món khác anh suy nghĩ một lúc rồi chọn món heo sữa quay rồi bố hỏi anh Trục thích món gì anh Trục lặng im hồi lâu rồi bảo món gì cũng được riêng chị Ngân có lẽ quá vui nên chẳng màng đến chuyện ăn uống mẹ vẫn chưa nguôi xúc động ngồi bên cửa sổ mắt đỏ hoe

lần đầu tiên bố xài sang thuê hẳn chiếc xe taxi bảy chỗ để đến nhà

hàng Thượng Uyển bố mặc bộ complete xám thắt cavat đỏ chân mang giày da đánh xi láng bóng mẹ lúc đầu định mặc bộ đồng phục công sở nhưng sau lại đổi ý mặc áo dài nhưng có thêu hình con công bộ áo dài này là quà sinh nhật bố tặng mẹ khi hai người kết hôn năm đầu tiên mẹ cất giữ nó dưới đáy rương mà nếu không có những dịp như thế này thì chẳng bao giờ động đến mặc áo dài xong mẹ bảo chị Ngân trang điểm giúp chị Ngân lấy khăn giấy tẩy cặn lau mặt rồi bôi lên một lớp phấn mỏng mẹ dặn chị đừng đánh phấn quá dày chị Ngân trang điểm xong đưa gương cho mẹ bảo mẹ xem đã vừa ý chưa mẹ ngắm nghía một lúc rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng con bé này xem ra cũng có óc thẩm mỹ tôi bảo chị Ngân cũng nên trang điểm phơn phớt mẹ bảo không cần phải làm như thế chị Ngân da trắng má hồng môi đỏ không cần trang điểm vẫn xinh như hoa hậu tôi mặc chiếc váy liền thân có thêu hình con bướm trước ngực anh Cường mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay quần Âu màu xanh và đi giày nâu khi taxi đến mọi người mới phát hiện không thấy anh Trục đâu cả bố giục tôi đi tìm và tôi chẳng phải nhọc sức phát hiện anh đang ngồi trên gác xép bên cạnh cửa sổ với gương mặt buồn so

ồ sao anh chưa thay quần áo taxi đã đến rồi

anh không muốn đi anh chỉ muốn ngồi một mình

sao lại thế hiếm khi cả nhà có dịp vui vẻ như vậy anh đừng làm mọi người mất vui thay quần áo đi anh

tôi nắm tay anh kéo đến bên tủ đựng quần áo anh giật mạnh tay về đã bảo anh không muốn đi gương mặt đưa đám của anh sẽ khiến mọi người mất vui

tại sao anh lại buồn chị Ngân đổ vào trường chuyên chẳng lẽ anh không vui

anh vui nhưng mà...thôi đừng quấy rầy anh nữa có được không

tôi muốn khóc

anh thật là khó hiểu tại sao lại như thế có ai động chạm đến anh đâu mà anh lại có thái độ kỳ lạ như vậy

bố bước lên gác ông nhìn anh Trục bằng ánh mắt nghiêm khắc

tại sao con chưa chịu thay quần áo

*anh Trục áp úng
dạ..con..con*

*bố ra lệnh
thay quần áo nhanh lên con không thấy đã làm phiền mọi người hay
sao*

con không muốn đi con muốn ở nhà một mình

*con nói gì nhắc lại cho bố nghe nào con phải nhớ rằng đã là thành
viên trong gia đình thì phải biết sống vì mọi người chứ không thể ích
kỷ sống theo ý thích riêng của mình*

*con không ích kỷ đơn giản là con không thấy hứng thú bố biết rồi đấy
thỉnh thoảng con vẫn như thế con cảm thấy lúng túng và khó chịu mỗi
khi xuất hiện trước đám đông con..con..*

*mẹ từ dưới bước lên tiếng guốc cao gót khua lộp cộp trên bậc thang
ọp ẹp
chuyện gì xảy ra giữa hai bố con đấy Trục sao chưa mặc quần áo
vào có phải con muốn mẹ mặc hộ cho con phải không mẹ muốn xem
con chim của con đã mở mắt chưa đây*

*mọi người cùng cười ồ lên anh Trục miễn cưỡng thay quần áo anh
mặc bộ đồ vẫn đi học mọi ngày bố tỏ vẻ không vừa ý sau đó mọi
người lục tục bước lên xe bố ngồi trước bên cạnh tài xế mẹ anh
Cường ngồi ở hàng ghế tiếp theo tôi chị Ngân và anh Trục ngồi ở
băng ghế cuối cùng*

xong chưa bác tài nói bố khoát tay ra hiệu cho xe lăn bánh

*chị Ngân nói khẽ vào tai anh Trục
em có chuyện gì không vui à*

*anh Trục lắc đầu im lặng chị Ngân bảo
không có gì sao mặt em buồn như thế nếu có chuyện phiền muộn em
hãy tạm gác qua một bên để vui với chị và mọi người*

*anh Trực bỗng thở hắt ra một cái thật mạnh
chị biết không em bị điểm kém môn toán và môn tiếng Anh giáo viên
chủ nhiệm đã có thư mời phụ huynh vào thứ Hai tuần tới em cảm
thấy mình như một tên tội phạm*

*chết thật sao lại thế bố mẹ mà biết được thế nào cũng xảy ra chuyện
lôi thôi to em đã đưa thư mời cho bố chưa*

*anh Trực lắc đầu
em đã xé và vất nó vào sọt rác rồi chị ạ làm sao em đủ can đảm đưa
nó cho bố mẹ em đã sĩ vả bản thân một cách ghê gớm em đã khiến
mọi người thất vọng trước tình cảnh như thế làm sao em có thể vui
được hả chị*

*chị Ngân lo lắng
bây giờ em tính thế nào*

*em chẳng biết làm như thế nào nữa cô chủ nhiệm đe nếu phụ huynh
không đến cô ấy sẽ đích thân đến tận nhà em lo quá chị à*

*chị Ngân thở dài
chị cũng không thể giúp được gì cho em cả theo chị em nên nói cho
bố mẹ biết chuyện này không thể giữ kín mãi được*

*liệu bố mẹ có thông cảm và tha thứ cho em hay không chán quá em
từng có ý định sẽ nghỉ học*

*đấy là hành động điên rồ chuyện đâu đến nỗi nghiêm trọng như thế
nếu em tự tin và nỗ lực chị tin kết quả học tập của em sẽ tốt hơn chị
đừng an ủi em tự biết bản thân mình em đã trở thành một người vô
dụng anh Cường bật khóc chị luôn tin em bởi vì em là em trai của chị*

Bây giờ đã là ba giờ chiều. Tôi đã ngồi lì trong quán cà phê suốt tám giờ đồng hồ. Mưa vẫn rơi. Tôi tự nhủ sẽ là người sau cùng rời khỏi quán. Tôi không biết có quán cà phê nào mở cửa suốt đêm. Thành phố này có vô số quán cà phê nếu mỗi quán là một chấm nhỏ thì bản đồ thành phố sẽ bị tô đen như một ngày nhật thực toàn phần. Tôi thích quán cà phê bên cạnh hồ Con Rùa, quán nhỏ, trang trí cũng không bắt mắt nhưng lúc nào cũng đông khách bởi cà phê ở đây rất ngon. Tôi thích ngồi ngả người lên chiếc ghế tựa ngắm thiên hạ đi lại.

Những lúc có tâm trạng tôi hút vài điếu thuốc lá, loại thuốc có đầu lọc màu trắng vị the bạc hà dành cho phụ nữ. Tôi không nhớ mình đã làm quen với khói thuốc từ lúc nào, dường như là đã lâu lắm rồi. Ngồi cả ngày như thế này em có thấy mỏi lưng không? chàng trai nói với cô gái.

Có chứ, cô gái đưa tay dấm nhẹ lên lưng.

Anh có biết một quán và phê vông khách đến đó sẽ vừa nằm đong đưa trên vông vừa uống cà phê, chàng trai nói.

Nằm vông làm sao uống cà phê được nhỉ. Người ta khéo bày đủ trò để móc túi thiên hạ. Anh đã từng đến đấy chưa?

Chàng trai lắc đầu:

Chưa, chỉ nghe nói thôi. Lại có cả vông đôi dành cho những cặp tình nhân nữa đấy.

Cô gái nói:

Toàn là những trò mèo cả. Có cho vàng em cũng không bao giờ đặt chân đến những nơi lộn xộn như thế.

Chàng trai gật đầu tán đồng:

Những người đứng đắn chẳng bao giờ đến những nơi xô bồ xô bộn như thế. Em đã từng nghe nói đến cà phê chuồng chưa?

Cô gái lắc đầu:

Chưa. Cà phê chuồng là như thế nào hả, anh?

Người ta quây những căn lều nhỏ vừa đủ cho hai người ngồi và kê một cái bàn bên ngoài nhìn vào như chiếc chuồng gà nên gọi là cà phê chuồng.

Cô gái ngược mắt nhìn chàng trai bằng cái nhìn dò xét:

Sao anh lại rành rẽ đến thế? Anh đã từng đến những nơi ấy đúng không?

Chàng trai mỉm cười:

Không. Các bạn của anh đưa bồ bịch đến đấy rồi kể lại. Anh đến những nơi đó làm gì.

Cô gái nói:

Nếu anh đến những chỗ đó em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Chàng trai lái câu chuyện sang chủ đề khác:

Tạnh mưa em sẽ về nhà luôn chứ?

Cô gái gật đầu:

Tất nhiên rồi.

Anh sẽ đưa em về đến nhà nhé?

Cô gái từ chối:

Không cần phải như thế đâu. Em không muốn mọi người nhìn thấy.

Anh đưa em đến bến xe buýt là được rồi. Còn anh thì sao anh sẽ về

chỗ trọ luôn chứ?

Không, anh sẽ đến nhà sách. Anh cần vài quyển sách tin học. Tối anh sẽ gọi điện thoại cho em nhé?

Không cần đâu. Anh nhắn tin cho em là được rồi. Nhắn tin rẻ hơn gọi điện thoại. Thế nhé.

Được rồi, anh sẽ nhắn tin cho em nhưng em phải trả lời tin nhắn cho anh đấy nhé. Lần trước anh gửi cả chục tin nhắn mà em không trả lời tin nào khiến anh lo cuống cuống, anh cứ đinh ninh em gặp chuyện gì.

Chuyện gì chứ. Lúc ấy em đang ngủ. Đi học về mệt quá nên ngủ quên luôn. Khi tỉnh dậy em mới đọc tin nhắn của anh. Anh đừng gửi nhiều tin như thế tốn kém lắm, chúc ngủ ngon mà gửi đến ba tin nhắn thì thật lãng phí.

Chi cho tình yêu chẳng bao giờ lãng phí đâu em ạ. Người bạn học cùng khóa với anh đã từng tặng đúng một trăm bông hồng nhưng cho cô bạn gái nhân dịp sinh nhật đấy. Đây là số tiền không phải nhỏ. Cô gái chép miệng nói:

Phí quá, chỉ cần vài bông là đủ rồi. Anh có nghĩ đây là một trò chơi công không?

Nếu anh tặng em số hoa như thế em sẽ như thế nào?

Cô gái nói:

Nếu anh dám làm chuyện đó em sẽ nổi giận và ném tất cả ra cửa và em sẽ không nhìn mặt anh nữa.

Chàng trai phì cười:

Đây là tình cảm của người yêu dành cho em sao em lại có thể đối xử như vậy được nhỉ? *nếu Trúc Ly muốn tôi sẽ mua tất cả hoa trong thành phố này tặng Trúc Ly* Em không nghĩ là anh sẽ buồn à?

Cô gái nhìn ra ngoài:

Mưa đã nhẹ hạt rồi hy vọng sẽ chóng tạnh. Ngồi mãi một mỏi lưng quá. *vậy chúng ta sẽ đi dạo nhé ô hay đi dạo trong lúc thời tiết xấu như thế này à thì có sao đâu Trúc Ly biết không tôi đã từng đi dạo dưới cơn mưa như trút nước đấy cảm giác của anh như thế nào thật tuyệt vời tôi không thể nào diễn tả được thành lời chắc mọi người sẽ nhìn anh như người đến từ hành tinh lạ tôi không bận tâm đến chuyện đó điều quan trọng là được sống theo ý muốn của mình sở thích của anh ngược đời quá tôi không thể bắt chước Trúc Ly hãy thử một lần tôi tin chắc Trúc Ly sẽ rất thích thú chắc chắn tôi sẽ không thích anh đừng lấy cảm nhận của mình mà áp đặt cho người khác tôi thích đi dạo nhưng là vào những buổi chiều mát mẻ với tâm trạng vui vẻ thành phố toàn những tòa nhà bê tông cốt thép bụi và khói xăng*

ngạt mũi chẳng có chỗ nào dán ngấm cả tôi chỉ đi dạo quanh công viên sau đó đến một quán cà phê có rất nhiều cây cảnh bên bờ sông vắng nhìn trăng lên một địa điểm thật tuyệt vời làm sao Trúc Ly có thể tìm được một chốn thiên đường như thế tại chốn trần gian này nhỉ một người bạn đã đưa tôi đến đó và chúng tôi đã ngồi đến tận nửa đêm tôi có vinh hạnh mời Trúc Ly đến đó không nhỉ tôi e là không tôi có quy tắc riêng của mình Trúc Ly không thể phá lệ được sao không bao giờ điều đó với tôi là một sự sỉ nhục ghê gớm tốt nhất anh nên chọn cô gái nào đó có cùng sở thích giống anh tôi với anh là bức tranh tương phản dù sao tôi cũng nhất quyết mời cho kỳ được Trúc Ly không ai có thể ngăn cản tôi làm việc này tùy anh thôi anh mời là một chuyện còn tôi có đến hay không là một chuyện khác thứ Bảy này tôi sẽ đợi Trúc Ly ở quán cà phê bên cạnh trường đại học không gặp không về vậy thì anh hãy chuẩn bị chặn màn mà ngủ luôn ở đây bởi tôi sẽ không đến tôi không ngờ Trúc Ly lại buống bình đến thế tôi thích những người phụ nữ như vậy Trúc Ly đừng nghĩ tôi sẽ bỏ cuộc mặc anh tôi không bận tâm đến chuyện này đây là lần đầu tiên tôi ngồi cùng anh và cũng là lần cuối cùng tôi cứ đinh ninh Như Hảo sẽ cùng đến vậy mà cậu ấy thật là.. dù sao thì Trúc Ly cũng đã đến đây chúng ta có thể nói chuyện vui vẻ được không làm sao mà Trúc Ly khó khăn đến thế cuộc sống vốn dĩ đã phức tạp trời mưa không thích hợp cho việc đấu khẩu quán cà phê bên sông như thế nào tôi chẳng bảo anh chuẩn bị chặn màn là gì thôi mà tôi van xin Trúc Ly đấy chẳng lẽ Trúc Ly không cho tôi một cơ hội không có cơ hội nào cả tôi tìm còn không có làm sao lại phung phí cho người khác những lúc nhàn nhó trông anh có vẻ thành thực hơn sao Trúc Ly ác thế nhìn gương mặt thánh thiện của Trúc Ly tôi không nghĩ Trúc Ly lại ác đến thế anh biết điều đó thì đã quá muộn rồi tôi ác bẩm sinh Tuấn Tử bảo bản tính con người là ác tính thiện là kết quả hoạt động có ý thức chết thật tôi không muốn bị sa vào triết học đấy là trò tiêu khiển của các cụ trong lúc nhàn cư vi chúng ta còn quá trẻ để nói đến chuyện đó anh muốn nói chuyện gì công việc thời tiết mùa màng hay giải bóng đá nhà nghề Anh tôi cũng là tín đồ túc cầu giáo đấy nhé hay quá vậy chúng ta nói chuyện bóng đá không được tại sao vậy chẳng phải Trúc Ly vừa nói đúng thế tôi quan tâm đến bóng đá nhưng bây giờ tôi phải về sao lại về trời đang mưa xối xả mưa tôi cũng về chẳng phải anh đã nói thích đi dạo dưới mưa là gì thôi chào anh nhé chúc anh có một buổi tối tuyệt vời hy vọng không gặp lại anh Trúc Ly Trúc Ly chờ tôi với chủ quán cho tôi gửi xe lại đây nhé tôi phải đuổi theo cô gái ấy Trúc Ly chờ tôi với Lâu lắm em mới chứng kiến một cơn

mưa như thế này.

Anh đã từng chứng kiến cơn mưa kéo dài ba ngày đêm cả thị xã chìm trong biển nước.

Mưa gì khiếp thế, cô gái nói, mưa như sợi dây thừng trói chân không đi đâu được. Em thích mưa nhưng phải là những cơn mưa nhỏ.

Tuyệt nhất là được đi dưới cơn mưa bụi. Ở thành phố hiếm có những cơn mưa bụi anh nhỉ. Các bạn em bảo ngài Bắc mưa bụi nhiều lắm. Lại còn có mưa đá nữa. Anh đã từng nhìn thấy mưa đá chưa? Em chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy mưa đá bao giờ.

Chàng trai gật đầu:

Có chứ, mưa đá chỉ làm hại ruộng vườn nhà của thôi. Nhà anh ngày xưa nghèo lắm cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc thì nói chi đến chuyện có một ngôi nhà lành lặn trú nắng che mưa. Anh hãi nhất là những cơn mưa nửa đêm cả nhà thi nhau chạy tán loạn như vịt. *từ nay các con sẽ không phải khổ sở vì mưa nữa các con sẽ có một nơi an toàn bố gọi tất cả mọi người trong nhà lại và tuyên bố một câu chắc nịch như thế*

*tôi ngo ngác nhìn bố rồi nhìn mẹ
bố nói thật đấy chứ*

*bố nói
chẳng lẽ bố lại nói đùa với các con à chuyện hệ trọng như thế này bố không bao giờ đùa cả*

*tôi quay sang mẹ
phải không mẹ*

mẹ gật đầu

*chị Ngân nói
bố sẽ phá bỏ ngôi nhà này và xây lại phải không*

*anh Trục xen vào
bố định xây mấy tầng*

*anh Cường đề nghị
bố phải xây cho con một phòng riêng đấy nhé con không thích ở cùng với người khác anh Trục ngủ hay ngáy*

được rồi mỗi người sẽ có một phòng riêng các con vừa ý chưa

chị Ngân bắn khoăn

miếng đất nhà mình bé lắm như vậy bố phải xây mấy tầng lầu mới đủ
chỗ cho tất cả mọi người bố mẹ tiết kiệm tiền từ bao giờ vậy con thật
sự bất ngờ đấy

mẹ nói

ngôi nhà này bố mẹ đã bán cho người ta và đã nhận tiền đặt cọc
tháng tới người ta sẽ dọn đến ở

tôi thốt lên kinh ngạc

vậy là chúng ta sẽ có ngôi nhà mới

bố gật đầu

đúng vậy tuần sau chúng ta sẽ chuyển nhà người công ty sẽ giúp bố
làm việc này và bố con ta sẽ vất vả vài ngày để thu xếp chỗ ở mới

chúng tôi cùng “ồ” lên kinh ngạc

tôi nói

chỗ ở mới của chúng ta như thế nào hở bố có rộng rãi và sạch sẽ
không có bị dột như ngôi nhà chúng ta đang ở không có..

bố phì cười

con hỏi ít thôi để bố còn biết đường trả lời nào bây giờ con muốn hỏi
gì bố sẵn sàng giải đáp thắc mắc

chúng tôi tranh nhau nói bố bảo thứ tự ưu tiên người lớn rồi đến
người nhỏ và mỗi người chỉ được phép hỏi một câu

chị Ngân nói

chỗ ở mới của nhà ta ở đâu vậy có xa chỗ ở cũ không

bố đáp

không xa lắm con biết khu đô thị mới chứ

tôi reo lên không không thể nào tin nổi ở bên ấy toàn là biệt thự và
những tòa nhà sang trọng chẳng lẽ bố giàu đến thế

anh Trục nói
nhà ta có bao nhiêu phòng vậy bố

bố nói
có tất cả là năm phòng

anh Cường nói
có toa lét không

bố gật đầu
có chứ tất nhiên rồi có tất cả là sáu toa lét năm toa lét ở các phòng
ngủ và một toa lét chung cho cả nhà

tôi tưởng như đang nằm mơ
có bể bơi không bố

có một bể bơi và phòng tập thể dục phòng đọc sách và một cái kho
để chứa các thứ linh tinh

cuối cùng mẹ nói
chỗ ở mới của chúng ta là biệt thự Sao Mai hiện tại người ta đang
gấp rút hoàn tất vài hôm nữa sẽ giao nhà bố mẹ muốn dành cho các
con một sự bất ngờ thú vị các con có vui không

chị Ngân vẫn còn nghi hoặc
biệt thự ở khu đô thị mới đất kinh khủng làm sao bố mẹ có đủ tiền
mua được chứ chẳng lẽ con nghe nhầm

bố cười sang sảng mẹ nói
đấy là nhà công ty cấp cho giám đốc trở lên bố con là phó tổng giám
đốc đương nhiên là được tiêu chuẩn trước mắt chúng ta sẽ thuê lại
hàng tháng với cái giá tượng trưng vài năm sau sẽ tiến hành hóa giá
và chính thức sang tên cho bố các con đã hiểu chưa

Trong Cơn Mưa

Chương 6

tất cả mấy chị em cùng nháy mắt lên mừng rỡ hôm ấy mấy chị em chúng tôi có một đêm khó ngủ không ngủ được thì ngồi dậy nói chuyện đỡ buồn tớ cũng không thấy buồn ngủ mặc dù cứ liên tục ngáp vặt từ lúc chập tối đến bây giờ lạ thật đấy cậu có uống trà không tớ pha một ấm trà đặc nhé trà Bảo Lộc loại một người bạn đi Lâm Đồng mang về tặng bố mẹ tớ chỉ cần uống một ngụm là tỉnh ngủ tức thì tớ cuộc với cậu đấy dậy rửa mặt đi cho tỉnh táo tớ đi pha trà đây

Như Hảo xuống bếp bật bếp ga nấu nước tôi uể oải bước vào nhà vệ sinh rửa mặt trong khi chờ nước sôi Như Hảo lấy vài chiếc bánh ngọt bày ra đĩa nước sôi như Hảo tráng ấm rồi cho trà khô vào trong ấm uống đặc nhé tôi gạt đầu Như Hảo cho thêm vốc trà rồi đổ nước sôi vào rồi chúng tôi mang tất cả sang phòng khách Như Hảo rót trà ra cốc

cậu bật ti vi xem có chương trình gì hay không

tôi bấm remote màn hình vụt chớp một cái rồi hiện ra một trận đấu quyền anh tôi chuyển kênh chương trình ca nhạc quốc tế thi đấu khúc côn cầu trên cỏ đua thuyền buồm và cuối cùng tôi tắt tivi chẳng có gì để xem à

tôi lắc đầu uống một ngụm trà

trà ngon thật nhưng cậu pha đậm quá cậu vẫn uống như thế này à Như Hảo lắc đầu nói

tớ chỉ uống trà đặc mỗi khi phải thức đêm thôi mọi khi tớ uống trà loãng cậu ăn bánh nhé

Như Hảo đưa cho tôi cái bánh tròn có một quả nho khô tôi bỏ vào mồm rồi uống một ngụm trà tôi không nhai mà để nước trà thấm vào bánh và tan ra

cậu có cách ăn bánh lạ nhỉ

chị tớ bày cho đấy chị ấy bảo phải ăn như thế mới thích và tớ bắt chước theo chị ấy

chị cậu tên gì nhỉ tên quên mất rồi à chị Ngân đúng không

tôi gạt đầu Như Hảo nói

chị ấy hơn cậu bao nhiêu tuổi nhỉ

tôi nói

tớ hai mươi hai chị ấy hai mươi tám lớn hơn tớ sáu tuổi
như Hảo nói
cũng lớn rồi nhỉ chị ấy đã nghĩ đến chuyện lập gia đình chưa
tôi im lặng lấy thêm chiếc bánh cho vào mồm
bố mẹ cậu có tuổi rồi vẫn còn tình tứ nhỉ đi nghỉ mát không đâu tuyệt
vời bằng Đà Lạt chừng nào bố mẹ cậu về
còn ba hôm nữa giờ này có lẽ hai cụ đang nằm ôm nhau ngủ trong
một khách sạn nhỏ trên đồi thông thấy bố mẹ sống hạnh phúc tớ rất
vui và hạnh diện
tôi nén tiếng thở dài chợt thấy cay cay nơi sống mũi
cậu có thích Đà Lạt không nghỉ hè chúng ta sẽ đi một chuyến lần gần
nhất tớ đi Đà Lạt cách đây đã gần bảy năm
tôi lắc đầu
tớ chưa nghĩ đến chuyện này tớ chán lắm và chẳng điều gì có thể
hấp dẫn tớ
cậu có tâm sự buồn à dạo này tớ thấy cậu khác lắm
tôi im lặng cầm ấm trà rót vào hai chiếc cốc
cậu sẽ ở đây với tớ khi nào bố mẹ tớ về chứ ở một mình buồn lắm
tôi suy nghĩ một lúc rồi quyết định
sáng mai tớ sẽ về nhà
sao thế cậu bảo sẽ ở với tớ vài hôm mà lạ chỗ cậu ngủ không được
à ngôi nhà không có bánh xe mà cậu sợ người ta đẩy đi mất
tôi lắc đầu
cám ơn cậu tuy nhiên tớ phải về có nhiều chuyện tớ cần giải quyết
tùy cậu muốn thế tớ cũng không thể ép nhưng tớ sẽ rất buồn khi
không có cậu bên cạnh
sực nhớ một chuyện tôi nói
bạn trai của cậu như thế nào rồi lâu rồi tớ không gặp anh ta
Như Hảo ngơ ngác
bạn trai nào nhỉ tớ chẳng hiểu gì cả
anh chàng đeo kính cận thỉnh thoảng đón cậu trước cổng trường đấy
anh ta là sinh viên trường nào vậy
Như Hảo phì cười
à cậu ta không phải bạn trai mà là bạn học chung trường cấp ba
Nguyễn Thượng Hiền hẳn là sinh viên bách khoa lớp kỹ sư tài năng
đấy sang năm hẳn sẽ sang Pháp du học
tôi vẫn bán tín bán nghi
cậu nói thật đấy chứ tớ thấy hai người nắm tay nhau rất tình tứ cứ
như là cậu với mợ vậy
Như Hảo gật đầu

rất nhiều người cũng nghĩ như cậu bọn tớ quen cư xử thân mật với nhau như vậy bạn tớ đã có người yêu rồi một cô sinh viên năm thứ nhất trường đại học Kinh tế tớ đã từng tiếp xúc với cô ấy một người phụ nữ thông minh và rất đáng yêu tớ không có chỗ đứng trong tim anh chàng kỹ sư tài năng ấy đâu
tôi nói
mẫu đàn ông nào sẽ là chọn lựa của cậu
Như Hảo nhìn tôi hồi lâu rồi cười ré lên
sao bỗng dưng cậu lại hỏi tớ câu này không phải cậu định giới thiệu tớ với một người đàn ông nào đấy chứ
cậu hãy trả lời câu hỏi của tớ
Như Hảo suy nghĩ một lúc rồi nói
tớ chẳng đặt ra tiêu chuẩn nào bởi tình yêu chẳng có quy tắc và chuẩn mực nào cả tớ sẽ chọn người đàn ông nào mà tớ yêu đơn giản chỉ có vậy *chị Lành mang chiếc áo đi thẳng vào bếp gương mặt buồn xo*

cô Trúc Ly nhìn xem cổ áo đã sạch chưa

*tôi cầm chiếc áo nhìn một lúc
sạch rồi*

*chị Lành thở dài
tôi đã vô rất kỹ không hiểu sao bà chủ bảo còn bẩn tôi chẳng biết phải làm thế nào nữa*

chắc mẹ tôi đang bực mình vì chuyện gì đó thôi chị đem ngâm thuốc tẩy rồi xả bằng nước sạch chắc mẹ tôi chẳng còn lý do gì để phàn nàn nữa cháo nhừ rồi chị nêm nếm vừa ăn rồi mang cháo lên phòng cho anh Trục nhé từ chiều qua đến giờ anh ấy chưa có thứ gì vào bụng

chị Lành ném chiếc áo vào chậu rồi quay sang đánh vật với nồi cháo

khi nào anh ấy ăn xong bát cháo chị nhớ bảo anh Trục uống thuốc nhé tôi đã chuẩn bị sẵn thuốc

vâng ạ cô Trúc Ly thật chu đáo và luôn tốt với mọi người

chị Ngân đâu rồi nhỉ từ sáng đến giờ tôi không thấy mặt chị ấy

chị Lành múc cháo ra bát

cô Ngân rời nhà từ sáng sớm cô ấy ăn mặc rất diện và mang theo chiếc túi to và một chai nước suối có lẽ cô Ngân đi chơi xa ấy là tôi đoán như vậy chứ không dám hỏi dạo này cô Ngân ít khi có mặt ở nhà cô Trúc Ly nhỉ tôi có cảm giác cô ấy lẩn tránh mọi người

tôi im lặng thờ dài

chị Lành rắc một ít tiêu vào bát cháo

tôi lên phòng đây có việc gì chị gọi tôi nhé đường dây cứ chập chờn cả buổi không sao truy cập internet được

tôi bước đi chị Lành gọi giật lại
cô Trúc Ly

có chuyện gì thế

chị Lành lúng túng
cậu Cường..

anh Cường thế nào
à không chẳng có gì tôi mang cháo cho cậu Trúc đây

tôi bước lên cầu thang vừa lúc bố từ trên bước xuống
bố định đi đâu à

bố gật đầu
ừ bố ra ngoài có chút việc

chốc nữa bố có về ăn cơm không con đã chuẩn bị sẵn vài món bố thích

chắc bố không về kịp khi khác con nhé bố đi đây

bố đưa tay vỗ nhẹ lên vai tôi tôi bước vào phòng riêng của mình và ngồi vào bàn vi tính tất cả phụ nữ đều là những con điểm mẹ là con điểm cho bố con và con sẽ là con điểm cho chồng con sau này con

hiểu không và bọn đàn ông là lũ chơi bời trác táng một thoáng hoàng hôn mùi tử thi tôi khởi động word vừa gõ vài chữ thì chị Lành hơ hải chạy vào

cô Trúc Ly cậu Trục không chịu ăn còn hắt đổ bát cháo tôi không thể nào bảo được cậu ấy

tôi đứng dậy bước theo chị Lành căn phòng bữa bọn cháo tung tóe khắp nơi trên tường và nền nhà

sao anh không ăn cháo chị Lành phải vất vả như thế nào để nấu bát cháo cho anh

anh Trục nói thều thào
anh chẳng muốn ăn

phải ăn để chóng khỏi bệnh chứ anh định hành xác đến bao giờ nữa nghe lời em ăn bát cháo rồi uống thuốc nhé

chị Lành cầm cúi lau dọn

anh chán quá em à anh đang tuyệt vọng

chuyện gì đã xảy ra với anh anh có thể thổ lộ với em được không

anh Trục im lặng

anh không muốn nói thì thôi em không ép nhưng anh phải ăn bát cháo

đoạn tôi day mặt về phía chị Lành
chị mang bát cháo khác đến đây tôi sẽ cho anh ấy ăn

chị Lành khẽ gặt đầu rồi gói những mảnh vỡ cho vào tờ báo cũ và mang ra ngoài không khí trong phòng nóng bức tôi định bật máy lạnh nhưng sức nhớ anh Trục bị cấm nên thôi

trông anh đã khỏe hơn rồi đấy vài hôm nữa anh có thể tiếp tục uống rượu được rồi

em đừng trách anh không có rượu chắc anh sẽ chết mất anh sợ

những lúc tỉnh táo phải đối mặt với thực tại anh muốn quên tất cả

*phải chấp nhận nó anh ạ trâm mình vào cốc rượu chẳng giúp được gì
cả thậm chí nó khiến ta trở nên bệ rạc*

anh Trục ôm đầu rên rỉ

*anh Trục của em đâu phải như thế này phải đứng lên và làm lại từ
đầu anh ạ*

*anh sẽ bắt đầu như thế nào trong khi bản thân chẳng làm nên tích sự
gì anh lại phải đối mặt với một quá khứ vô cùng nặng nề*

tôi nói

*hãy rũ bỏ quá khứ đi anh tại sao cứ cứ mãi ám ảnh bởi chuyện đã
qua tốt hơn anh hãy nhìn về phía trước*

anh Trục cười đau khổ

*anh muốn quên nhưng mọi người có chịu tha thứ cho anh đâu đã bao
nhiều năm anh phải sống trong lòng thù hận và sự khinh bỉ của mọi
người có lối thoát nào cho anh em chỉ cho anh với*

tôi im lặng thở dài nước mắt ứa ra

*em tin rồi sẽ đến lúc mọi người sẽ quên đi chuyện cũ và tha thứ cho
anh điều quan trọng là anh không thể tiếp tục tình trạng như thế này
muốn được mọi người cảm thông chia sẻ bản thân anh phải thay đổi*

anh Trục thở dài

*sẽ không có chuyện đó đâu em ạ bố mẹ và em Cường luôn đối xử
với anh bằng lòng thù hận không có cơ hội nào cho anh cả*

*chị Lành bưng cháo vào đặt lên bàn rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài
tôi cầm thìa này chàng thanh niên đi với cậu ở nhà sách là anh trai
của cậu phải không tôi gật đầu ừ anh trai tớ đấy đẹp trai nhỉ anh ấy
tên gì vậy Trục Lê Thế Trục cái tên nghe rất đàn ông tớ thích đôi
mắt của anh ấy đôi mắt đẹp và buồn khỉnh khiếp thích hợp cho
những bộ phim bi kịch tôi nói cuộc đời anh ấy cũng là bi kịch Như
Hào thốt lên thế à tội nghiệp nhỉ anh ấy đã có bạn gái chưa dạo vài
cái nhỉ rồi múc một thìa cháo đưa lên miệng anh*

hãy để anh tự ăn một mình

em sẽ đút cho anh

không anh muốn tự ăn anh chưa đến nỗi trở thành thứ phế thải

anh giằng lấy chiếc thìa và múc cháo cho vào mồm

vừa miệng không anh

*sao em tốt với anh vậy trong nhà này chỉ mỗi mình em là tốt với anh
thôi tại sao em không căm ghét anh như mọi người*

tôi nói

bởi vì anh là anh của em đã là anh em thì phải thương yêu nhau chứ

anh Trục đặt bát cháo xuống bàn

*em nhân từ và thánh thiện quá nếu tất cả nhân loại đều như em thì
thế gian này đã không có lòng thù hận*

tôi nhìn vào bát cháo

*còn vài thìa anh vét nốt rồi uống thuốc anh phải hứa với em là sẽ
giảm bớt rượu nhé*

*tôi bước đến mở ngăn kéo lấy vỉ thuốc trong lúc sục sạo tôi phát hiện
tôi phát hiện một toa thuốc bèn đưa lên xem nhìn tên thuốc tôi có
cảm giác một luồng điện cực mạnh đi qua người tôi
tại sao lại có toa thuốc này anh Trục*

anh Trục biến sắc nói lắp bắp

cái đó không phải của anh của ai đó vấp vào ngăn kéo

tôi bước ra đóng cửa lại

cửa anh trên toa thuốc có ghi tên anh đây này

anh Trục im lặng

tôi nói

tại sao anh lại dùng đến những loại thuốc này

*anh Trục ập úng
anh không biết anh bị bệnh đi khám và bác sỹ kê toa thế thôi*

*tôi giận dữ
anh bị bệnh gì*

anh anh

*tôi bật khóc
đây là thuốc trị giang mai anh đã quan hệ với gái mãi đêm trời ời tại
sao lại ra nông nổi này anh trở thành một kẻ điếm đàng mặt hạng từ
bao giờ vậy*

*anh Trục ngồi rũ người như tàu lá héo
anh cô đơn và tuyệt vọng chỉ có rượu và gái điếm mới giúp anh thoát
khỏi nỗi ám ảnh triền miên anh anh*

*em không còn lời nào để nói với anh nữa anh không xứng đáng với
những tình cảm em đã dành cho anh anh hèn lắm*

*tôi chạy nhanh về phòng mình và úp mặt vào gối khóc nức nở lát sau
có tiếng gõ cửa tiếp theo là giọng van xin khẩn thiết của anh Trục
Trúc Ly hãy mở cửa anh muốn nói chuyện với em*

*tôi vẫn khóc và tiếng anh từ ngoài vẫn vang lên đều đều chưa anh ấy
còn đợi cậu đấy tôi vừa nói vừa cười Như Hảo thốt lên vậy à tớ sẵn
sàng làm chị dâu của cậu đấy cậu thấy như thế nào nhất trí thôi tôi
im lặng và thở dài đùa một chút cho vui chứ anh ấy không xứng với
cậu Như Hảo nói thế nào là xứng với không xứng chẳng phải tớ vừa
nói với cậu tình yêu không có quy tắc và chuẩn mực nào cả là gì *anh
không xứng đáng làm anh của em không xứng đáng được em quan
tâm chăm sóc như thế anh là một kẻ hèn một tên bất tài nhu nhược
anh của tớ học hành chẳng đâu ra đâu em hãy phỉ nhổ và nguyên
rủa anh chuyện đó không quan trọng nhưng xin em đừng bỏ rơi anh
lúc này đây hơn bao giờ hết tình yêu sẽ giúp ta vượt qua những rào
cản đó anh cần có em bên cạnh cậu sẽ thất vọng đừng bỏ rơi anh
Trúc Ly* đấy chỉ là suy nghĩ của cậu cậu có sẵn sàng làm cầu nối cho
tớ với anh cậu không *anh sẽ chết mất* cậu đã suy nghĩ kỹ chưa cậu
sẽ không hối hận đấy chứ không bao giờ cả đời tớ chưa từng ân hận
một khi đã quyết định điều gì sao em im lặng mãi thế mở cửa ra Trúc*

Ly không biết anh cậu có thích tớ không nhỉ tớ không được trắng trẻo và xinh xắn như cậu *em đang khóc phải không* không cậu rất thông minh và đáng yêu thật hạnh phúc cho người đàn ông nào có được tình yêu của cậu *anh van em đừng khóc nữa* cậu cứ nói thế chẳng đi đến đâu cả điều quan trọng là cậu có sẵn lòng giúp tớ không *hãy tha thứ cho anh* nhất trí tớ chỉ giới thiệu hai người làm quen với nhau phần còn lại cả hai tự giải quyết lấy nhé *anh phải làm gì để em nín khóc* được rồi tớ sẽ tự giải quyết chuyện của mình cảm ơn cậu nhé nhưng trước tiên tớ muốn biết về anh cậu anh ấy là người như thế nào tại sao cậu luôn miệng bảo anh ấy là một người bất hạnh chuyện gì đã xảy ra với anh ấy *tôi vẫn khóc anh đứng bên ngoài rỉ rên gần nửa giờ mới quay trở về phòng riêng của mình nước mắt đã giúp tôi nhẹ nhõm phần nào* đêm dài quá cậu kể chuyện anh cậu cho tớ nghe đi tớ pha thêm ấm trà nhé *tôi ngược mặt xem đồng hồ bây giờ đã gần giữa trưa*

Em không ngờ tuổi thơ của anh vất vả như thế, cô gái nhìn chàng trai bằng ánh mắt thương cảm.

Chàng trai đưa hai tay vuốt mái tóc bông bông trông rất nghệ sỹ ngược ra phía sau:

Chính vì nghèo khổ như thế nên ba má quyết tâm cho anh học đến nơi đến chốn. Anh là người duy nhất may mắn được học lên đến đại học những người còn lại chỉ học hết cấp một là phải nghỉ giữa chừng sự thành công của anh hôm nay gắn liền với sự hy sinh của mọi thành viên trong nhà.

Im lặng một lúc chàng trai nói:

Năm tới anh quyết tâm thi vào cao học em có ủng hộ anh không?

Cô gái gật đầu:

Tất nhiên rồi. Em sẽ hậu phương vững chắc của anh, được chưa.

Như vậy chuyện của chúng mình tạm thời dời lại, em không phản đối chứ, chàng trai nói.

Em đã chờ anh suốt mấy năm đại học thêm hai năm nữa có đáng gì, cô gái nói, em chỉ sợ lúc ấy anh sẽ bỏ rơi em mà theo đuổi cô gái khác.

Chàng trai bật cười:

Em nghĩ anh là người bạc bẽo như thế à?

hôm ấy mẹ dậy thật sớm sau khi chuẩn bị xong buổi sáng mẹ đánh thức mọi người dậy bao giờ tôi là người thức dậy sau cùng mẹ múc cho mỗi người một bát mỳ hoành thánh và nói

hôm nay chúng ta sẽ dọn nhà các con ăn xong rồi thu dọn các thứ để chuyển sang nhà mới

bố xen vào

sẽ là một ngày bận rộn đẩy các con ăn no vào kéo chốc nữa lại đổi nhớ đừng bỏ sót thứ gì kéo không có mà dùng còn thứ nào bố mẹ bảo vứt thì các con cũng đừng nên tiếc bởi ở nhà mới đã có sẵn

chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện vui về bố cắt đặt công việc từng người nhưng chẳng đã động đến tôi

còn con thì sao hở bố con muốn tham gia với mọi người

mẹ nói

*con còn bé nên Nói như thế em không sợ anh giận à? được ưu tiên không phải làm gì cả Cô gái im lặng thò tay ra ngoài hứng những giọt mưa rơi, lòng người khó lường trước lắm, anh ạ.
tôi nung nẩy cái mặt tỏ vẻ không hài lòng*

chị Ngân rắc ít tiêu vào bát của mình

được rồi em sẽ lĩnh nhiệm vụ trông coi đồ đạc được chưa

tôi thất vọng ra mặt

chỉ có vậy thôi à Nhưng anh không phải là loại người như thế, chàng trai gay gắt, chẳng lẽ em không tin anh. Chẳng lẽ mấy năm yêu nhau anh không tạo được niềm tin nơi em?

anh Trục nói

trông coi đồ đạc không phải chuyện đùa đâu nhé anh không biết em có kham nổi hay không

em sẽ làm được anh đừng khinh thường em Cô gái phì cười, em nói đùa chút thôi chưa gì đã nổi giận thế kia. Những lúc nổi giận trông anh buồn cười lắm. Cô gái cầm ấm trà rót vào cốc chàng trai, uống cốc nước đá cho hạ hỏa. Chàng trai bật cười sang sảng. Họ lại trao nhau những cái nhìn tình tứ.

ăn xong bố lấy thuốc lá ra hút mẹ thu dọn các thứ mang đi rửa những người còn lại ai làm việc nấy tôi ngồi xồm bên cạnh đống đồ chất giữa nhà bố xem giờ còn mười phút nữa đến tám giờ Sau khi tốt nghiệp đại học em định xin việc ở đâu? Cơ quan nhà nước hay doanh nghiệp tư nhân, chàng trai nói. chị Ngân cho sách vở vào các bao nhựa lấy dây buộc lại cẩn thận rồi chị dùng bút lông ghi tên từng

người lên phía ngoài mẹ thu tất cả quần áo cho vào chiếc rương lớn
anh Trực tháo các khung ảnh cho vào hộp các tông Thật tình em
chưa nghĩ đến chuyện này. Hãy còn sớm mà, anh. bố bảo mẹ pha
sữa cà phê

đúng tám giờ sáng một chiếc xe tải mui trần đỗ xịch trước cửa nhà
mười người đàn ông lực lưỡng từ trên xe nhảy xuống tôi hơi ngạc
nhiên vì thái độ kính cẩn có phần thái quá của họ với bố mẹ pha cà
phê đá mời khách Còn vài tháng nữa là tốt nghiệp rồi, cà phê thuốc
lá xong mọi người nhanh chóng bắt tay vào việc chuyển xe đầu tiên
chở mấy cái tủ và giường lúc xe nổ máy chuẩn bị lăn bánh bố đẩy tôi
lên cabin em cũng nên tính sẵn là vừa kéo nước đến chân không
kịp nhảy. bên cạnh bác tài
con theo chú lái xe về nhà mới nhé

tôi giã nảy
con muốn ở lại đây thôi

con ở lại chỉ làm vướng chân mọi người thôi

bố đưa tay xoa đầu tôi
con là người đầu tiên được nhìn thấy nhà mới đấy sướng nhé

chiếc xe lao đi gặp đoạn đường xóc người tôi bị bắn lên trên chạm
vào nóc cabin bác tài có bộ râu quai nón nheo mắt nhìn tôi
em là con gái út của sếp Khôi à

tôi gạt đầu bác tài im lặng nhấn mạnh ga chiếc xe lao như tên bắn
Anh gợi ý thử xem em nên làm ở đâu là phù hợp? qua ngã từ một
đoạn chừng trăm mét chiếc xe rẽ phải

tôi nói với bác tài
còn khoảng bao lâu nữa đến nơi vậy chú

bác tài đáp
chừng mười phút nữa thôi cô bé ạ một ngôi nhà tuyệt đẹp

bác tài hút thuốc lá khói lớn vờn trong cabin khiến tôi ngạt thở Theo
anh, em nên làm việc ở một công ty quốc doanh, ở đây áp lực công
việc không ghê gớm như ở các công ty nước ngoài. vòng vào một

*lúc chiếc xe tiến vào khu đô thị mới tôi thật sự bị choáng ngợp trước
vẻ diễm lệ và sang trọng của những tòa nhà cuối cùng xe dừng lại
trước ngôi biệt thự Sao Mai sang trọng*

đây là chỗ ở mới của em đấy

*tôi bước xuống xe đi chậm chậm vào nhà Em cũng có ý nghĩ như
thế. Em là người quen sống an phận không thích bon chen. như
người mộng du mặc dù trí tưởng tượng của tôi vô cùng phong phú
nhưng tôi không thể hình dung ngôi nhà mới của tôi lòng lấy đường
ấy tôi đã khóc vì vui sướng*

*mọi người khiêng đồ đạc vào nhà tôi nhìn bóng tôi dưới mặt hồ xanh
biếc tôi bắt đầu nghĩ đến việc mua vài bộ đồ bơi và tôi sẽ học bơi tôi
ngồi xuống bờ hồ thò chân xuống nước*

*bốn người đàn ông ị ạch khiêng chiếc tủ gỗ vào bên trong
cẩn thận nhé cô bé coi chừng ngã xuống nước đấy có biết bơi không*

*toi tự tin
cháu chưa biết bơi nhưng sẽ nhanh chóng biết bơi*

*đường dẫn vào nhà lát gạch có in chữ triện hai bên rồi sỏi và cỏ trồng
rất nhiều hoa Anh có suy nghĩ khác em, chàng trai nói, có vài loại hoa
mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh thích làm việc ở những nơi chịu
nhiều áp lực và thử thách. tôi đưa tay ngắt một bông hoa lạ và đưa
lên mũi ngửi Anh muốn khẳng định bản thân. mùi thơm vô cùng
quyến rũ tôi đã bắt đầu thấy yêu mến nơi này*

*đến chiều tối việc dọn nhà đã hoàn tất mẹ làm cơm đãi khách cánh
đàn ông uống bia cười nói rôm rả bữa ăn tối hôm ấy có vài món thịt
rừng và trứng đà điểu do một người đàn ông lạ mặt mang đến mẹ
cũng uống vài lon bia mặt đỏ như mặt trời mọc*

*mẹ nói với chị Ngân
nếu mẹ say thì con thu dọn giúp mẹ nhé tối nay vui quá cả đời mẹ
mới có được một ngày vui như thế này*

*chị Ngân gật đầu
mẹ cứ để con lo các em ăn xong mang sách vở đồ đạc về phòng của*

*mình nhé em Trục mang hộ các thứ lên phòng chị còn phải xếp đặt
vài thứ trong bếp*

Tháng lương đầu tiên anh dự tính sẽ làm gì? cô gái nói.

*tôi nhanh chóng kết thúc bữa ăn rồi mang sách vở quần áo lên phòng
của tôi ở tầng một bên cạnh phòng chị Ngân mỗi phòng đều có chìa
khóa riêng*

Anh sẽ dùng số tiền đó mua quà tặng ba má phần còn lại sẽ chiêu
đãi bạn bè, chàng trai nói.

*tôi cho chìa vào ổ khóa xoay một vòng tiếng “ tách “ vang lên nghe
thật êm tai tôi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào thật tuyệt vời tôi reo lên
khe khẽ*

Anh không tặng gì cho em à, cô gái cong môi tỏ vẻ không hài lòng.

*căn phòng của tôi rộng khoảng hai mươi lăm mét vuông chiếc giường
cá nhân kê sát tường trên giường nệm có đặt vài con thú nhồi bông
bên cạnh giường ngủ có kê chiếc bàn nhỏ bên trên có sẵn chiếc điện
thoại và đèn ngủ tôi đưa tay ấn nút chiếc đèn phả ra thứ ánh sáng
xanh dịu rất dễ chịu*

Có chứ, nhất định sẽ có quà cho em, chàng trai nói.

Mặt cô gái giãn ra, phải thế chứ. Anh sẽ tặng em những món gì?

*sát góc tường bên phải có kê một chiếc bàn học giá sách và giàn
máy vi tính ngoài ra còn có chiếc tủ đựng quần áo ti vi đầu máy
video và một chiếc tủ lạnh cá nhân bên trong tủ lạnh đã có sẵn sữa
và một ít trái cây nhà vệ sinh nằm ở góc bên tay trái cuối cùng tôi còn
phát hiện có thêm chiếc máy lạnh gắn trên tường*

Bí mật, chàng trai nheo mắt nhìn cô cười bí hiểm.

*tôi chậm rãi đặt sách vào giá cất quần áo vào tủ rồi gieo người lên
chiếc giường nệm lúc này tôi mới phát hiện trên trần nhà có lắp chiếc
quạt trần màu xanh*

Một đôi nam nữ từ ngoài bước vào, người đàn ông chừng bốn mươi
tuổi ria mép tua tủa mặc áo sơ mi ngắn tay quần jean chân đi giày
thể thao, người phụ nữ chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi mặc
chiếc váy jean ngắn áo lửng chân mang guốc cao gót có quai màu
đen, lúc đầu họ định chọn một chiếc bàn trống bên cạnh cửa sổ sau

sợ mưa tạt nên chọn chỗ ngồi cạnh tôi.
Nhân viên phục vụ bước đến:
Anh chị dùng chị ạ?
Người đàn ông cất giọng ồm ồm:
Rét quá, mang thứ gì uống cho ấm bụng. Ở đây có bán rượu không?

tôi nằm im như thế chừng vài phút mắt nhắm nghiền và hít một hơi thật sâu vào lồng ngực tôi ngửi thấy mùi chần nệm mới hòa lẫn với mùi sơn mùi vôi vữa và hương thơm của hoa tôi ngửi thấy cả mùi thơm cơ thể một lúc sau tôi mở mắt ra bước đến mở toang cửa sổ gió từ sau vườn thổi vào mát rượi tôi ngắm mình trước gương rồi mở tủ lạnh lấy sữa ra uống xong hộp sữa tôi mới phát hiện trong phòng tôi còn thiếu chiếc giỏ đựng rác và một cây chổi

cánh cửa xịt mở anh Cường từ ngoài xộc vào như cơn lốc để anh xem phòng em như thế nào

*tôi không vừa ý
tại sao anh tự ý vào phòng em mà không gõ cửa anh có biết như thế là mất lịch sự không*

*anh Cường đưa tay gỡ đầu tỏ vẻ lúng túng
anh quen theo cách ở nhà cũ rồi để từ từ anh sửa*

đoạn anh chấp hai hai ra sau đít đi giáp vòng căn phòng

*tôi bước theo sau
anh thấy thế nào có đẹp hơn phòng của anh không*

*anh Cường nói
giống hết phòng anh chỉ khác là phòng em có thú nhồi bông còn phòng anh thì không*

nhưng phòng của anh có cửa sổ mở ra vườn không

*anh Cường lắc đầu
cửa sổ phòng anh nhìn ra chỗ để xe*

*tôi reo lên đắc thắng
như vậy là chỗ của em tuyệt hơn phòng của anh rồi đấy nhé anh xem*

cửa sổ mở ra vườn mát ơi là mát

Không ạ, nhân viên phục vụ lắc đầu mỉm cười, quán chỉ bán cà phê và nước giải khát. Rượu bia chỉ có ở các nhà hàng, quán nhậu.

Người đàn ông khoát tay:

Mang cho tôi hai cốc sữa nóng. Nhanh lên nhé.

phòng của anh chắc là oi bức lắm nhỉ

anh Cường chun chun cánh mũi

em là con gái út nên được bố mẹ ưu tiên có muốn xem qua chỗ ở của anh không

tôi gật đầu rồi bước theo anh Cường trước khi ra khỏi phòng tôi không quên khóa cửa lại

phòng anh nằm cuối dãy hành lang đối diện với phòng tập thể dục cách bày trí giống hệt căn phòng của tôi không hiểu sao tôi bỗng cảm thấy thất vọng tôi nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm

tôi ngạc nhiên

ai tắm trong đó vậy anh Cường

anh Cường lắc đầu

chẳng ai cả anh xả nước vào bồn để chốc nữa tắm lần đầu tiên anh em mình được tắm bồn đấy sướng thật lại có cả máy nước nóng nữa đấy

chúng tôi đẩy cửa bước vào bên trong nhà tắm khá rộng vòi nước có hai van xanh và đỏ anh Cường bảo van màu xanh có chữ “Cool” có nghĩa là nguội còn van màu đỏ có chữ “Hot” nghĩa là nóng anh dặn tôi phải cẩn thận kéo nhầm mà bị bỏng tôi gật đầu ra chiều đã hiểu ý

Nhân viên phục vụ mang sữa nóng đến. Người đàn ông cầm thìa khuấy đều vài cái rồi uống một ngụm. Người đàn bà vẫn ngồi im, gương mặt phẳng phất buồn.

tôi nhanh chóng quay về phòng của mình tôi muốn xem nhà tắm của tôi như thế nào lúc này vội quá tôi chưa kịp nhìn qua nhà vệ sinh của tôi không khác gì của anh Cường tuy nhiên bồn tắm của anh Cường màu trắng sữa thì bồn tắm của tôi màu xanh ngọc tất nhiên tôi thích màu xanh hơn bố mẹ đã dành những gì tốt nhất cho tôi

Uống đi em kéo nguội, người đàn ông nói, để anh khuấy cho em nhé.
Mưa như thế này chắc hẳn không đến.

*tôi mang quần áo đi tắm tôi làm theo chỉ dẫn của anh Cường mở vòi
Cool trước sau đó mở vòi Hot tôi đưa tay chạm nhẹ vào nước thấy
vừa đủ ấm thì ngừng không vặn nữa tôi cởi quần áo leo vào bồn tắm
tôi nằm im để nước ấm ngấm dần cơ thể bồn tắm đã gần đầy nước và
cơ thể tôi chìm trong nước tôi nín thở đưa mím môi thổi mạnh nước
sôi òng ọc rồi tôi chuôi lên khỏi mặt nước và bật cười khanh khách*

Em cười gì? người đàn ông nói. Chẳng có gì đáng cười cả. Anh suốt
ruột vô cùng.

*tắm xong tôi thay bộ đồ ngủ bằng vải xoa mỏng rồi lấy khăn lau tóc
bố bước vào gương mặt ông đỏ bừng vì uống nhiều bia
con có thích căn phòng này không*

*tôi gật đầu
thích lắm bố ạ con không nghĩ có được căn phòng đẹp như thế cảm
ơn bố*

*bố đưa tay vuốt tóc tôi
bố mẹ làm tất cả là để cho các con vui vẻ đấy là niềm vui niềm hạnh
phúc của bố mẹ đấy con ạ*

*bố đưa mắt nhìn xung quanh
con nên treo thêm vài bức tranh phong cảnh để tạo cảm giác gần gũi
với thiên nhiên*

Người đàn bà nín cười, nhấp một ngụm sữa nóng:
Bỗng dưng nhớ chuyện xảy ra lúc sáng, em không nhịn được cười.
Tại sao thế gian lại có người nhẹ dạ cả tin đến thế nhỉ.

*tôi gật đầu
vâng ạ Chủ Nhật tuần sau con sẽ ra hiệu sách mua vài bức bố có đi
với con không*

*bố suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu
bố bận lắm không đi với con được con đi với chị Ngân nhé chị con có
óc thẩm mỹ sẽ giúp con chọn tranh*

Anh đã từng ăn chả cá Lã Vọng chưa? cô gái nói với chàng trai.

căn phòng của bố có rộng hơn phòng của con không

phòng đôi phải rộng hơn phòng cá nhân rồi phòng của bố mẹ chưa có ti vi

*tôi ngạc nhiên thốt lên
sao lại như thế bố mẹ hết tiền rồi à*

*bố lắc đầu
chiếc ti vi để ở phòng bố chưa dùng đã hỏng vài hôm nữa người ta sẽ mang đến một chiếc mới*

*tôi gói đầu lên đùi bố
mẹ đi ngủ chưa bố*

chưa mẹ con còn phải dọn dẹp và sắp đặt vài thứ chắc nửa đêm mới xong

*tôi chép miệng than
mẹ vất vả quá vì chúng con quá bố nhỉ*

*bố chạm nhẹ vào tóc tôi
vì thế các con phải thật ngoan nhé*

vâng ạ bố thấy con lúc nào cũng ngoan đấy thôi

*bố cười vang
con gái của bố lý sự lắm*

Ăn rồi, người đàn ông nói, dân thành phố mà không biết qua phở Tàu Bay thì xoàng lắm.

*bố đứng dậy bước ra cửa
mệt quá bố phải đi ngủ đây con cũng nên ngủ đi muộn rồi*

tôi ngồi dậy tắt đèn chính và bật đèn ngủ giấc ngủ đến với tôi rất nhanh gần sáng tôi nghe có tiếng động bên ngoài bèn rón rén mở cửa nhìn ra mẹ đang sờ sẫm tay vịn cầu thang từng miếng gạch lát

*nền với cặp mắt đỏ hoe bố đứng từ xa với điều thuốc cháy đỏ trên
môi âm thầm quan sát mẹ tôi quay trở vào và tiếp tục ngủ*

Người đàn ông vung tay tỏ vẻ tức tối:
Hắn sẽ không đến cả đời hắn chưa bao giờ thực hiện đúng lời hứa.
Tôi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến:
Anh cho tôi một bao thuốc lá có vị bạc hà nhé.

Thuốc gì ạ?

Loại gì cũng được miễn là có vị the là được.

Con mèo xanh nhé?

Tôi gạt đầu. Gã háy mắt nhìn tôi một cách đầy ngụ ý rồi biến mất
sau bức màn tre.

Mưa tuôn xối xả.

Chàng trai vuốt nhẹ lên mu bàn tay cô gái, da tay em hơi khô hôm
nào nhận được tiền anh sẽ mua cho em lọ kem dưỡng da nhé. Cô
gái cảm động đặt bàn tay còn lại lên bàn tay chàng trai. Thời tiết thật
lý tưởng để đôi lứa đang yêu biểu lộ tình cảm của mình. Tôi bóc bao
thuốc, nhón một điếu châm lửa hút. Khói thuốc bay ra ngoài và
nhanh chóng loãng vào không khí. Người đàn ông ném cái nhìn
không thiện cảm về phía tôi có lẽ ông ta nghĩ tôi là một con cave mặt
hạng hoặc một ả gái điếm hết thời.

anh có thấy tìm một người giúp việc là cần thiết không trước đây
chúng ta ở trong ngôi nhà nhỏ chỉ cần cầm chổi quét vôi nhát là xong
bây giờ phải mất cả buổi đấy anh ạ rồi còn bao nhiêu là việc vặt vãnh
khác

bố đặt cốc cà phê xuống bàn

đó là một ý hay đấy em định tìm người như thế nào

mẹ ăn nốt bát cháo lòng rồi gạt sang một bên

em sẽ tìm một người đứng tuổi chăm chỉ và giỏi việc nội trợ tất nhiên
người đó phải thật thà trung thực và kiệm lời em rất ghét loại đàn bà
mồm mép kéo đến tận mang tai

chị Ngân xen vào

mẹ định chọn người ở đâu dưới quê hay thành phố

mẹ còn đang suy tính người thành phố thạo việc nhưng lười biếng lại
có tật xấu thích đứng núi này trông núi nọ hể tìm được chỗ làm tốt
hơn là họ bỏ đi chẳng cần suy nghĩ gì cả

bố gạt đầu tán đồng

chúng ta sẽ khó giữ chân họ nếu yêu cầu không được đáp ứng và
lại họ khó lòng tập trung vào công việc khi có gia đình bên cạnh theo
anh chúng ta nên chọn người ở nông thôn

mẹ lấy hộp khăn giấy đưa cho anh Cường
con lau mồm đi ăn có bát cháo cũng để dính đầy mồm thế kia à lớn
rồi chứ đâu phải còn con nít ba bốn tuổi
mẹ day sang bố tiếp tục câu chuyện còn dang dở
em cũng nghĩ như anh người ở quê vùng lắm họ chẳng biết sử dụng
những tiện nghi thành phố đã từng xảy ra chuyện người giúp việc bỏ
con chủ nhà vào máy giặt đấy họ lại rất vụng trong việc bếp núc trong
khí nhà ta mỗi người đều có khẩu vị riêng..
bố hút thuốc
không ai mà bỗng dưng hiểu biết tất cả chúng ta sẽ hướng dẫn họ
điều quan trọng là người đó có tính chịu khó và tinh thần cầu tiến
mẹ đưa mắt nhìn chúng tôi
các con có ý kiến gì không à như vậy chúng ta nhất trí chọn người ở
nông thôn nhé
tôi nói
chúng ta đâu quen ai dưới quê mà tìm hả mẹ
lo gì con mẹ sẽ tìm đến những trung tâm giới thiệu việc làm người
xin việc ở đấy nhiều lắm tha hồ mà chọn trưa nay em sẽ tranh thủ
đến đấy
bố nói
em tìm hiểu kỹ nhân thân của họ nhé gặp phải kẻ xấu là tiền mất tật
mang đấy nhớ phải khai báo tạm trú cho đúng thủ tục nhé
chuyện đó để em lo em biết sắp xếp và giải quyết mọi việc còn công
việc của anh như thế nào
bố dụi mắt thuốc lá vào chiếc gạt tàn
vẫn thế ông tổng giám đốc còn hai năm nữa mới đến tuổi nghỉ hưu
anh còn phải đợi lâu
anh Trực nói
chức phó tổng giám đốc của bố cũng to lắm rồi
mẹ thu dọn các thứ cho vào bồn rửa bát
phó chỉ là người giám việc cho tổng thôi con ạ chỉ là một chức hữu
anh vô thực mà thôi
bố cười
vuốt mặt phải nể mũi chứ em bảo anh là người vô dụng à vô dụng
mà tạo ra được cơ ngơi như thế này à
mẹ nói với chúng tôi
các con đã ăn xong rồi phải không vậy thì hãy sửa soạn đi học là vừa
bố mẹ cũng chuẩn bị đi làm đây
chúng tôi đứng dậy bố nói với mẹ
chiếc xe tay ga của em đã thay nhớt hộp số chưa

mẹ lắc đầu bảo chưa
phải nhớ thay không xe bị hỏng đẩy cứ ba lần thay nhớt máy phải
một lần thay nhớt hộp số nhớ nhé
đoạn bố day sang anh Trục
đã bắt đầu học kỳ hai rồi sao không thấy nhà trường mời phụ huynh
đi họp nhỉ
anh Trục biến sắc đưa mắt nhìn chị Ngân
chưa bố ạ chắc vài hôm nữa sẽ có thư mời
bố nói
lần này con đưa cho mẹ nhé mấy năm rồi toàn bố đi thôi
tôi về phòng của mình thay quần áo và chuẩn bị sách vở vài phút sau
có tiếng còi “ tin tin “ từ ngoài vọng vào
mẹ nói vọng ra
chú Thái chờ một chút ông ấy đang mặc quần áo
chú Thái là lái xe riêng của bố đấy là người đàn ông độc thân gần
bốn mươi tuổi hiền lành ít nói
bố xách cặp từ trong đi ra tôi để ý thấy dáng đi của bố đã khác trước
có vẻ oai nghiêm và đường bệ
chị ngân anh Trục anh Cường mỗi người một xe đạp riêng tôi được
mẹ chở đến trường tôi học cả ngày đến chiều mẹ đến rước về
xong chưa Trúc Ly mẹ đang rất vội
mẹ nổ máy xe chờ sẵn tôi uống một ngụm nước rồi thót lên yên sau
mẹ chậm chậm vù ga chiếc xe lao đi ra tới ngoài mẹ dừng xe khóa
cổng cẩn thận
mẹ nói với tôi
phải có người giúp việc để trông nhà con ạ phó thác tài sản vào mấy
ổ khóa Trung Quốc mẹ không yên lòng chút nào *tôi dừng trước cổng
lấy chìa khóa mở cổng rồi đẩy xe vào chị Lành đang quét dọn cặp
mắt đỏ hoe
sao chị khóc*

*chị Lành lấy tay gạt nước mắt
cậu Cường đang nổi giận đập phá đồ đạc tôi không thể ngăn cậu ấy
được cậu ấy dọa sẽ giết tôi nếu tôi can thiệp vào chuyện riêng của
cậu tôi hết cách rồi*

*từ bên trong vọng ra tiếng gào thét chửi bới tiếp theo là âm thanh đồ
sành sứ va vào tường*

không có ai ở nhà à

chị Lành lắc đầu
không có ai cả cậu Trục vừa đi ra ngoài chắc là đến một quán nhậu
nào đó

tôi nói
anh ấy không ngăn anh Cường à

chị Lành thở dài
cậu ấy có ngăn nhưng không được cậu Cường đã mạt sát cậu Trục
một cách thậm tệ rồi cầm cả lọ hoa ném thẳng vào người cậu ấy may
là cậu Trục kịp tránh sang một bên tôi giẫm phải mảnh vỡ chân chảy
máu

chị đưa tay chỉ xuống ba chân được quán bằng trắng toát

tôi bước đến phòng anh Cường đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa bằng
gỗ

cút đi cút

tôi áp mặt lên cánh cửa
em là Trúc Ly anh Cường mở cửa cho em vào

cút đi anh chẳng muốn tiếp ai cả
tiếp theo là tiếng rơi loảng xoảng

mở cửa đi anh Cường em có chuyện muốn nói với anh

tiếng động bên trong đột nhiên im bất tôi nghe tiếng máy lạnh chạy
vù vù

anh có nghe em nói không mở cửa ra đi anh

tôi đứng im một lúc lâu khi mà sự kiên nhẫn đã cạn dần thì cánh cửa
đột nhiên hé mở

tôi đẩy cửa bước vào anh Cường ngồi trên xe lăn nhìn tôi như người
xa lạ rồi điều khiển xe vào bên trong

bên trong đồ đạc bừa bãi mảnh vỡ tung tóe khắp nơi màn hình vi tính hiện những dòng chữ đuối bắt trong kính thánh cặp nặng gổ nằm lẫn lóc mỗi nơi một chiếc

tôi bảo chị Lành thu dọn các thứ

anh Cường nhìn ra cửa sổ anh đang khóc

*tôi bước tắt máy vi tính bàn tay tôi vào chạm vào chuột thì màn hình hiện ra trang web sex tôi thật sự kinh tởm nhìn thấy cảnh cô gái da trắng tóc vàng đang giao cấu với chó tôi chẳng kịp shutdown mà tắt ngay điện nguồn
anh vẫn truy cập những trang web như thế à*

*anh Cường im lặng nuốt nước bọt trong cổ họng
tất cả những niềm vui cuộc sống của anh đã bị cướp đoạt anh phải làm gì đây hả Trúc Ly*

*tôi ngồi xuống bên anh nhẹ nhàng nói
vẫn còn cơ hội cho mình tại sao anh lại tiêu cực như vậy*

*anh Cường cười phờ phạc
cơ hội ư một khái niệm quá mong lung và xa vời có một chỗ dung thân cho một kẻ tàn phế như anh sao*

*tôi nói
anh vẫn có thể làm được những công việc có ích em nghĩ ngành công nghệ thông tin phù hợp với sức khỏe của anh Lúc nào anh cũng có ác cảm với anh ấy, người đàn bà nói. Anh ấy nhất định sẽ đến. Tất nhiên mưa to như thế này sẽ là một trở ngại không nhỏ, anh ấy sẽ đến đây với bộ quần áo đi mưa. em nghĩ anh nên lập một trang web lành mạnh hơn là chúí mũi vào những website độc hại như thế
Em ngây thơ quá, gã đàn ông cười nhạo báng, lười chảy thây như hần mà chịu rời khỏi nhà lúc thời tiết như thế này à. Chúng ta anh có nghe em đang dài cổ chờ hần còn nói không hần thì trùm chặn xem tivi. sao anh im lặng như thế*

anh chán lảm và chẳng thấy hứng thú với bất kỳ công việc gì cả anh muốn chết tại sao mọi người lại cứu anh tại sao mọi người không để anh chết đi cho rảnh nợ đời

anh Cường tự sát bằng cách cắt mạch máu ở cổ tay mọi người kịp thời phát hiện đưa đến bệnh viện cấp cứu thể xác của anh được cứu sống nhưng linh hồn đã chết

tại sao anh luôn nghĩ đến cái chết như vậy anh có biết mọi người đang lo lắng cho anh

sống là đang đi dần vào cõi chết anh muốn có một kết thúc chóng vánh thế thôi

anh vừa cãi nhau với anh Trục phải không

anh Cường mắt long lên sòng sọc
em còn nhắc tên hấn trước mặt anh nữa à anh căm thù hấn nguyên rủa hấn và muốn hấn biến mất trên thế gian này tại sao hấn mãi bám vào nơi này nhỉ tại sao hấn không xéo đi cho đỡ chướng tai gai mắt ừ một kẻ bất tài như hấn làm sao chăm sóc được bản thân mình hấn là loài lan phải sống ký sinh vào thân gỗ mỗi lần nhìn thấy hấn là anh điên tiết lên

tôi nhẹ nhàng
chuyện xảy ra đã lâu rồi sao anh còn nhớ mãi chẳng lẽ anh cứ mãi nuôi dưỡng lòng thù hận khi nào còn sống

ngừng một lát tôi nói tiếp
những gì đáng quên thì hãy cố mà quên anh Cường ạ anh Trục đã đau khổ như thế nào anh biết rồi còn gì

anh Cường thét lên
em còn bệnh vực cho tên vô lại đó nữa à chừng nào số phận của anh còn gắn liền với chiếc xe lăn đáng nguyên rủa này là anh còn căm thù hấn không bao giờ anh tha thứ cho hấn không bao giờ

tôi khóc
đấy chỉ là một tai nạn anh ấy bao giờ cũng thương anh nhất cũng chính vì tai nạn đáng tiếc đó mà anh ấy trở nên tàn tạ như thế này chẳng lẽ anh không thấy động lòng chẳng lẽ bấy nhiêu chưa làm anh hả dạ hay sao tại sao anh thù dai như vậy anh Trục dẫu sao cũng là anh ruột của anh cần phải biết tha thứ cho dù là vô cùng khó khăn

anh à

anh Cường nói

*giả như không có người anh như hấn thì số phận của anh đã không
khốn nạn như thế này tại sao bố mẹ lại sinh ra hấn chứ*

tôi òa lên nước nỡ

*em buồn quá tại sao trong ngôi nhà này chỉ chất chứa toàn những
điều thù hận con cái căm thù bố mẹ anh em căm thù nhau tại sao
chúng ta không tìm cho mình những giây phút bình yên Anh không
được nói về anh ấy như thế. Sống trên đời cần một sự cảm thông
chia sẻ. hờ anh*

*em đừng nhắc đến chuyện này nữa có được không anh chán nghe
lắm rồi nếu em có lòng thương người thì hãy đẩy anh đi dạo*

em mới đi học về để em bảo chị Lành đẩy anh nhé

anh Cường lắc đầu

anh chỉ muốn em đẩy thôi nếu em bận thì thôi vậy

*anh giận đấy à được rồi thì đẩy anh chờ em một chốc để em thay
quần áo uống một cốc nước đã em khát đến khô cổ rồi đây mấy bữa
nay thời tiết oi bức quá anh nhĩ ngồi trong giăng đường mà mồ hôi
tuôn ra như tắm mẹ phải thuê đến lần thứ ba mới tìm được người
vừa ý đó là chị Lành chị đã làm cho nhà tôi đã hơn mười năm
chị bao nhiêu tuổi*

dạ cháu hai mươi tuổi ạ

mẹ nói

chị có biết nấu ăn không

dạ ở nhà cháu vẫn nấu ăn đấy ạ

chị biết nấu những món gì

chị Lành kể một loạt tên các món ăn

mẹ gật đầu nói

chị biết nấu các món Âu không

chị Lành lắc đầu

không ạ

biết sử dụng máy giặt máy hút bụi không

chị lại lắc đầu mẹ bảo

tôi sẽ hướng dẫn chị sử dụng những thứ đó chị học hết lớp mấy

dạ hết lớp năm ạ nhưng cháu sáng dạ lắm ạ
mẹ lâu bà
như vậy là tốt tôi sợ những người đầu óc tôi tầm làm hỏng việc của
tôi
mẹ nói thêm
ngoài tiền lương hàng tháng mỗi năm tôi sẽ may cho chị hai bộ đồ và
thưởng một tháng lương thứ mười ba ngoài ra tôi cũng sẽ thanh
toán tiền thuốc thang viện phí cho chị mỗi khi đau bệnh chị đã khám
sức khỏe tổng quát chưa
chị Lành gật đầu chìa ra phiếu khám sức khỏe mẹ cầm lấy đọc thật
kỹ rồi gật đầu
như vậy là tốt chị có đồng ý những điều tôi vừa nói không
dạ thế thì tốt quá ạ
mẹ nói
công việc của chị là nội trợ chỉ chị nên tập trung vào công việc của
mình những việc không phải của chị cấm không được xen vào tôi đã
đuổi việc một người đó do chị ta có cái mồm bép xép
vâng cháu hứa ạ
chúng tôi cư xử bình đẳng mỗi bữa ăn chị được phép ngồi cùng bàn
với mọi người tiền chợ mỗi ngày chị ghi vào giấy và đưa lại cho tôi
vào mỗi buổi tối chúng tôi sẽ sắp xếp cho chị ở trong căn buồng bên
cạnh nhà bếp trong ấy có sẵn ti vi và quạt máy nhưng chị phải biết
tiết kiệm điện nhé mỗi khi không dùng đến thì phải tắt nghe chưa
*vâng con đã nghe rồi thưa mẹ con nhắc lại cho mẹ nghe nào con
không được thi vào đại học sư phạm mà phải thi vào đại học kinh tế
theo ước muốn của bố mẹ*

*bố gật đầu nét mặt giãn ra
như thế mới phải là đứa con ngoan của bố mẹ chứ nghề bán cháo
phở cực nhọc mà thu nhập chẳng thấm vào đâu con ạ bố mẹ làm
như vậy là chỉ muốn tốt cho con thôi*

*chị Ngân mắt đỏ hoe
thật tình con chỉ thích nghề sư phạm con luôn ấp ủ ước mơ trở thành
cô giáo dạy văn con con*

*mẹ nạt ngang
văn chương đối với mồm đã thông nhất rồi không ý kiến lời thôi gì
nữa con còn trẻ người non dạ nên chưa hiểu hết chuyện đời nghề sư
phạm có gì hay ho mà con cứ thích lao đầu vào đấy nhỉ có thể lúc*

này con trách bố mẹ cho nhưng mẹ tin thời gian sẽ giúp con thấu hiểu vấn đề một cách triệt để lúc đó con sẽ thông cảm và thấy thương bố mẹ nhiều hơn

*tôi ôm con thú nhồi bông trong lòng
chị Ngân là cô giáo cũng tốt chứ sao mẹ*

*mẹ lừ mắt nạt lớn
con biết gì mà xen vào ai cho phép con nói leo như thế hả đứng dậy đi về phòng con với cái
tôi đứng dậy lủi nhanh về phòng lát sau chị Ngân đẩy cửa bước vào và leo lên nằm bên cạnh tôi*

Trong Cơn Mưa

Chương 7

chị khóc

tôi cũng khóc theo
hai chị em cùng ôm nhau khóc Em thấy chưa hấn đã không đến, người đàn ông nói. Trời đang mưa. Mưa thì đã sao chẳng phải em đã đợi mưa đến đây đó ư. Ngay từ đầu anh đã nhận ra hấn không phải là người đàn ông hoàng. Về thôi. Chờ thêm chút nữa đi anh, người đàn bà nài nỉ.

Tôi búng mẩu đầu lọc thuốc lá ra vũng nước như một tay hút xách chuyên nghiệp. Quán vắng, mấy nhân viên phục vụ ngáp ngáp ngáp dài bên quầy tính tiền.

Ba anh có thói quen hễ trời mưa là uống vài cốc rượu để cho ấm bụng, chàng trai nói, thứ rượu được nấu bằng nếp rắc trong như nước suối nồng độ cao chỉ người đã thấy say không hiểu sao ba anh lại uống nhiều thế, ông có thể nuốt chửng cả chai một lít đấy.

Như vậy ba anh bị nghiện rượu rồi, cô gái nói.

Ba anh không nghiện rượu bởi ông chỉ uống rượu những lúc trời mưa, lúc khác cho dù có đề ngựa ông ra rót rượu vào mồm ông cũng nhè ra.

Lạ nhỉ, cô gái thốt lên, chỉ uống khi mưa thôi à.

Thế mới nói. Bạn bè của ba trên ba anh là người cỡi trên.

Cô gái nói:

Khi say rượu ba anh là người như thế nào?

Ba anh bình thường đã ít nói có rượu vào ông cảm như hén. Say rồi thì đi ngủ chứ không làm phiền ai. Nói chung ba anh trở nên vô hại mỗi khi có rượu trong dạ dày.

Vậy thì tốt. Em đã từng nhiều lần chứng kiến cảnh người hàng xóm say rượu cầm dao rượt vợ chạy vòng vòng. Thật chẳng ra thể thống gì nữa.

Ba em có uống rượu không, chàng trai nói, anh có chai rượu Tây đất tiền muốn tặng ba em.

Cô gái nói:

Tiếc rằng anh không có cơ hội đó vì ba em không biết uống rượu.

Ông chỉ uống cà phê, nếu anh có cà phê ngon tặng ba em thì hay.

Chàng trai sốt sắng:

Anh sẽ mua vài hộp cà phê Trung Nguyên loại một tặng ba nhé.

Cô gái cười cười:

Anh định lấy lòng ông bố vợ tương lai phải không. Khéo nịnh thế.

Suy nghĩ một lát cô gái nói:

Thôi anh để dành tiền để trang trải việc học. Đã nghèo kiết xác còn bày đặt.

Chàng trai bật cười:

Đây cũng là hình thức đầu tư đấy em ạ. *chúng ta là những kẻ bị Trời đầy bầy thường luông có cánh đang bay lượn và những cột thu lôi như mũi giáo chia thẳng lên trời* Em đã bao giờ chơi chứng khoán chưa một vốn bốn lời đấy.

Cô gái nói:

Vậy nhà đầu tư hãy chuẩn bị tinh thần đầu tư cổ phiếu tình cảm đi nhé nhất định sẽ lãi to đấy. *chị Lành chuẩn bị cơm tối xong chưa chúng tôi đói lắm rồi đây*

Chị Lành cho canh vào bát

sắp xong rồi bà chủ lúc chiều bị mất điện gần một tiếng nên công việc bị chậm trễ mười phút nữa sẽ có cơm ăn tôi hứa bà chủ đúng mười phút

mẹ quay trở lên phòng khách mọi người đã tề tựu đông đủ chờ đến giờ ăn cơm tôi đói

anh Cường ném quyển truyện tranh lên bàn

sao lâu quá chưa đến giờ ăn nhỉ con phải đi học thêm bây giờ

mẹ nói

hôm nay bị mất điện đột xuất chị Lành đang bận túi bụi con ăn lót dạ vài cái bánh ngọt đi học xong về ăn luôn thế chờ đến bữa ăn chắc không kịp

anh Cường lắc đầu

mẹ biết con không thích ăn bánh ngọt còn gì

bố rời mắt khỏi trang báo

hay là uống một lon cô ca nhé nước ngọt sẽ tạo cảm giác no

đoạn bố day sang anh Trục

con lấy cho em lon nước ngọt trong tủ lạnh

anh Trục uể oải mở tủ lấy lon nước cho anh Cường anh Cường uống một hơi hết sạch rồi đặt cái lon rỗng lên bàn chào cả nhà con đi học đây

anh Cường quàng cặp lên vai rồi tiến lại góc nhà lấy chiếc xe đạp ra đến cửa anh ngoảnh mặt lại đưa tay vẫy chào mọi người

mẹ than

thằng bé vất vả quá sáng học chiều học tối cũng học nhiều như thế thảo nào lớn không nổi

tôi nói

trông anh ấy gầy hắc ra học như thế còn gì là người nữa sao bố mẹ bắt anh ấy học nhiều thế

bố thở dài

anh con học lớp điểm trường chuyên nên phải học thêm nếu không sẽ khó lòng theo kịp mọi người bố cũng thấy bất nhẫn lắm nhưng chẳng biết làm thế nào đành phải chịu thôi con ạ

mẹ đưa mắt nhìn tôi

anh Cường là niềm hy vọng lớn lao của bố mẹ đấy nếu tiếp tục giữ sức học như thế này nhất định anh con sẽ có một tương lai xán lạn

mẹ đưa mắt nhìn anh Trục

nhìn con mà mẹ thấy lo chẳng biết con học hành như thế nào

anh Trục day mặt sang hướng khác lần tránh cái nhìn tra xét

bố nói với chị Ngân

con đã làm thủ tục thi đại học chưa

chị Ngân im lặng dán mắt vào quyển truyện tranh

mẹ tỏ vẻ khó chịu

bố hỏi sao con không thưa

chị Ngân khẽ gật đầu đáp cộc lốc

rồi ạ

trường đại học kinh tế chứ

chị Ngân im lặng gật đầu

mẹ nói

nếu con thi đỗ đại học mẹ sẽ tổ chức một bữa tiệc liên hoan ở nhà hàng Vọng Các con không thích à sao lại im lặng như thế

chị Ngân nói

con không thích tiệc tùng đàn đúm nếu bố mẹ cứ khẳng khẳng tổ chức liên hoan sẽ không có mặt con

mẹ bực mình

con cái càng lớn càng khó bảo mẹ chẳng hiểu làm sao nữa con cứ như thế này làm sao mẹ dạy được con

chị Ngân đáp

con đã bước sang tuổi mười tám cái tuổi đã trưởng thành rồi bố mẹ hãy cho con quyền quyết định số phận của mình

mẹ gắt

nói nghe hay nhỉ chừng nào con còn ở trong ngôi nhà này còn ăn cơm mặc áo của bố mẹ thì con phải tuyệt đối vâng lời bố mẹ

chị Ngân im lặng gương mặt lộ vẻ không hài lòng

bố nói

không liên hoan cũng chẳng sao bố mẹ chỉ muốn con vui thôi con không thích thì bố mẹ cũng chẳng cố làm gì hay là cả nhà ta sẽ đi du lịch một chuyến nhé

mọi người im lặng

tôi thấy đói còn cào

bố nói với mẹ

anh định theo học lớp lái xe em thấy thế nào

mẹ nói

để làm gì chẳng phải anh đã có tài xế riêng là gì

bố nói

biết lái xe dù sao cũng chủ động trong công việc hơn anh sẽ mang xe về nhà những lúc cần giải quyết chuyện cá nhân như đi du lịch mua sắm ở siêu thị hoặc dạo chơi đâu đó anh sẽ lái xe đưa mọi người đi đến nơi về đến chốn mà không phải thuê taxi vừa tốn kém vừa mất thời gian chờ đợi

mẹ gật đầu

anh nói cũng phải ừ anh ghi danh học lớp lái xe đi em ủng hộ anh

tôi vỗ tay reo lên

hoan hô bố như vậy con sẽ có dịp ngồi trên chiếc xe du lịch màu lông chuột rồi từ lúc bố có xe riêng con chưa một lần bước lên chiếc xe ấy không biết cảm giác như thế nào chắc là thích lắm

bố hứa

được rồi khi nào có giấy phép lái xe bố sẽ đưa con đi vòng quanh thành phố được chưa

bố sẽ ưu tiên cho con ngồi cạnh bố nhé Người đàn ông lấy điều thuốc cuối cùng trong bao thuốc lá châm lửa hút rồi vò nát vỏ bao ném ra vũng nước. Người phụ nữ chốc chốc xem giờ tỏ vẻ sốt ruột. Anh đã bảo em đừng tin những lời hứa cuội của một kẻ như hắn, người đàn ông ngựa mặt thả những vòng khói lên không trung.

Nếu anh ấy không đến em sẽ không bao giờ gặp mặt anh ấy nữa,
người phụ nữ bức tức nói.

Người đàn ông cười vang:

Em đã hứa không gặp mặt hắn bao nhiêu lần rồi? Anh nhớ lần cuối
cùng em thốt ra câu ấy cách đây chưa đến nửa tháng.

Người đàn bà tỏ vẻ cương quyết:

Lần này em nói thật. Em sẽ..

Thôi, cho anh xin. Vắng hắn một ngày em vật vờ như con nghiện
thiếu thuốc. Anh chẳng tin vào lời hứa của em đâu. Những kẻ đang
yêu đều nói những lời dối trá như nhau.

Tôi liếc nhìn đôi tình nhân. Chàng trai vươn vai mấy cái:

Ngồi mãi một chỗ đau lưng quá. tôi bước xuống xe buýt lúc này đang
là giờ tan tầm đường phố tấp nập người xe tôi đứng nép mình bên
dưới chót đèn đợi tín hiệu đèn đỏ tôi chạy nhanh qua đường một
chiếc xe gắn máy vượt đèn đỏ suýt tông vào người tôi
gã thanh niên có mái tóc vàng hoe đeo kính mát điều khiển chiếc mô
tô phân khối lớn dừng xe giữa giao lộ ngoáy đầu lại phía sau nhìn tôi
nạt lớn

đi đứng như thế à mắt mũi để đâu vậy

đoạn gã vù ga vọt mắt tôi xốc lại chiếc túi khoác trên vai rồi thông thả
bước lên cầu phía bên trái cầu là cửa hàng mắt kính bên trên có treo
tấm bảng nền trắng chữ xanh như sau

MẮT KÍNH SÀI GÒN

Giá cực sốc bán theo giá gốc

Đặc biệt giảm 50% cho học sinh – sinh viên

Điện thoại số: 8598600

Số 74 – Nguyễn Tri Phương

bên cạnh cửa hàng mắt kính là quán hào tấm bảng hình chữ nhật có
gắn đèn chớp đập vào mắt

ĐẶC SẢN HÀO

LONG SƠN

Chuyên cung cấp các loại hào: hào sống – hào nướng – hào đúc lò –
cháo hào. Hân hạnh phục vụ quý khách.

Điện thoại: 8595400 - – số 72 – Nguyễn Tri Phương

phía bên phải là hai quán nhậu liền kề
quán thứ nhất treo tấm bảng tròn nền đỏ chữ trắng

QUÁN HÁT VỚI NHAU

Do nghệ sỹ Ngân Tuấn- Thu Huệ – Nghệ sỹ đã từng đoạt giải Triển vọng phụ trách. Đặc biệt có bia tươi Đức. Hân hạnh phục vụ quý khách.

quán thứ hai là quán ốc do bà chủ quán có chồng là người Singapore nên quán có tên là Ốc Sin

ỐC SIN

CHUYÊN PHỤC VỤ CÁC LOẠI HẢI SẢN VÀ CÁC LOẠI BIA

ĐIỆN THOẠI: 8695375 – ĐỊA CHỈ: 71 – NGUYỄN TRI PHƯƠNG

một chiếc xe rác vù qua nhả khói đen kịt tôi đưa tay che mũi và nhường lối cho người phụ nữ khệ nệ với hai chiếc túi xách nặng trĩu đèn thứ nhất trên cầu có dán mẫu quảng cáo đã rách một góc

Chuyên trị xuất tinh sớm , di mộng tinh, yếu sinh lý. Địa chỉ 655/23 Trần Bình Trọng. (Đến ngã tư Trần Hưng Đạo – Trần Bình Trọng rẽ phải khoảng hai trăm mét, hỏi nhà thầy Tư Ngạc . Điện thoại số 8522 768. Cam đoan chữa không khỏi không lấy tiền

đi đến gần giữa cầu tôi suýt va vào bà lão ăn xin đang ngồi tựa thành cầu với chiếc nón rách trên tay tôi lấy vài đồng tiền xu cho vào nón bà lão gật khẽ đầu cảm ơn lí nhí gió thổi mạnh dòng sông cạn kiệt để lộ lớp bùn đen đặc sệt tôi đưa tay xem đồng hồ lúc này là sáu giờ kém hai mươi phút và mười lăm phút sau tôi đã có mặt ở

nhà

mẹ vừa xem tạp chí vừa xem ti vi
sao con lại đi bộ xe của con đâu

tôi mở tủ lạnh lấy nước uống
xe con bị hỏng phải về bằng xe buýt

mẹ lo lắng
vậy con để xe ở đâu rồi

con gửi ở hiệu sửa xe cạnh trường sáng mai con sẽ đến lấy bố về
chưa mẹ

mẹ lắc đầu
chưa chị Ngân vừa về cách đây ít phút nó lại uống rượu nữa đấy mẹ
trở thành người vô dụng không sao khiến được con cái

tôi nhìn mẹ
mẹ và chị Ngân vừa cãi nhau à

mẹ thở dài
nó uống say đến nỗi dắt chiếc xe không nổi lại nói những lời nhảm
nhí như con điên mẹ không ngờ nó đổ đốn đến thế

mẹ đã mắng chị ấy có đúng không

mẹ giận dữ
là người sinh ra các con chẳng lẽ mẹ không có cái quyền đó à mẹ chỉ
mắng nó vài câu nó và nó đã cãi nhau tay đôi với mẹ đấy con với cái
nuôi dưỡng nó khôn lớn để rồi nó cãi lại bố mẹ

tôi thở dài
sao nhà mình không có được một phút bình yên nhiều lúc con cảm
thấy lo lắng khi bước chân vào nhà không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra

mẹ xẵng giọng
lỗi đó đâu phải tại mẹ nếu các con ngoan ngoãn vâng lời bố mẹ thì
đã không có chuyện gì xảy ra tại sao các con luôn chống lại bố mẹ
đã làm tất cả vì các con vậy mà..

tôi bật khóc

tại bố mẹ mà chị ấy ra nông nổi như thế giá như bố mẹ chịu lắng nghe con cái thì sự việc không tồi tệ như vậy tại sao mọi người thích làm khổ nhau như thế chẳng lẽ sự bất hạnh của các con sẽ làm mẹ vui

mẹ há hốc mồm nhìn tôi ngạc nhiên
con trách mẹ đấy à ai dạy con nói năng hỗn hào với mẹ như vậy hả Trúc Ly

mẹ khóc
các con làm sao thấu hiểu được lòng mẹ không người mẹ nào muốn gây đau khổ cho con của mình cả khi nào con được làm mẹ lúc ấy con sẽ hiểu vì sao mẹ lại làm như vậy

mẹ lấy khăn tay lau nước mắt
mẹ thật sự ân hận và vô cùng đau đớn khi phải chứng kiến cảnh tượng này mẹ đã nhiều lần khóc hết nước mắt nhưng nếu phải làm lại từ đầu mẹ vẫn làm như vậy bởi vì mẹ là mẹ của các con mẹ không muốn các con phải trả giá cho sự nông nổi của mình

những giọt nước mắt của mẹ đã đánh vào lòng trắc ẩn của tôi ôm mẹ cả hai cùng khóc nức nở
con xin lỗi mẹ con sai rồi

hồi lâu tôi đứng dậy
chị Ngân đâu mẹ

mẹ uể oải đưa tay chỉ vào phía trong
nó đang làm loạn trong phòng con vào khuyên bảo nó một tiếng mẹ kiệt sức rồi nếu tình trạng này cứ kéo dài chắc mẹ điên lên mất

tôi bước lên phòng chị Ngân từ bên trong vọng ra tiếng lè nhè của chị tôi xoay nắm đấm đẩy cửa bước vào chị Ngân mặc bộ đồ công sở chân mang guốc cao gót nằm úp mặt xuống giường chân thò ra ngoài tôi bước đến lật ngửa người chị lại khó khăn lắm tôi mới đặt chị nằm ngay ngắn trên giường sau đó tôi tháo đôi guốc ném xuống nền nhà

ai vậy Trúc Ly đó à

tôi lấy khăn đắp nước ấm lau mặt chị
chị trở thành con ma men từ khi nào vậy ngày nào cũng uống rượu
là nghĩa làm sao

chị nói chuyện mà mắt vẫn nhắm
đừng dạy khôn chị bố mẹ rao giảng triết lý sống chị nghe đầy tai rồi
cũng là những lời cũ rích cứ lặp đi lặp lại mãi chẳng có gì hay ho cả

tôi đỡ chị dậy cởi chiếc áo khoác đặt lên thành giường
chị lại cãi nhau với mẹ phải không chị đã khiến mẹ khóc đấy

tranh luận gọi là cãi nhau à mẹ bảo chị là kẻ hư hỏng đưa đầu đường
xó chợ là quân vô lại em nghe có lọt tai không

rồi chị nói gì với mẹ
chị bảo tại chị là con của mẹ chị giống mẹ thế là mẹ lao vào tát chị

chị bật cười dã dượi
mẹ là người ra sinh chị muốn đánh lúc nào là không được chúng ta
có một người mẹ vĩ đại

tại sao chị có thể thốt ra những lời ấy với mẹ được nhỉ chị nằm im
đừng cựa quậy như thế sao người chị dính đầy bùn thế này chị bị
ngã à

chị bỗng đẩy tôi ra rồi lảo đảo bước đến lấy chai rượu trên giá sách

chị định làm gì lại uống nữa à

chị im lặng rót rượu vào chiếc cốc to

chị say rồi chị không được uống

tôi giật lấy chai rượu để xuống chân giường rồi giằng lấy cốc rượu từ
tay chị

hãy để cho chị uống

chị bắt khóc
hãy để chị uống đêm dài lắm chị sợ phải đối mặt với bóng đêm chị
muốn uống cho đến chết thì thôi

tôi cũng khóc và khi đêm xuống mọi cơn đau giận loang lổ mốc meo
một màu vàng ố thời gian đêm hoài thai những giấc mơ của quý
cùng những nước mắt mặn đắng trên môi
nếu chị muốn uống em sẽ uống với chị uống đến khi nào chết thì thôi

tôi cầm lấy chai rượu rót đầy cốc rồi ực một hơi hết sạch trước cặp
mắt ngỡ ngàng của chị tôi lại rót thêm cốc khác và uống

em làm gì thế ai cho phép em uống rượu chị đã là người hư hỏng rồi
chị không muốn em giống như chị

chị thốt lên rồi giật chai rượu ném mạnh vào tường mảnh vỡ tung tóe
khắp nơi hai chị em cùng ôm nhau khóc thay quần áo xong tôi bước
xuống phòng anh Cường anh không có trong phòng

tôi gọi
anh Cường ơi anh Cường

tiếng chị Lành từ ngoài vọng vào
cậu Cường đang đợi cô ở ngoài này

tôi bước ra ngoài chị Lành đứng cạnh xe lăn anh Cường đã thay
chiếc áo sơ mi dài tay màu sáng nom anh trẻ ra

chúng ta sẽ đi đâu nhỉ

anh Cường ho ran mấy tiếng
muốn đi đâu tùy em hôm nay trời oi bức quá em nhỉ anh em mình ra
công viên hóng gió nhé

tôi gật đầu
chiếc áo này trông rất hợp với anh nom anh trẻ đi mấy tuổi đấy

anh tỏ vẻ thích thú
vậy à thế mà anh lại không thích nó chút nào cả mẹ mua chiếc áo

này đã gần nửa năm mãi đến bây giờ anh mới mặc nó đấy

tôi đẩy chiếc xe lăn hướng ra cổng chính khi cách cổng chừng vài mét anh bảo tôi dừng lại
em xem đẹp chưa kìa

tôi nhìn theo hướng nhìn của anh trên luống hoa đủ màu rập rờn
những cánh bướm nét mặt anh hồn nhiên như đứa trẻ
em có ngửi thấy mùi thơm của hoa không

tôi gật đầu
có

gương mặt anh bừng sáng
anh thậm chí còn ngửi thấy hương thơm của từng loại hoa đấy
những cánh bướm trông đáng yêu làm sao những cảnh như thế này
anh nhìn không bao giờ chán

anh thích bướm à em sẽ mua cho anh vài chú bướm nhé

anh ngoáy đầu nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên
bướm mà cũng có bán nữa à

tôi gật đầu
có chứ bướm có bán nhiều ở hiệu sách Nguyễn Văn Cừ toàn bướm
to và đẹp thôi người ta ép khô chúng và lồng vào khung kính có gắn
móc để treo lên tường tiện lắm anh ạ

vậy em mua cho anh vài con nhé anh sẽ treo bên cạnh bàn vi tính
một lần anh đi cắm trại trong rừng có rất nhiều bướm lạ đẹp lắm em
ạ

đã có website về bướm đấy anh đã truy cập vào trang web ấy chưa

anh Cường gật đầu
rồi và anh thật sự choáng ngợp về sự đa dạng và phong phú của các
loài bướm anh cũng đã gửi vài bức email cho quản trị mạng để cảm
ơn và bày tỏ lòng ngưỡng mộ của mình mình ra công viên đi em

công viên nhỏ nằm lọt thỏm trong khu dân cư và chỉ có những người

sống trong khu đô thị mới đến đây mỗi tuần anh Cường đều ra công viên hóng gió tôi và chị Ngân thay nhau đẩy xe lăn những lúc bận thì chị Lành thay thế

tôi dừng xe bên băng ghế đá nép mình dưới tàn cây rậm rạp anh Cường bảo tôi vốc cho anh một vốc sỏi rồi anh chậm rãi ném từng viên xuống chiếc hồ có vòi phun cách đó không xa có vài đứa trẻ đang đuổi theo quả bóng nhựa

anh có muốn đọc sách không em có mang theo vài quyển

anh lắc đầu
ngày nào cũng đọc chán rồi

sách ở đâu mà anh đọc
anh đọc sách trên mạng

tôi ngồi xuống băng ghế đá
đọc sách mạng không thích bằng sách in anh có thấy như vậy không

anh gạt đầu ném hòn sỏi cuối cùng xuống hồ nước
công việc của em như thế nào

vẫn thế anh ạ tuần rồi em được thực tập trên tử thi đấy anh ạ

thế à cảm giác của em như thế nào

tôi nói
em run lắm đấy là xác của một người tự nguyện hiến sau một tai nạn giao thông ông ta bảo lúc sống không giúp gì cho đời thì lúc chết xin được hiến thân cho khoa học đấy là một việc làm cao cả thế gian cũng còn nhiều người tốt anh nhỉ

anh gạt đầu im lặng bàn tay miết lên thành xe

anh có khát không để em mua nước cho anh uống nhé

anh lắc đầu
anh không khát

cách đó không xa bọn trẻ đang chơi bóng thằng bé có mái tóc húi
cua co chân đá mạnh quả bóng đi thành hình vòng cung bay ngang
đầu anh Cường anh đưa hai tay chộp lấy rồi ném mạnh về phía bọn
trẻ
bất kỳ đứa trẻ nào cũng mê đá bóng ngày trước anh cũng là một tay
săn bàn đấy nhé

anh đột nhiên im lặng gương mặt thoáng buồn tôi đọc được suy nghĩ
thâm kín của anh hồi lâu anh nói
đêm qua bố về lúc nào em có biết không

tôi lắc đầu
không biết tối qua em đi ngủ sớm

anh Cường nói
bố về nhà lúc hai giờ sáng

tôi ngạc nhiên
sao bố về muộn thế nhỉ vào giờ đó chẳng có việc gì cho bố làm cả bố
đã đi đâu nhỉ

anh Cường thở dài
em sẽ càng ngạc nhiên hơn khi biết rằng đây không phải là lần đầu
tiên bố về muộn như thế tình trạng này đã diễn ra trong thời gian dài

thế à sao em chẳng nghe mọi người nói gì nhỉ bố im lặng đã đành
mẹ cũng chẳng đề cập gì đến chuyện này lần đầu tiên em nghe
được từ chính anh đấy làm sao anh biết được chuyện này

anh có thói quen đi ngủ rất muộn mỗi ngày khoảng hai giờ sáng anh
mới bắt đầu lên giường nên anh biết tất cả những gì xảy ra trong
đêm

tôi ngần ngại một lúc
vậy những lúc đó ai mở cửa cho bố nhỉ chắc là chị Lành thế tại sao
chị ấy cũng chẳng nói gì với em nhỉ

anh Cường lắc đầu
không phải chị ấy chính mẹ mở cổng cho bố

tôi thốt lên ngạc nhiên
em có nghe nhầm không nhỉ chẳng lẽ mẹ lại chịu đựng bố như thế
suốt một thời gian dài được à anh biết tính mẹ rồi mẹ không nhảy
dưng lên mới là chuyện lạ

anh Cường cười nhếch mép
thế mà mẹ lại im lặng đẩy em ạ mẹ hân hoan mở cổng cho bố cảm
lặng như người đầy tớ tận tụy và trung thành anh thật sự bất ngờ
đấy

tôi đưa mắt nhìn anh Cường
em vẫn còn bán tín bán nghi lắm làm sao có chuyện đó được nhỉ

anh Cường bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng
em không tin anh à

em không nghĩ như thế nhưng mà..chắc có sự nhầm lẫn cũng nên

anh Cường tỏ vẻ phần nộ
hoàn toàn không có chuyện nhầm lẫn vài đêm đầu anh không để ý
nhưng chuyện đi sớm về muộn của bố cứ lặp đi lặp lại khiến anh
phải suy nghĩ lần nào bố về nhà anh cũng đều xem đồng hồ và
không bao giờ bố về sớm hơn một giờ sáng

nhưng mỗi buổi chiều bố vẫn có mặt ở nhà đấy thôi

anh Cường gật đầu
nhưng sau đó bố lại đi đấy chẳng qua là hình thức ngụy trang để
đánh lừa mọi người thôi

tôi suy nghĩ một lúc nói
dù sao em vẫn tin vào sự trong sáng của bố bố là người đàn ông tốt
và sự im lặng của mẹ đã nói lên điều đó

phải còn xem lại em ạ em trong sáng quá nên bao giờ cũng nghĩ đến
những điều tốt đẹp em phải nên nhớ rằng chúng ta đang bị bao vây
bởi cái ác những cái xấu xa đe dọa
tôi lắc đầu tỏ vẻ không tán đồng
anh nhìn nhận vấn đề qua lăng kính u tối quá chẳng lẽ anh nghĩ bố
đang làm việc gì mờ ám à anh nghĩ sai về bố như thế mà không

thấy xấu hổ à

anh Cường cười phá lên
động đến ông bố khả kính là em giãy nảy lên như đĩa phải với em
nên tập làm quen dần với cái ác là vừa thế gian này không có chỗ
cho cái thiện dung thân đâu nhé cô em gái bé bỏng và ngờ nghệch
của tôi

tôi cau mày nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu
lúc này anh còn cười được à nhìn anh cười sao mà đáng ghét thế

lạy chúa lòng lành em em bảo anh phải làm gì đây khóc à

tôi nói
chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh nhé em nghĩ bố có công việc riêng

anh Cường lắc đầu
việc gì chứ công việc của bố chỉ làm trong giờ hành chính nếu học
ngoại ngữ thì muộn nhất mười giờ đêm đã có mặt ở nhà chứ vả lại
bố có bằng C tiếng Anh trước khi nhận bằng thạc sỹ em nhớ chứ

tôi gật đầu
anh nói cũng phải em sẽ hỏi mẹ

anh Cường lại cười phá lên
em nghĩ là mẹ sẽ nói thật à nếu chuyện này không có gì phải giấu
giếm thì mẹ đã nói cho anh em ta từ đời tám hoánh rồi chứ chẳng
phải chờ đến lúc em lên tiếng

tôi đuối lý im lặng co chân đá văng hòn sỏi ra xa

anh Cường điều khiển xe lăn tiến về phía bọn trẻ đang chơi bóng
các em cho anh chơi với

đứa có mái tóc húi cua nhìn anh tỏ vẻ ngạc nhiên
anh ngồi trên xe lăn làm sao chơi bóng được

anh vui vẻ
được chứ anh sẽ làm thủ môn các em đồng ý không

bọn trẻ gạt đầu đồng ý một đứa đặt bóng cách chỗ anh chừng ba mét rồi chạy lấy đà sút thật mạnh anh nhào người sang bên phải và tóm gọn quả bóng trước ánh mắt thán phục của lũ trẻ

tôi lặng lẽ nhìn anh chơi cùng bọn trẻ gương mặt anh hồn nhiên và trong sáng biết bao tôi không còn nhận thấy anh Cường yếu thế và thù hận như mọi ngày tôi thăm ao ước sau một đêm ngủ dậy anh quên tất cả những chuyện cũ anh lại là anh Cường vui vẻ yêu đời và sống chan hòa với mọi người như trước lúc ấy chắc tôi sẽ bật khóc vì vui sướng năm giờ chiều tôi ngồi dậy rửa mặt rồi đến gõ cửa phòng anh Trục chị Lành đang xả chiếc giẻ trong thau nước ngẩng mặt lên nói
cậu Trục ra ngoài cách đây vài giờ rồi cô Trúc Ly ạ

tôi ngạc nhiên
đang còn bị ốm anh ấy đi đâu thế nhỉ

chị Lành cầm miếng giẻ lau sàn nhà
tôi không biết chắc lại đi uống rượu nữa rồi xem ra công chăm sóc của cô và tôi đã biến thành công cốc mất rồi

tôi lấy miếng giẻ khô cho vào thau nước

cô Trúc Ly định làm gì vậy
tôi phụ chị lau nhà rộng như thế này biết bao giờ chị lau xong

chị Lành xua tay lia lịa
đây là việc của tôi cô Trúc Ly hãy để tôi làm bà chủ mà nhìn thấy thế nào cũng mắng tôi cho mà xem

mẹ tôi còn lâu mới về chị còn phải chuẩn bị bữa ăn tối nữa tôi chẳng có việc gì làm giúp chị một tay cũng là cách vận động

chị Lành nhìn tôi cảm động
cô Trúc Ly thật tốt bụng tôi chưa từng thấy ai đối xử với người giúp việc tốt như cô Trúc Ly

chị Lành im lặng một lúc nói
người tốt luôn gặp những điều tốt đẹp tôi tin cô Trúc Ly sẽ là người phụ nữ hạnh phúc

tôi cười
chị nghĩ như vậy à chỉ giúp chị lau nhà thôi chị lại nói tốt về tôi nhiều
thế

không đâu mọi khi cô luôn tốt với tôi

tôi xả giẻ vào chậu nước
chị có chuyện biết thời gian gần đây bố tôi thường về muộn không

chị Lành lắc đầu
không tôi không biết gì cả hể đặt lưng xuống giường là tôi ngủ ngay
ông chủ hay về muộn hả cô Trúc Ly

không ấy là tôi hỏi vậy thôi chắc là không có chuyện gì lau nhà xong
chị nấu cơm nhanh lên nhé tôi đói rồi

vâng tôi sẽ nấu ngay lúc trưa không thấy cô Trúc Ly ăn cơm cô bực
mình cậu Trúc chuyện gì phải không

tôi lắc đầu
không chẳng có gì

chị Lành nói
vậy là mừng rồi tôi cứ nghĩ cậu Trúc làm điều gì đó khiến cô phải nổi
giận cô đừng giận cậu Trúc tội nghiệp cậu ấy

chị Lành bê chậu nước đổ xuống miệng cống gần đó những giấc mơ
đóng kín xà lim kiếp nhân sinh giam mình vào trong ấy bỗng chị đưa
tay vỗ đùi reo lên
cô Trúc Ly cậu Trúc về rồi

tôi nhìn ra cổng thấy anh Trúc phóng xe vào trên xe là con gấu bông
to bằng vòng tay một người ôm

chào nhóc anh có quà tặng nhóc đây
ánh mắt anh nhìn tôi cười cợt anh đưa con gấu cho tôi tôi bước
thẳng về phòng anh vội vã đi theo

tôi bước vào phòng và khép cửa lại

hết giận anh rồi phải không

tôi nghiêm mặt nhìn anh
anh đã hết bệnh chưa

anh cúi mặt nhìn xuống đất hai vành tai đỏ ửng
hết rồi

đã thử máu chưa

anh lắc đầu
chưa

vậy làm sao anh biết đã khỏi bệnh
anh nghĩ như thế cơ thể của anh chẳng thấy có dấu hiệu gì khác lạ
cả

tôi lắc đầu nói
đây chính là thời kỳ ủ bệnh nếu không điều trị dứt hẳn bệnh sẽ biến
chứng lan ra toàn thân và xâm nhập vào phủ tạng

anh Trục mặt mày tái mét
nguy hiểm như vậy à em không dọa anh đấy chứ

chuyện nghiêm trọng như thế này mà em đem ra dọa anh à là sinh
viên ngành y em hiểu rõ những hiểm họa của nó nếu không tích cực
điều trị để đến thời kỳ thứ ba thì hậu quả sẽ khôn lường

anh Trục lo lắng nói
anh sẽ phải làm gì

tôi đặt con gấu bông lên giường
trước tiên anh phải đi xét nghiệm máu sau đó sẽ dựa vào kết quả mà
điều trị anh mắc bệnh đã lâu chưa

hơn sáu tháng

tôi thốt lên
vậy mà anh vẫn bình chân như vại em đoán xoắn khuẩn giang mai

đã lẫn vào máu mắt rồi hú lên đi gào thét lên to lên nào lão Trời già
lắm lắm chẳng nghe được gì đâu đừng đứng đó tru như chó tó
chán lắm rồi mẹ kiếp

ngừng một lúc tôi nói
anh nên đến bệnh viện da liễu thành phố điều trị ở đây có bác sỹ
chuyên môn và..

anh ngắt lời tôi
anh sợ đến những chỗ ấy lắm mọi người sẽ nhìn anh như kẻ mang
mầm bệnh chó dại anh anh..

vậy trước kia anh chữa bệnh ở đâu

anh đến phòng khám tư nhân đất khủng khiếp bọn đao phủ đội lốt từ
mẫu ấy đã róc thịt anh vì hết tiền nên anh không tái khám theo lịch
hẹn

tôi nói như ra lệnh
đáng đời anh lắm cậu có nghĩ thấy gì không tó không nghe thấy gì
cả hãy hít thật sâu vào nghe thấy rồi phải không đây là mùi thối tha
của cuộc đời ha ha cuộc đời là những con điểm mặt hạng chúng ta
ôm ấp chúng xọc vào chúng và mang về mầm bệnh giang mai trong
cơ thể cậu cũng đang mang mầm bệnh giang mai đấy ha ha anh chỉ
có một con đường duy nhất là đến bệnh viện da liễu thành phố mà
thôi nếu muốn khỏi bệnh bố khi

anh anh
bản lĩnh của anh tó đã đánh mất quyền quyết định số phận của mình
từ lúc còn nằm trong bụng mẹ bố mẹ tó định ngày sinh cho tó quyết
định giới tính cho tó đánh rơi đầu mắt rồi bố mẹ tó là người chọn
trường cho tó đi học thậm chí chọn giáo viên chủ nhiệm cho tó rồi họ
lại chăm chỉ chọn bạn cho tó khi tó chuẩn bị thi vào đại học bố mẹ tó
lại một phen vất vả chọn ngành cho tó rồi ông bà lại chọn người yêu
và quyết định ngày cưới cho tó chỉ là quân cờ trong cuộc cờ của bố
mẹ tó mà thôi thế đấy cậu ạ ả anh Trục

anh nhìn tôi im lặng

em sẽ đưa anh đến đây nhé

anh sẽ tự đi con người từ lâu không còn là con người nữa loài động vật đứng trên hai chân đầy rẫy những toan tính nhỏ nhen tham lam ích kỷ đó đã cáo chung từ lâu rồi chúng ta là những con robot có ước muốn bản thủ như nhau suy nghĩ giống nhau ăn những thứ như nhau và yêu cuồng sống vội như nhau chúng ta đang sống trong một xã hội đồng phục từ thể xác đến tâm hồn từ ý nghĩ đến hành động để em đi cùng quý Sa tăng chỉ việc mặc áo cà sa đã thành nhà tu đáng kính độc ác xấu xa ti tiện hận thù lừa gạt tham lam ích kỷ cơ hội lọc lừa điểm dàng dĩ thỏa chí má khốn nạn mù quáng cay cú háo sắc hoang dâm thượng đội hạ đạp đều cang thập hèn..tất cả hòa lẫn vào nhau tạo thành một loài động vật đứng bằng hai chân mà ta hân hoan gọi đó là Người con người anh còn mặt mũi nào nữa nhưng mà..

anh Trục đột nhiên im lặng đưa mắt nhìn tôi

hết tiền rồi phải không

anh im lặng gật đầu tôi kéo ngăn tủ lấy tiền đưa cho anh tiền để chữa bệnh chứ không phải để uống rượu đâu nhé khám bệnh xong anh nhớ đến gặp em nhé

để làm gì

em muốn xem phiếu xét nghiệm và toa thuốc

em đưa anh nhiều tiền như thế này tiền ở đâu nhiều thế

đấy là tiền bố cho em để học ngoại ngữ em chưa cần đến anh cứ giữ lấy mà chữa bệnh

anh Trục tỏ vẻ áy náy nói chuyện mà không dám nhìn vào mắt tôi khi cần đến em biết lấy tiền đâu mà đóng học phí

tôi nói

em đã đổi ý không học tại trung tâm ngoại ngữ nữa em sẽ học trên mạng vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm tiền

anh Trục nhìn tôi như người có lỗi

anh chẳng xứng đáng làm anh của em anh đã không giúp em được
lại còn gây phiền toái cho em anh là gã đàn ông vô dụng

tôi nắm tay anh
anh đừng tự trách mình như thế điều quan trọng là anh phải thay đổi
cuộc sống của anh hiện nay là không có lối thoát

anh thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu Trúc Ly ạ Như Hảo thở
dài
tình cảnh anh cậu thật thê thảm tội nghiệp anh ấy bố mẹ cậu chắc là
buồn phiền lắm

tôi gật đầu
anh ấy sống như một người xa lạ tránh tiếp xúc với mọi người và thu
mình trong chiếc vỏ cô đơn

Như Hảo thốt lên
cậu không làm gì để giúp anh ấy thoát khỏi tình cảnh đáng thương
này à cậu có thể đứng dựng nhìn anh mình vật vã đau đớn như thế
à

tôi im lặng một lúc rồi nói
tớ đã cố gắng hết sức trong khả năng của mình vết thương ấy khó có
thể hàn gắn lại được trong một sớm một chiều thậm chí nó sẽ theo
anh ấy đến chết tiếc rằng anh ấy lại có thái độ buông xuôi

Như Hảo nói
cậu phải giúp anh ấy lấy lại niềm tin vào cuộc sống chứ

tớ đã hết sức nhưng lực bất tòng tâm nhiều lúc tớ giận bản thân
mình ghê gớm tớ ao ước có một phép màu có thể xóa sạch mọi quá
khứ và mọi người lại sống chan hòa thân ái như xưa

Như Hảo suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu
chẳng có phép màu nào từ trên trời rơi xuống cả chúng ta sẽ tự tìm
ra phép màu thôi

tôi ngược mặt nhìn Như Hảo
chúng ta sẽ tìm chúng ở đâu cậu mách tớ với

trước hết cậu hãy cố giúp mọi người xóa bỏ thành kiến cũ nhất là anh Cường của cậu tất nhiên chuyện này là vô cùng khó nhưng không phải là tuyệt vọng người ta không thể sống bằng nguồn dinh dưỡng lòng thù hận hơn thế mọi người là thành viên trong một gia đình đã từng thương yêu đùm bọc lẫn nhau theo tớ cậu hãy khéo léo khơi gợi lại những kỷ niệm những kỷ ức vui buồn và nhiều thứ khác đã ngủ quên trong tiềm thức mỗi người tớ tin một khi những kỷ ức đẹp để sống dậy sẽ dần lấn át lòng thù hận

tôi lắc đầu
tớ đã cố nhiều lần và chẳng có kết quả gì cả chán quá

đấy là cậu chưa thật sự quyết liệt việc này đòi hỏi sự kiên trì bền bỉ và sự hỗ trợ của thời gian điều quan trọng là cậu không được nản chí và cậu bỏ cuộc giữa chừng

tôi suy nghĩ một lúc rồi quyết định
được rồi tớ sẽ làm theo lời cậu tớ sẽ cố gắng cảm ơn cậu nhiều

Như Hảo phì cười
với tớ mà cậu còn nói lên lời ơn nghĩa à nghe chẳng lọt tai chút nào

tôi im lặng một lúc rồi nói
còn anh Trực thì sao theo cậu tớ phải làm gì

Như Hảo nói
trước mắt cậu hãy cách ly anh ấy khỏi cuộc sống hiện tại

khó đấy tớ đã cố nhiều lần nhưng không được anh ấy vẫn uống li bì hết ngày này sang ngày khác

Chú thích:

[1] Thỉnh thoảng tôi hay giả vờ như thế để được bố bế.

[1] Thật ra tôi chẳng kiêng khem gì cả, đơn giản là tôi không thích thức uống có vị ngọt, thế thôi.

[2] Những âm thanh về cuối bị biến dạng và dính vào nhau không thể nghe được.

[3] Tiếng cười của cô gái khiến nhiều người chú ý. Vài ánh mắt khó chịu ném về phía họ. Và cô gái chẳng bận tâm đến những chuyện đó vẫn cười một cách hồn nhiên. Tôi thích nụ cười trong trẻo ấy.

[4] Cô gái làm mặt giận nom rất đáng yêu.

[5] Thật ra tôi cũng muốn ăn nhưng tôi lại nói khác đi. Tính tôi là thế. Nhiều lúc tôi thậm chí không hiểu nổi mình.

[6] Đã nhiều năm trôi qua nhưng kỷ niệm êm đềm ngày ấy vẫn mãi trong tâm trí tôi.

Trong Cơn Mưa

Phần II - Chương 1

cậu hãy tìm cho anh ấy một công việc và niềm vui công việc sẽ giúp anh ấy quên đi những buồn phiền và men rượu

tớ chẳng biết tìm cho anh ấy công việc gì cả cậu biết rồi đấy anh ấy học hành chẳng ra sao lại không có nghề ngỗng gì và chẳng nơi nào chịu nhận một người như thế

*Như Hảo nhấp một ngụm nước thấm giọng
anh ấy còn một thứ đó là sức khỏe không có khả năng lao động trí óc thì lao động chân tay*

*tôi nói
không biết anh ấy có đồng ý không từ bé đến giờ anh ấy chưa từng lao động kiếm tiền*

cậu phải thuyết phục anh ấy chứ nếu anh ấy chịu đi làm xem như đã thành công một nửa

*tôi bắn khoăn
tớ chẳng biết tìm việc gì cho anh ấy cậu có thể giúp tớ được không*

*Như Hảo suy nghĩ một lúc
tớ có ông anh họ làm đại lý lớn cho các hãng mỳ ăn liền và sữa nếu anh cậu đồng ý tớ sẽ nói giúp một tiếng*

anh ấy sẽ làm những việc gì nhỉ

bốc xếp hàng hóa tớ tin anh trai của cậu đủ sức khỏe để làm những việc đó cậu thấy thế nào

được rồi cậu giúp tớ chuyện này nhé tớ sẽ thuyết phục anh ấy

*im lặng một lúc tôi nói
anh trai tớ là như thế đấy cậu có còn muốn làm quen nữa không*

Như Hảo chỉ im lặng mỉm cười đôi má ửng hồng như gấc chín em có thể gợi ý cho anh được không
tôi nói
anh nên tìm một công việc
anh thở dài buồn bã
anh chẳng biết việc gì cả trước đây anh đã thử xin việc vài nơi và đều bị từ chối chẳng ai chịu nhận một kẻ như anh
anh có muốn làm việc ở đại lý mỹ không công việc của anh là bốc xếp hàng hóa em tin anh có thừa sức khỏe để làm công việc này bạn thân của em hứa sẽ xin cho anh một chân bốc vác anh thấy thế nào
anh suy nghĩ một lúc
anh đồng ý chừng nào anh có thể bắt đầu công việc được nhỉ
tôi nói
em sẽ liên lạc với người bạn và sớm trả lời cho anh biết chắc là nhanh thôi anh đừng sốt ruột
anh im lặng nhìn tôi bằng ánh mắt cảm động
anh không được uống rượu đâu nhé chẳng ai uống rượu trong khi làm việc bao giờ
anh gật đầu
tất nhiên rồi anh chỉ uống sau khi xong việc cảm ơn em
anh đừng làm chuyện ấy nữa nhé
anh ngơ ngác
chuyện gì nhỉ
tôi lúng túng
chuyện..anh bị bệnh đấy
anh nhìn tôi cười ngượng
sẽ không bao giờ có chuyện này nữa em hãy tin anh
anh đứng dậy bước ra đến cửa thì ngoáy đầu lại
em đừng hé răng chuyện này cho ai biết nhé nhục lắm thôi anh về phòng của mình đây *đấy là sự thương yêu lo lắng của một bà mẹ có trái tim vĩ đại phải không mẹ con không biết phải cảm ơn mẹ như thế nào nhỉ*

câm hòng lại đồ mất dạy tao thất vọng vì đã sinh ra mày

Bầu trời vẫn u ám như bà dì ghẻ khó tính. Tôi lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái, đêm qua tôi đã thức trắng đêm. Chị Lành xin nghỉ vài hôm để chịu tang người thân không có người chăm sóc ngôi nhà bừa bộn như bãi chiến trường. *tự do chỉ là một khái niệm rỗng*

cậu có hiểu không một con chim vừa thoát khỏi chiếc lồng chật hẹp nó ngây thơ cứ nghĩ rằng đã được tự do con chim ngu ngốc ấy không biết rằng bầu trời xanh kia cũng là chiếc lồng to lớn hơn vĩ đại hơn mà thôi Tôi lại hút thuốc một người đàn bà rúc mình vào tôn giáo để mong sự giải thoát nhưng bà ta đã lầm bởi sự giải thoát chỉ xuất hiện khi tâm hồn hoàn toàn trống rỗng làm sao người ta có thể giải thoát khi bị trói chặt bởi những chuẩn mực khắt khe của tôn giáo khi bạn nghĩ đến tự do cũng là lúc bạn bị cầm tù bởi những ý nghĩ đó bạn có hiểu không

Chàng trai vẫy tay gọi nhân viên phục vụ hỏi đường đến nhà vệ sinh. Đi đến cuối hành lang rẽ phải, nhân viên phục vụ nói.

Chàng trai đứng dậy, cô gái nói:

Chờ em với, từ sáng đến giờ chỉ có vào chứ không ra căng cứng cả bụng.

Người đàn ông đặt điều thuốc lên chiếc gạt tàn rồi ngược mắt xem giờ:

Nếu mười phút nữa hắn không đến anh sẽ ra về nếu em muốn tiếp tục chờ thì hãy chờ một mình đừng lôi anh vào cuộc. Anh cảm thấy ân hận vì đã theo em đến đây.

Người đàn bà nói lầu bầu:

Mười phút, phải rồi mười phút. *tớ đã chuẩn bị sẵn điều văn cho mình cậu sẽ đọc cho tớ nhé đường phố loang loáng nước nhân sinh loáng loáng nỗi buồn vụt đi và Chúng ta sẽ chờ mười phút nữa phải không?*

Người đàn ông gạt đầu. Tôi rít một hơi thuốc lá rồi từ từ nhả khói.

Gió thổi mạnh. đêm choàng lên vai người chiếc áo cô đơn ánh sao băng vun vút mũi tên vũ trụ chao nghiêng điên đảo

chị Ngân tròng chiếc phao vào người tôi rồi đẩy tôi xuống hồ sợ quá tôi thét lên

cứu em với

chị Ngân nói

có phao chẳng chìm đâu là hét toáng lên như thế

tôi vẫn còn sợ hãi

em phải làm gì

chị Ngân cúi xuống nước chị lặn một hơi dài rồi bơi về phía tôi

em đập chân đi

tôi đập chân

không phải như vậy em phải đập như thế này này

chị đập chân cho tôi xem

phải đập mạnh nhé
tôi gật đầu chị bơi một kiểu rất lạ đầu cứ nhấp nhô trên mặt nước
chị bơi kiểu gì vậy trông buồn cười quá
đây là kiểu bơi ếch em có thích không
tôi gật đầu
thích chị dạy em nhé
chị sẽ dạy em nhưng phải đợi vài hôm nữa chừng nào em bỏ phao
cơ
ngoài bơi ếch chị còn biết bơi những kiểu gì nữa
chị còn biết bơi sải bơi ngửa và bơi bướm chị bơi bướm còm kém
lắm cần phải tập nhiều nữa
chị học bơi từ bao giờ vậy
chị học trong trường tiết thể dục có giờ học bơi
sướng nhỉ trường em thầy thể dục chỉ bắt học sinh chạy thôi em sợ
chạy lắm
lên cấp hai mới có tiết học bơi bây giờ chị dạy em cách quạt tay nhé
tôi gật đầu chị làm động tác mẫu cho tôi xem rồi bảo tôi làm theo
nhưng không được
khó quá
chẳng khó lắm đâu vài lần sẽ quen thôi chưa gì đã nản à học bơi
không được nản
đoạn chị Ngân ngược lên nhìn mẹ mẹ mặc bộ đồ tắm liền thân màu
xanh nước biển đang ngả người trên chiếc ghế xếp đọc sách
mẹ thi bơi với con không
mẹ rời mắt khỏi quyển sách nhìn chị em tôi
tôi nói
bơi thi với chị Ngân đi mẹ con muốn xem ai bơi giỏi hơn
mẹ đặt quyển sách lên ghế rồi cúi người xuống nước
chị Ngân nói
con với mẹ bơi kiểu ếch nhé chúng ta sẽ bơi năm vòng hồ
mẹ gật đầu tôi chạy theo gào thét đến khản giọng
nhanh lên mẹ nhanh lên
mẹ bơi nhanh hơn chị Ngân một thân người nhưng đến vòng thứ ba
thì chị Ngân bắt kịp và vượt qua một cách dễ dàng
chị Ngân đưa tay vuốt nước trên mặt
mẹ thua con rồi nhé
mẹ nói qua hơi thở gấp gáp
con trẻ mẹ có tuổi rồi vả lại lâu rồi không bơi mệt quá thôi không thi
với thổ nữa
mẹ bảo tôi bỏ phao rồi dạy tôi thở nước khi tôi vừa thò đầu lên mặt

nước thì quả bóng rơi trúng đầu tôi
anh Cường từ xa chạy đến
ném quả bóng cho anh
tôi ôm chặt quả bóng
anh cố tình ném vào người em phải không em không trả
anh Cường lắc đầu nói
không phải anh bố đẩy ném lên cho anh
tôi lắc đầu
anh xuống mà lấy
anh Cường quay sang mẹ
mẹ bảo Trúc Ly ném bóng cho con
mẹ day mặt về phía tôi
Trúc Ly trả bóng cho anh
con không trả
trả cho anh nhanh lên mẹ bảo con có nghe không
tôi vùng vằng cố tình ném quả bóng ra xa anh Cường đuổi theo và
quả bóng chui vào bụi cây
bố mặc chiếc áo mai ô trắng quần short xanh giày thể thao trắng từ
xa bước đến
chỉ có mấy mẹ con mà ồn thế
tôi nói
bố xuống tắm với con đi
bố lắc đầu
bố chơi “lùa vịt” với các anh con
mẹ nói
anh cũng nên chăm vận động đi nhìn cái bụng anh kìa bệu mỡ
chị Ngân xen vào
bụng phệ nom mới sang mẹ ạ
mẹ bước lên khỏi hồ đứng bên cạnh bố nước từ người mẹ chảy ròng
ròng xuống nền gạch
hôm nay em sẽ khao cả nhà món gì nhỉ
mẹ suy nghĩ một lúc rồi nói
bò hầm tiêu chả giò rán và gỏi ngó sen được không
bố gật đầu
tất nhiên là được quá đi chứ chốc nữa anh sẽ mua thêm vài lon bia
tôi nói
bố mua cho con lon cô ca nhé
mẹ nói
chốc nữa anh đi đâu à
bố gật đầu

anh đến trường dạy lái xe sáng nay có tiết thực hành lái xe tháng sau
sẽ thi lấy bằng lái
tiếng anh Trục từ xa vọng lại
bố ơi xong chưa tiếp tục chơi “ lừa vịt “ đi bố
bố xoay người chạy thẳng mẹ lấy chiếc khăn choàng qua người rồi
thong thả bước vào nhà tắm lát sau tiếng mẹ từ trong vọng ra
Ngân có đi chợ với mẹ không
chị Ngân gật đầu
có ạ mẹ chờ con một chốc
vậy thì đi lên thay đồ đi kéo muôn
chị Ngân bước lên lấy chiếc khăn quấn quanh người rồi đi về phòng
của mình
tôi lấy khăn lau tóc rồi ngồi xuống chiếc ghế xếp mẹ ngồi khi nãy và
cầm lấy quyển sách lật hững hờ vài trang *con người suy cho cùng
chỉ là quân cờ trên một ván cờ mỗi người phải đi một số nước đã
được sắp đặt sẵn bạn không được phép đi sai nước cậu khóc đấy à
không tớ có khóc đâu tớ cười đấy chứ cười cũng là khóc đấy là tiếng
khóc khô không lệ cả nhân loại đang hàng ngày gào khóc đấy thôi ha
ha ha* tôi đọc lời giới thiệu in ở những trang đầu giới thiệu nội dung
tiểu thuyết tiểu thuyết nói về cuộc tình sóng gió của một cậu công tử
nhà giàu với cô giúp việc xinh đẹp trải qua bao sóng gió và rào cản
không thể vượt qua họ tự tìm đến cái chết bằng liều thuốc ngủ cực
mạnh tuy nhiên ước nguyện được chết bên nhau của đôi trai gái đã
không thành cô gái được người nhà đem hỏa táng sau đó tro cốt
được đem gửi vào chùa sớm hôm nghe tiếng kệ lời kinh để mua siêu
thoát còn chàng trai được chôn cất tử tế trong nghĩa trang dành cho
giới thượng lưu tôi hơi bất ngờ không hiểu sao mẹ lại thích đọc
những quyển sách tình cảm suốt mướt như thế này mẹ lãng mạn
hơn tôi nghĩ
lát sau mẹ và chị Ngân ăn mặc đẹp từ trong xách làn đi ra tôi nhìn
theo rồi uể oải bước vào nhà tắm lúc tôi từ nhà tắm bước ra thì bố đã
thay quần áo mới dắt chiếc xe tay ga hướng ra phía cổng tôi nhắc bố
về mấy lon nước ngọt bố gật đầu bảo nhớ rồi và nói là sẽ mua cả
thùng để cho mấy chị em tôi uống dần *Hội đồng kỷ luật nhà trường
đã tiến hành họp và ra quyết định buộc học sinh Lê Thế Trục học
sinh lớp 10A8 thôi học vô thời hạn quyết định này có hiệu lực kể từ
ngày hôm nay* Chờ thêm một chút nữa đi anh, người phụ nữ van nài,
có thể anh ấy gặp rắc rối trên đường đi đến đây. Em lo anh ấy gặp tai
nạn. Trời ơi, nếu chuyện này xảy ra thì thật khủng khiếp, chắc em sẽ
chết mất. Người đàn ông bức mình đứng dậy, sự kiên nhẫn của anh

đã cạn rồi. Em lúc nào cũng bênh vực cho hắn. Tai nạn ư. Thật vớ vẩn. Em đã nghĩ ra một kịch bản nhuộm đầy màu sắc bi ai.

Người đàn ông hậm hực bước ra dưới cơn mưa như trút nước hướng về phía bãi gửi xe.

Anh Điền, anh về thật sao? người phụ nữ thốt lên.

Về, anh không muốn mình biến thành thằng ngốc. Như thế là quá đủ với anh rồi.

Người phụ nữ ôm mặt khóc nức nở. Những giọt nước mắt nóng hổi như bàn tay níu chân người đàn ông ở lại. Người đàn ông hậm hực quay trở lại chỗ ngồi.

Đừng khóc nữa có được không? người đàn ông lau bầu. Anh vốn sợ nước mắt em biết rõ điều đó và cố tình tấn công vào điểm yếu của anh. Em ghê gớm thật đấy. Đã bảo nín có nghe không. Được rồi anh sẽ ngồi chờ đến khi nào hắn đến, em hài lòng rồi chứ. Đàn bà thật rách việc.

Người phụ nữ nhoẻn miệng cười qua làn nước mắt:

Cám ơn anh, anh thật tốt với em. Em tin, khi nào có dịp tiếp xúc với anh ấy anh sẽ nhanh chóng thay đổi thành kiến.

Anh sẽ không bao giờ thay đổi. Trong suy nghĩ của anh hắn vẫn là một tên vô lại.

Người phụ nữ vẫn nhỏ nhẹ:

Anh ấy đã thay đổi. Anh không nên nhìn vào quá khứ mà đánh giá một con người, sống trên đời cần một tấm lòng bao dung anh à.

Người đàn ông gắt:

Sói đội lốt cừu thì vẫn là sói. Tình yêu đã khiến con người trở nên u mê mù quáng. Những lời yêu thương say đắm hắn dành cho em chỉ là sự dối trá. Tại sao em lại dễ dàng tin hắn chứ.

Người phụ nữ nghiêm mặt:

Em cấm anh không được nói về anh ấy như thế. bữa ăn trưa diễn ra muộn hơn mọi ngày tôi giúp mẹ dọn bát đĩa chị Lành bưng bát bô hầm tiêu đặt lên giữa bàn sau đó quay xuống bếp tiếp tục bưng những món khác

chị Ngân đặt đĩa chả giò rán lên bàn rồi đưa mắt nhìn anh Trục sao em ngồi im như phỗng vậy mang mấy chiếc cốc lên đây

anh Trục nói

mấy cái hủ chị

chị Ngân xẵng giọng

bao nhiêu người thì bấy nhiêu cốc có vậy mà cũng phải hỏi à đoạn chị day mặt sang anh Cường đang cầm quyền truyện tranh đến giờ ăn rồi dẹp quyền truyện sang một bên đã rửa tay chưa

anh Cường gặt đầu chị Ngân nói
em lại tủ lạnh lấy mấy quả ớt cho bố
xong xuôi mọi người ngồi vào bàn mẹ mang đĩa rau sống để bên
cạnh bố chị Lành cắt chai nước mắm và đặt vào chỗ trống bát bún to
bố đưa mắt nhìn quanh
không có bánh mỳ à bò hằm tiêu phải ăn với bánh mỳ mới đúng kiểu
chứ

chị Lành lật đặt đứng dậy
quên mất đĩa bánh mỳ để dưới bếp để tôi đi lấy *tôi đưa tay vỗ nhẹ
lên đùi chị Ngân như thăm hỏi chuyện gì đã xảy ra chị ra dấu bảo tôi
im lặng anh Cường lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái tôi ngược
nhìn đồng hồ đã gần mười giờ đêm anh Trục ngồi đối diện với bố mẹ
gương mặt tái mét không còn chút máu bố tỏ vẻ giận dữ mẹ ngồi
khóc sục sùi*

mẹ bày bia và nước ngọt lên bàn tôi nhanh tay chộp một lon đưa cho
chị Ngân

chị khui giúp em với

*bố dụi mắt thuốc lá vào chiếc gạt tàn rồi đưa tay vỗ mạnh xuống
bàn anh Trục run bắn người như điện giật*

chị Ngân cầm lon nước ngọt giật “bộp” một cái rồi đưa cho tôi
mày đã làm gì đến nỗi phải bị đuổi học nói

chuyện nhỏ như thế này cũng phải nhờ đến chị à
anh Trục cúi gằm mặt vai anh run lên bần bật

tôi rót nước ngọt vào cốc rồi bỏ thêm vài cục đá lạnh
bố gằm lên

*mày câm à nếu mày không giải thích rõ ràng tao sẽ nện một trận như
xương tao cho mày ăn học tử tế để mày làm xấu mặt bố mẹ như vậy
à*

bố khui bia cho mẹ chị Lành gấp cuốn chả giò rán cho vào bát tôi sau
đó mọi người ăn uống vui vẻ
*anh Trục nói chuyện mà không dám ngẩng mặt lên
con con đã đánh nhau trong trường con con*

tôi gấp bún cho vào bát bỏ thêm vài cọng rau rồi rưới một ít nước
chấm
ngon tuyệt chả giò Cầu Tre phải không mẹ

bố quát

tại sao lại đánh nhau trường học là nơi để học hành chứ đâu phải võ đài mà tự ý đánh nhau

anh Trục im lặng người run lên bần bật

mẹ gật đầu

ừ chả giò tôm đấy mẹ biết con thích ăn chả giò tôm

đoạn mẹ quay sang anh Trục

sao con không ăn mà ngồi im như thế

mẹ xen vào

đây không phải là lần đầu nó đã đánh nhau đến bốn lần rồi con trai của ông đã dùng gậy vọt vào đầu bạn học cùng lớp đến vỡ đầu

anh Trục nói

món nào cũng ngon cả con đang suy nghĩ không biết ăn món gì trước

đoạn anh Trục đưa bát cho mẹ

mẹ múc cho con ít bò hầm tiêu

bố quay nhìn mẹ tỏ vẻ ngạc nhiên

đánh nhau những bốn lần ư sao trước đó không nghe họ nói gì cả

mẹ nói với chị Lành

chị đã biết cách nấu món bò hầm tiêu chưa

Chàng trai và cô gái quay lại chỗ ngồi.

Mưa to như thế này thành phố đã biến thành bể bơi khổng lồ mất thôi, cô gái thở dài ngán ngẩm, thế nào cũng xảy ra nạn kẹt xe cho mà xem.

mẹ thở dài

nhà trường có thư mời phụ huynh nhưng thằng con trời đánh nhà này lại thuê mấy tay xe ôm đỡ trước cổng trường hợp thay sự việc chỉ vỡ lẽ khi ông phó hiệu trưởng trực tiếp gọi điện thoại đến công ty nơi em làm việc

chị Lành gật đầu

tôi biết rồi lần sau tôi có thể tự nấu lấy thì ra nấu món Tây cũng không quá phức tạp

bố vò đầu bức tai tức tối

mày học thói qua mặt bố mẹ từ khi nào vậy

*bố vung tay tát liền hai tát đau đặng vào mặt anh Trục chị Ngân giật
mình thốt lên
kìa bố*

Chàng trai gật đầu:
Em nói, anh mới chợt nhớ, chà, mưa gió kiểu này có khi đến sáng
nước mới rút hết được.
tôi gấp vài cọng ngó sen cho vào mồm
lần sau mẹ dạy con nấu ăn với con muốn nấu ăn giỏi như mẹ
*mẹ lừ mắt nhìn chị Ngân
không phải chuyện của con không được xen vào*

mẹ đưa mắt nhìn tôi
con mà nấu ăn được chắc khi cũng biết lái ô tô con hãy tập trung vào
việc học trước đã chuyện bếp núc cứ thông thả đến khi nào mẹ phải
nằm một chỗ mới nhờ đến con
*bố nói với mẹ
chẳng lẽ chỉ vì đánh nhau mà nhà trường lại đuổi học nó họ làm như
vậy có nặng tay quá không tại sao em không cố thuyết phục họ*

bố ném chiếc lon rỗng xuống gầm bàn rồi khui tiếp lon khác
Người phụ nữ nói với người đàn ông:
Gặp anh ấy anh nên nhẹ nhàng nhé. Tính anh nóng như Trương Phi.
Em lo anh làm hỏng chuyện.
mẹ bảo
anh uống ít thôi còn dành bụng để ăn thức ăn ngon như thế này
*mẹ thở dài
em đã cố nhưng không thể thắng con nhà mình không những hạnh
kiếm tôi mà còn học kém tất cả các môn nó chỉ học khá mỗi môn
thể dục Hội đồng kỷ luật của trường đã ra quyết định và không thể
thay đổi em cũng đành chịu thôi*

bố phì cười
tất nhiên rồi anh sẽ đánh gọn hai suất được chưa
*bố giận dữ
tại sao tôi lại có đứa con hư hỏng như thế này nhỉ đồ khốn*

*bố lại tát anh Trục cái tát khá mạnh khiến anh bị ngã người sang một
bên*

Người đàn ông gật đầu, gương mặt lộ vẻ không hài lòng:
Được rồi, anh sẽ hết sức nhẹ nhàng và thân ái với hấn, mặc dù
trong thâm tâm anh ghét hấn như kẻ thù. Chó chết thật.
chị Ngân cười
mẹ cứ cho ăn ngon như thế này làm sao vòng bụng của bố bé lại
được
chị Ngân bật khóc
bố đừng đánh em nữa con xin bố

bố cười
các con thấy rồi đó bố béo ra là tại mẹ các con đẩy nhé lỗi này không
phải của bố đâu nhé
bố gào lên
tội của nó đáng bị trừng phạt ai mở miệng xin cho nó cũng sẽ bị đánh
đòn nghe chưa

bố nói với mẹ
em uống thêm lon bia nhé hôm nay vui vẻ cũng nên cho đầu óc lơ
lửng một chút
mẹ nói với bố
đánh như thế là đủ rồi bây giờ chúng ta hãy tính chuyện học của nó
mẹ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu
cũng được nhưng một lon nữa thôi nhé sức của em chỉ hai lon là vừa
nhiều hơn sẽ bị say đấy
Cô gái lo lắng nói:
Như thế này làm sao em kịp về nhà. Em lo bố mắng.
bố đập tay xuống bàn
chẳng nơi nào chịu nhận học trò dốt nát và hư đốn như nó cả đã thế
cho nó dốt αμ, τψ®□ χόβ ίν ψδν υασ ν(ηχ ι / τ

bố khui bia rồi rót đầy cốc cho mẹ rồi đưa mắt nhìn chúng tôi
các con nhìn xem hôm nay mẹ còn đẹp nhỉ

mẹ nói
sự thế đã đến nước này chúng ta chỉ còn cách cho nó học ở các
trung tâm giáo dục thường xuyên hoặc các trường tư thục mà thôi
tôi vỗ tay reo lên
mặt mẹ ửng hồng lên nom mẹ xinh như hoa hậu ấy
bố hút thuốc

*anh chán nó lắm rồi em muốn làm gì thì tùy ý đừng bao giờ nhắc
chuyện học hành của nó trước mặt anh con ơi là con*

Em hãy gọi điện thoại về nhà để mọi người khỏi phải sốt ruột, chàng trai nói. Anh tin mọi người sẽ hiểu, mưa gió như thế này làm sao mà về được.

chị Lành đưa bát cho chị Ngân
cô gấp cho tôi ít bún bún ở đây sợi nhỏ mà trắng chẳng bù bún ở
dưới quê tôi sợi to mà đen lại có vị chua ăn không ngon ở thành phố
cái gì cũng tốt hơn ở dưới quê
anh Trực cúi gằm xuống đất nói lí nhí
con sẽ không đi học nữa

Người phụ nữ cầm ấm trà rót vào cốc:
Em nghi anh ấy bị kẹt xe, mưa to thường xảy ra tắc đường. Chiếc xe
của anh ấy như một thứ nợ đời. Khổ thế. Anh ấy đã từng dành dụm
tiền để thay chiếc xe khác nhưng lần nào cũng có chuyện xảy ra. Lần
thứ nhất mẹ anh ấy bị bệnh phải vào viện. Lần thứ hai, cậu em trai
không có tiền đóng học phí. Anh ấy nặng nợ gia đình.
mẹ quay sang chị Lành
tuần sau chị về quê phải không
mẹ giật mình
con vừa nói gì nhắc lại cho mẹ nghe xem nào nói to lên

chị Lành gật đầu
vâng ạ thứ Năm tuần sau nhà có đám giỗ bà chủ cho tôi về quê hai
ngày sáng thứ Sáu tôi sẽ quay trở lên thành phố
anh Trực noi khể nhưng rành rọt
con sẽ nghỉ học

mẹ gật đầu
có việc thì chị cứ về tôi có vài bộ quần áo cũ không dùng đến chị
mang về quê xem ai cần thì cho họ tôi cũng đã chuẩn bị vài thùng mỳ
tôm và vài hộp bánh bích qui để làm quà chị nhớ chuyển lời hỏi thăm
sức khỏe của tôi đến mọi người trong nhà nhé này chị nhớ phải có
mặt đúng hẹn đấy ở nhà cơ man là việc
Người đàn ông gật đầu, nói:
Anh đồng ý với em về điểm này, hẳn là một tên lừa thầy phản bạn
nhưng rất có trách nhiệm với gia đình. Chín phương làm đĩ cũng phải
chừa một phương lấy chồng chứ.

mẹ giận dữ nắm tóc anh Trục kéo ngược ra phía sau rồi dùng cánh tay còn lại tát liên tục lên mặt

chị Lành nhìn mẹ cảm động nói

cám ơn bà chủ tốt với tôi quá

anh Trục gào to lên

mẹ có thể giết chết con nhưng không thể bắt con đi học con đã hoàn toàn bị mất căn bản và không thể tiếp thu được gì cả mẹ có biết trong lúc các bạn ngồi học thì con làm gì không con ngủ gật thế đấy con ngủ gật mẹ có nghe không

Cô gái lấy điện thoại gọi về nhà:

A lô, em Thúy đấy hả, chị đây, em nói với mọi người chị về nhà hơi muộn nhé. Mưa to, cả thành phố trở thành dòng sông uốn quanh rồi em ạ. Cả nhà đã ăn tối chưa? Thôi nhé, chị tắt máy đây.

mẹ nói

chúng ta đã thân thiết như người trong nhà khách sáo làm gì chốc nữa chị dọn dẹp hộ tôi nhé uống vài lon bia mắt đã díp chặt lại

bố giận dữ bước lên cầu thang

em xem cách nào mà dạy bảo thằng con trai bất trị này anh hoàn toàn bất lực với nó rồi kể từ lúc này anh không xem nó là con nữa

Người phụ nữ nhìn người đàn ông giận dữ:

Sao lại bảo anh ấy là lừa thầy phản bạn. Anh ấy đã lừa lọc anh lần nào chưa?

con phải tiếp tục đi học đó là lệnh

Cô gái cắt điện thoại vào túi:

Xong rồi, nhẹ cả người.

con sẽ không đi học

anh Cường ăn nốt phần thức ăn trong bát rồi đứng dậy

con ăn xong rồi à sao nhanh thế

Làm sao hấn có thể lừa được anh chứ, người đàn ông nói, anh đi guốc trong bụng hấn mất rồi.

mẹ giận dữ

nếu không đi học thì cút khỏi nhà này không có thứ con cãi lời bố mẹ nữa

anh Cường lấy khăn giấy lau miệng
con no rồi bây giờ con phải hoàn thành nốt mấy bài toán sáng mai
con phải nộp bài kiểm tra
Chàng trai hút thuốc.
Anh nghiện thuốc lá từ bao giờ vậy, cô gái nói, mỗi ngày anh hút bao
nhiều điếu?

Trong Cơn Mưa

Chương 2

anh Trục nói
mẹ đuổi con ra khỏi nhà cũng được chứ con nhất quyết không đi học

Người phụ nữ nói:
Anh ác mồm vừa thôi. Anh ấy là người đàn ông trung thực. Em đâu
phải là loại người dễ dãi. Anh đã thấy anh ấy lừa ai bao giờ chưa?
tôi đã no nhưng vẫn còn muốn ăn nữa chả giò rán ngon quá
chị Ngân gấp cho em cuốn chả giò một cuốn thôi nhé
mẹ giận dữ vung tay định tát chị Ngân kêu lên “ Mẹ “ mẹ thu tay về
rồi ôm mặt khóc
tại sao tôi không dạy bảo được con của mình chứ tôi đã làm gì sai
mà ông Trời trừng phạt tôi như thế này

Anh hút thuốc lá từ khi vào đại học, chàng trai trả lời. Cả phòng đều
hút thuốc, thế là anh cũng bắt chước chúng nó. Một bao thuốc lá anh
hút trong bốn ngày. Mỗi ngày anh hút năm điếu thuốc.
tôi chế thêm ít tương ớt xí muối vào bát
chị Lành xới một bát cơm nguội
mẹ nhìn chị ngạc nhiên nói
thức ăn ế hê sao chị lại ăn cơm nguội
chị Ngân bước đến ngồi cạnh mẹ
mẹ về phòng nghỉ đi để con từ từ giải thích cho em hiểu mẹ đừng
khóc nữa

Người đàn ông nói:
Anh nghe người ta nói thế. Có người bảo hấn đã từng lừa tình nhiều
cô gái nhẹ dạ. Em cũng nên cẩn thận đấy.

chị Lành thật thà

ăn cơm chắc bụng bà chủ ạ những thứ khác chỉ làm vui miệng chứ không thể thay cơm được nghe bảo người nước ngoài chỉ ăn bánh mỳ tôi không hiểu làm sao bánh mỳ có thể ăn mãi được nhỉ hay thật Cô gái ném về phía chàng trai cái nhìn khó chịu:

Cái hay không học lại học những những cái dở. Anh thừa biết thuốc lá có hại cho sức khỏe chứ. Coi kìa. Nhìn anh nhả khói giống hệt ông cụ non. Ghét thế.

chị Ngân đưa mẹ về phòng nghỉ tôi ngồi vào chỗ của mẹ

anh Trục anh định nghỉ học thật à anh không nói đùa đấy chứ

Người phụ nữ bấu môi nói:

Em đã đủ trí khôn để hiểu việc mình đang làm. Thật ra trước đó anh ấy đã có vài mối tình dang dở...

bố gấp một nhánh tiêu xanh cho vào bát rồi uống một ngụm bia mẹ nhìn bố nói

sức anh uống được mấy lon

Chàng trai phì cười suýt nữa sặc khói.

Cô gái nói:

Em ta tối hậu thư, chừng nào về sống chung, anh phải bỏ thuốc lá đấy nhé.

anh Trục im lặng chị Ngân từ trên bước xuống và ngồi cạnh tôi

sao em lại cãi nhau với mẹ mẹ khóc chắc em vui lắm nhỉ

Người đàn ông reo lên:

Đây anh nói có sai đâu, hần đã có cả tá nhân tình. Gương mặt điển trai như Khương Đại Vệ và một giọng hát hay như Sở Khanh của hần đã khiến bao cô gái hồn xiêu phách lạc..

bố vò nát chiếc lon rỗng trong lòng bàn tay

tửu lượng của anh khoảng năm bảy lon lúc vui có thể nuốt chừng nửa thùng đấy

Chàng trai vui vẻ:

Xin tuân lệnh. Không phải đợi em nói, anh cũng đang cố bỏ đây.

Thuốc lá không thể sánh với người phụ nữ, tất nhiên rồi.

em không muốn làm mẹ khóc em chỉ nói những điều cần nói

Người phụ nữ tỏ ra thiếu kiềm chế:

Anh ấy không lừa tình ai cả, chẳng qua là không hợp tính nhau nên chia tay, thế thôi. Anh không được suy đoán hồ đồ như vậy.

chị Ngân rót nốt phần nước ngọt trong lon vào cốc của tôi

khiếp bố uống khiếp thể bụng đầu chứa nổi con uống một lon nước
ngọt đã no căng bụng

chị Ngân nói

*đây chỉ là những lời nói trong lúc thiếu kiềm chế đúng không làm sao
em có thể nghỉ học được chứ thôi em đi ngủ đi chị tin sau khi ngủ
dậy đầu óc tỉnh táo em sẽ có những suy nghĩ đúng đắn hơn*

Cô gái vui vẻ:

Phải thế chứ, nghe lời phụ nữ chỉ có lợi thôi.

chị Lành ăn xong bát cơm và bắt đầu thu dọn các thứ mang đi rửa
chị Ngân và nốt mấy sợi bún tôi uống nốt phần nước ngọt trong cốc
bữa ăn kết thúc

*chị nghĩ em bị ám đầu à em nói thật đấy việc học từ lâu đã không còn
hấp dẫn được em nữa em thật sự chán nản và căm giận bản thân
ghê gớm em đã rất cố gắng nhưng không thể một con lừa thì mãi
mãi vẫn là con lừa thôi mọi người hãy để em được yên thân*

chị Ngân mềm mỏng

*em không muốn đến trường bởi vì em đã mất căn bản đúng không
chị sẽ giúp em lấy lại căn bản nếu bản thân em cố gắng chị tin chỉ
trong vài tháng em sẽ khắc phục được em đồng ý chứ*

anh Cường xen vào

sao anh không muốn đi học nhỉ đi học thích lắm chứ

anh Trục xẵng giọng

*thích đi học bởi vì em luôn là học sinh xuất sắc nhất lớp em luôn
nhân được sự tôn trọng từ thầy cô và bè bạn còn anh thì ngược lại
anh chỉ nhận được sự ghê lạnh và khinh bỉ của mọi người đối với anh
như thế là quá đủ anh không muốn làm thằng hề trước mắt mọi
người nữa*

*anh đứng dậy và bỏ vào phòng mình chị Ngân nhìn theo lắc đầu
ngao ngán*

mười giờ đêm tôi đến gõ cửa phòng anh

ai đấy vào đi

tôi đẩy cửa bước vào anh Trục đang chơi game trên màn hình vi tính

hiện ra cảnh rượt đuổi bắn giết đẫm máu tôi ngồi xuống cạnh anh

anh nói chuyện mà tay vẫn bấm và mắt vẫn dán vào màn hình
vào đây để làm gì

tôi im lặng mắt dán vào màn hình

anh nói

nếu gặp anh để nói về chuyện đi học thì em nên về đi anh nghe đây
tai rồi và không muốn nghe thêm nữa

tôi đành lảng sang chuyện khác
anh chơi game từ lúc nào vậy

lâu rồi từ lúc vừa lên cấp hai cạnh trường anh có tiệm Net to lắm đủ
các trò chơi

và cũng vì những trò chơi hấp dẫn này anh đã thường xuyên trốn
học đúng không

anh im lặng chọn khẩu súng phóng lựu
phải dùng đến thứ này mới diệt được xe tăng của địch ừ anh đã trốn
học đấy mọi người đã biết cả rồi anh cũng chẳng giấu làm gì nữa
chà có cả xe bọc thép và lính bộ binh nữa kìa

chỉ trong chớp mắt anh đã bắn cháy hai xe tăng và một xe bọc thép
của địch số điểm thưởng ở góc phải màn hình tăng lên vùn vụt nét
mặt anh vô cùng rạng rỡ

nếu ở trong lớp anh là thằng hèn thì ở tiệm internet anh là một anh
hùng tất cả bọn chơi game đều nhìn anh bằng cặp mắt ngưỡng mộ
thậm chí anh còn kiếm được tiền qua việc chơi game nữa đấy

tôi cười phá lên
chơi game mà được tiền à anh định lừa em chứ gì làm sao có
chuyện đó được nhỉ

anh Trục nói

em biết anh kiếm tiền bằng cách nào không anh bán vũ khí súng ống
và bữa bố cho bạn chơi game có lần anh bán khẩu súng tàng hình

đến gần một triệu đồng đấy

tôi thốt lên

thật à những gì anh nói đều thật chứ

chẳng lẽ anh nói dối em à đấy thêm một chiếc xe tăng tiến vào em
đừng nói chuyện nữa để anh tập trung bắn hạ nó

anh bắn ba phát liên tiếp chiếc xe tăng bốc cháy như ngọn đuốc
khổng lồ anh reo lên thích thú
em thấy anh cừ không chốc nữa sẽ có trận đánh giáp lá cà anh đã
chuẩn bị con dao lê có thể đâm xuyên qua áo giáp con dao này có
thể bán được vài trăm nghìn đấy Trúc Ly ạ

tôi nhìn anh lo lắng anh nghiện chơi game như thế này chẳng trách
học hành sa sút đến thế

anh định nghỉ học thật à

ừ nghỉ thật nếu bố mẹ cố tình ép buộc anh sẽ trốn học

tôi nói

vậy anh sẽ làm gì sau khi nghỉ học

anh suy nghĩ một lúc rồi nói

anh chẳng biết làm gì cả chắc là ngồi đồng ở mấy tiệm Net thôi

tôi nói

anh làm như thế mà coi được à trong lúc mọi người đều bận rộn với
công việc của mình thì anh lại chơi game

vậy em bảo anh phải làm gì anh có thể không chơi game nhưng anh
không thể nào tiếp tục việc học

im lặng một lúc anh nói

chuyện học đối với anh khủng khiếp như cơn ác mộng anh chịu đựng
như thế là quá đủ rồi em đừng nhắc đến chuyện này nữa được không

tôi thở dài chán nản

không đi học để có bằng cấp thì sau này làm sao anh tìm được việc
làm

*lúc ấy hăng hay anh không thể làm những điều mà anh không thích
đã bảo đừng nói đến chuyện này nữa mà*

*tôi im lặng nhìn lên trần nhà hai con thạch sùng đang rượt đuổi nhau
lát sau tôi đứng dậy
nói chuyện với anh chán quá em đi về phòng đây*

*mắt anh vẫn dán chặt vào màn hình vi tính
ừ em về đi nhớ khép cửa cho anh nhé anh phải tiêu diệt thêm năm
chiếc xe tăng nữa mới sang vòng sau*

*tôi bước ra ngoài và không quên khép cửa lại từ phòng anh vẫn
vọng ra tiếng đại bác ầm ầm hòa lẫn tiếng reo hò thích chí của anh*

*đi ngang qua phòng bố mẹ tôi nghe tiếng bố mẹ cãi nhau tiếng bàn
tay vỗ mạnh xuống mặt bàn tiếng khóc sụt sùi của mẹ hòa lẫn tiếng
la hét của bố*

Trước sức ép mạnh mẽ của mọi người, anh tôi phải tiếp tục việc học tại một trường tư thục. Nhưng chỉ vài tháng sau, bố mẹ tôi buộc lòng cho anh nghỉ học bởi anh chẳng tiếp thu được gì lại còn thường xuyên trốn học chơi game. Bố mẹ tôi dồn tất cả hy vọng và tình thương vào anh Cường, người mà bố tôi tin là sẽ làm rạng danh gia đình dòng họ. Trời vẫn mưa. Tôi lắng nghe những tiếng mưa rơi như những lời thì thầm to nhỏ.

cô Trúc Ly dậy đi sáng rồi dậy đi kéo muộn giờ đi học tiếng chị Lành từ ngoài vọng vào tiếp theo là tiếng đập cửa ầm ầm
tôi mở choàng mắt nhìn đồng hồ chiếc đồng hồ báo thức chỉ sáu giờ mười phút tối qua trước khi ngủ tôi đã để chuông báo thức lúc sáu giờ chuông đồng hồ bị hỏng hay tôi ngủ say quá nên không nghe tiếng chuông báo thức tôi lờ mờ còm ngò dậy bảo nghe rồi tiếng chân chị Lành xa dần tôi uể oải mở cửa phòng và bước ra ngoài không khí buổi sáng thật dễ chịu tôi uốn éo vài động tác thể dục chị Ngân mặc bộ đồ thể thao giày ba ta trắng chạy vòng quanh nhà mồ hôi ướt đầm lưng áo
tiểu thư ngủ kỹ thế mãi bây giờ mới dậy
chị chạy vụt qua tôi gọi lại
chị Ngân đứng lại em bảo chuyện này
chị đứng lại ngoảnh mặt về phía sau tôi bước đến chạm nhẹ vào

ngươi chị
chốc nữa chị cho em đi nhờ xe nhé
chị gật đầu nói
xe đạp của em đâu
xe đạp của em bị hỏng
đưa em đi cũng được nhưng lúc về em đi bằng gì chị bận lắm không
thể nào đến rước em được
em sẽ nhờ anh Trực đến đón
ừ thế cũng được xong chưa chị chạy tiếp đây còn một vòng nữa
tôi quay vào nhà vừa lúc mẹ từ bể bơi bước lên từ lúc dọn đến biệt
thự Sao Mai sáng nào mẹ cũng tắm bể bơi
mẹ dậy từ lúc nào vậy
mẹ lấy chiếc khăn choàng qua vai lau nước trên người
mẹ dậy từ lúc năm giờ sáng bố con nhà này lười kinh khủng
tôi vào nhà làm vệ sinh cá nhân và thay đồng phục học sinh bố mặc
bộ veston xám thắt ca vát đồ tay xách cặp bước về phía bãi đỗ xe ô
tô từ lúc có giấy phép lái bố mang ô tô về nhà và tự lái đi làm chỉ khi
nào đi giao dịch hội nghị hay liên hoan bố mới cần đến lái xe để tăng
thêm phần long trọng
bố cho con ít tiền
bố đặt cặp xuống đất lấy tiền đưa cho tôi
bây nhiêu đủ chưa
tôi gật đầu
hơi nhiều đấy bố ạ chiếc xe đẹp bố nhỉ
bố gật đầu
tháng sau bố sẽ có ô tô mới đấy chiếc ô tô này sẽ dành cho ông phó
tổng giám đốc
tôi cười
làm tổng giám đốc sướng nhỉ tha hồ đi xe mới
bố neho mắt nhìn tôi cười cười rồi bước lên xe cho khóa vào ổ rồi
xoay một vòng động cơ xe chuyển động thả ra làn khói trắng đục
bố đi làm nhé
tôi gật đầu
chúc bố một ngày vui vẻ
bố quay đầu xe hướng ra phía cổng chị Lành đã mở cổng đợi sẵn xe
đi qua chị lại khóa cổng cẩn thận rồi đi vào tiếp tục công việc của
mình
tôi đến gõ cửa phòng anh Trực từ bên trong vọng ra tiếng ngáy ngủ
của anh
ai đấy

em Trúc Ly đây bốn giờ chiều nay anh đến trường đón em nhé
ừ đừng làm phiền anh nữa để anh ngủ
sau đó tôi đi ra sân anh Cường ngồi xồm bên chiếc xe đạp bánh xe
quay vù vù
mẹ từ trong bước ra vừa đi mẹ vừa nói chuyện qua điện thoại rồi mẹ
cho điện thoại vào túi xách
xe con bị làm sao thế hỏng à
anh Cường lắc đầu
nó bị khô dầu con đã đổ vào một ít nhớt xong rồi
đoạn anh cho cặp vào giỏ xe rồi trèo lên xe
chào mẹ con đi học
đoạn anh vừa huýt sáo một bài hát quen thuộc và vui nhộn vừa đạp
xe qua lối cổng phụ mẹ cất chiếc túi xách vào dưới yên xe dặn dò chị
Lành vài câu rồi cho xe vọt đi
cô Trúc Ly chưa đi học à
tôi đợi chị Ngân sao chị ấy lâu lắc thế nhỉ
chị Ngân từ trong bước ra nom chị thật duyên dáng với chiếc quần
nhưng bó sát và chiếc áo thun hở cổ trông rất nữ tính chị đưa sách
vở cho tôi cầm rồi ấn nút khởi động tôi bước lên ngồi phía sau xe
xong chưa
rồi
chị cho xe lăn bánh tôi ngửi thấy mùi dầu gội đầu trong tóc chị *chiếc
cầu bắc qua dòng sông tắm tối và những nỗi buồn xa xỉ sự cô đơn đã
lối hèn và..trộn lẫn* mùi nước hoa thoang thoang
tôi reo lên như Kha Luân Bố phát hiện ra châu Mỹ
ồ chị dùng nước hoa từ bao giờ vậy
chị im lặng cho xe đi nhanh hơn đến gần ngã tư chị day mặt về phía
sau nói
còn sớm chị em mình vào quán phở *tối quá chẳng thấy gì cả một tia
chớp lóe lên và em từ trong gương bước ra* làm mỗi người một bát
nhé
tôi gật đầu đồng ý chị Ngân cho xe tấp vào dãy quán bán điểm tâm
mọc san sát hai bên đường hai chị em chọn chiếc bàn trống gần lối
ra vào và ngồi xuống chị Ngân gọi hai bát phở tái tôi rót hai cốc trà
nóng để sẵn
chị dùng nước hoa từ bao giờ vậy
chị im lặng nhìn tôi cười bí hiểm khiến tôi càng sốt ruột
đạo này em thấy chị đổi khác
vậy sao chị khác gì nào
chị ăn mặc diện hơn thích soi gương và hôm nay em còn phát hiện

chị dùng nước hoa chuyện gì đã xảy ra với chị
chị lại im lặng mặt ửng đỏ
chị có bạn trai rồi phải không
sao em lại nghĩ vậy
em đoán vậy thôi nhìn chị giống như người đang yêu
im lặng một lúc chị khẽ gật đầu
ừ chị đã có bạn trai
tôi reo lên
em biết ngay mà chị không thể nào giấu được em đâu
chị đưa mắt nhìn dáo dác
em nói khẽ thôi làm gì mà ầm lên như vậy em muốn thông báo cho
mọi người biết chuyện này à
tôi gật đầu
vâng em sẽ nói khẽ anh ấy là người như thế nào hả chị
chị nói
anh ấy cũng là sinh viên học trên chị mấy khóa sang năm anh ấy sẽ
tốt nghiệp đại học
chủ quán bưng phở đến chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện
anh ấy tên Thiện hai mươi hai tuổi là sinh viên xuất sắc của trường
đấy
tôi nói
chị quen anh ấy trong trường hợp nào vậy có giống trường hợp anh
hùng cứu mỹ nhân như trong Lục Vân Tiên không
chị Ngân lắc đầu cho vài cọng rau thơm vào bát phở
chị quen anh ấy trong những lần sinh hoạt đoàn trường anh ấy là
thành viên trong ban chấp hành đoàn
tôi vắt chanh vào bát phở
kỳ lắm em ạ những lúc sinh hoạt anh ấy có thể phát biểu suốt cả giờ
đồng hồ không vấp một từ vậy mà khi nói chuyện với chị cứ ấp a ấp
úng trông buồn cười lắm
tôi nói
ai là người chủ động trước anh ấy phải không
chị Ngân gật đầu
tất nhiên rồi làm sao mà chị dám tính chị vốn nhát như thỏ có *những*
buổi chiều lê thê những gương mặt và khi ánh sáng ngày vụt tắt lần
ấy anh Thiện mời chị cùng song ca bài Lý ngựa ô và thế là ..
tôi tiếp lời
hai người quen nhau
đúng vậy
tôi nói

anh ấy đã tỏ tình với chị chưa
chị Ngân lắc đầu
chưa nhưng mà *lòng trong thì đã mất ngoài còn e* hôm qua anh ấy
mời chị đi xem phim vào thứ Bảy tuần này đây
chị đã đồng ý chưa
chị chưa trả lời
tôi nói
chị có muốn đi không
chị Ngân im lặng gật đầu
vậy thì chị đồng ý đi
chị cũng muốn nhưng xấu hổ quá từ trước đến giờ chị chưa theo một
người đàn ông nào ngoài bố vào rạp cả chỉ nghĩ đến thôi chị đã
ngượng tím người chị phải làm sao đây hả Trúc Ly
tôi im lặng ăn nốt bát phở
em giấu kín chuyện này nhé mẹ mà biết được thế nào lời thôi to
vâng em sẽ kín miệng *mãi đến gần chín giờ tối mẹ mới về nhà mẹ có*
về mệt tôi dắt hộ chiếc xe gắn máy dựng vào góc nhà

mẹ đi đâu vậy con chờ mẹ cả buổi

mẹ kêu khát tôi lấy nước cho mẹ uống

chờ mẹ làm gì việc nhà đã có chị Lành lo liệu

mẹ uống rượu à thở ra toàn mùi cồn

mẹ thoáng lúng túng

à mẹ ghé thăm nhà người bạn mẹ ở lại ăn tối và uống vài cốc rượu
vui quá mọi người ra sức mời chẳng lẽ mình từ chối con đã ăn cơm
chưa

ăn rồi mẹ ạ

mẹ đứng dậy

nóng quá mẹ phải đi tắm đây

tôi gọi lại

mẹ

mẹ đứng lại

có chuyện gì con nói đi

*tôi kéo mẹ ngồi xuống
dạo này bố thường về khuya lắm phải không*

*mẹ giật mình
ai nói với con chuyện này bố à*

*tôi lắc đầu
không chẳng ai nói với con cả tự con biết và con biết chính mẹ đã mở
cổng cho bố có đúng không*

*mẹ im lặng một lúc rồi gật đầu
ừ nhưng chuyện này có gì là quan trọng mà con hỏi đơn hỏi ren*

*tôi nói
bố làm gì mà về muộn như thế*

bố con bận công việc

*từ khi lên chức tổng giám đốc bố không phải làm ca đêm vậy bố về
muộn trong nhiều tháng trời như thế mà mẹ không nghi ngờ gì à*

*mẹ đứng dậy bước vào bên trong
mẹ mệt lắm để khi khác mẹ con ta nói chuyện bây giờ mẹ phải đi tắm
đây con cũng nên đi ngủ sớm đi sáng mai còn phải đi học đấy con là
chúa dậy muộn đấy nhé*

Một chiếc taxi màu xanh từ xa trò đến và dừng lại trước cổng quán.
Hai nhân viên cầm hay cây dù che hai vị khách từ trong bước ra.
Người đàn ông cấp cấp giận dữ:
Anh có biết chúng tôi đã chờ bao lâu rồi không? Taxi chứ đâu phải xe
bò mà chập chạp đến thế. Làm hỏng cả việc của chúng tôi.
Bác tài vừa mở cửa xe vừa nói nhũn nhặn:
Các bác thông cảm, cả thành phố đều bị ngập nước tôi phải đi
đường vòng nên đến hơi muộn.
Chiếc xe hối hả lao đi. Hai nhân viên quán cầm dù quay trở vào.
Người phụ nữ nhìn ra mưa, nói:
Em nói có sai đâu, đường bị tắc làm sao anh ấy đến đúng hẹn được.
Chúng ta nên thông cảm cho anh ấy.

Người đàn ông nóng nảy:

Một khi đã quyết thì không trở ngại nào là không vượt qua được, chỉ là cơn mưa mà đã nản chí chứng tỏ hần là gã đàn ông kém bản lĩnh.

Người phụ nữ nói:

Nói chuyện với anh thật là khó, lúc nào anh cũng nóng nảy như thế này..

Người đàn ông xẵng giọng:

Anh cũng khó nói chuyện với em lắm bởi em chỉ chăm chăm bên vực cho hần. Anh không hiểu hần có ma lực gì mà những người phụ nữ phẩm hạnh đoan trang như em phải chết mê chết mệt

Người phụ nữ đưa mắt nhìn dáo dác:

Khẽ thôi chứ, ồn ào quá, anh có thấy mọi cặp mắt đang hướng về phía chúng ta.

Người đàn ông liếc mắt nhìn xung quanh rồi ngồi chống cằm nhìn ra phía ngoài. Mưa vẫn rơi không ngớt.

Chàng trai nhìn cô gái rồi nói khẽ:

Em đoán xem họ là gì với nhau?

Cô gái suy nghĩ một lúc nói:

Người yêu thì nhất định là không đúng rồi, em nghĩ họ là hai anh em.

Chàng trai lắc đầu:

Anh không nghĩ như vậy. Trông họ không giống anh em chút nào cả, em nhìn xem người phụ nữ trông lịch sự duyên dáng là thế, trong khi người đàn ông có vẻ nóng nảy thô tục, nếu là anh em ruột thì nhất định họ phải có điểm chung chứ, đằng này hai người trông hoàn toàn khác nhau.

Cô gái gật đầu tán đồng:

Anh nhận xét cũng đúng, trông họ tương phản với nhau như nước và lửa. Người phụ nữ có đôi mắt đẹp, anh nhỉ.

Đẹp nhưng buồn quá, những người có đôi mắt như thế thường gặp bất hạnh trong đời. Em có bà chị họ cũng có đôi mắt buồn như thế, chị ấy đã uống một liều thuốc ngủ cực mạnh đủ giết một con voi tự tử vì ông chồng hay uống rượu và hành hạ vợ. Tội nghiệp, chị ấy chết đi để lại một đứa con trai ba tuổi giống mẹ như tạc.

Chàng trai thốt lên phần nộ:

Thật là độc ác. Tại sao trên thế gian còn có những kẻ nhẫn tâm như thế nhỉ. Đã là vợ chồng yêu thương nhau không hết sao lại đối xử với nhau như kẻ thù. Anh ghét cay ghét đắng loại đàn ông như thế.

Im lặng một lát chàng trai nói:

Cái chết của vợ có làm thức tỉnh trái tim độc ác của gã đàn ông đó không?

Cô gái thờ dài:

Anh ta không may may hời hận thậm chí trong đám tang của vợ anh ta còn hí hờn như trúng số độc đắc và uống rượu nhiều đến nỗi cho chó ăn chè. Sau đó ít lâu anh ta nhanh chóng tìm một người phụ nữ khác. Đoạn cô gái ngược mặt nhìn chàng trai, đàn ông các anh đều độc ác và bội bạc như nhau cả. *tối hôm ấy tôi uống cốc trà đặc chống lại cơn buồn ngủ để chờ bố về mười hai giờ đêm tắt đèn đã đi ngủ tôi nằm trên giường đọc sách chốc chốc lại ngẩng mặt xem giờ và lắng nghe động tĩnh xung quanh mười hai giờ ba mươi phút sáng tôi đã đọc xong tập truyện ngắn mà bố vẫn chưa về tôi vắt quyển truyện ngắn xuống giường rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra xung quanh yên ắng tôi bước dọc dãy hành lang xuống bếp tiếng ngáy như kéo gỗ từ phòng chị Lành vọng ra chị Lành có tật ngủ ngáy rất to sau đó tôi trở vào phòng khách đứng im một lúc tôi bước đến phòng mẹ và áp tai lên cánh cửa bên trong hoàn toàn yên tĩnh có lẽ mẹ đã ngủ tôi lại quay trở về phòng của mình lúc này nước trà đã hết tác dụng và tôi cảm thấy buồn ngủ khủng khiếp tôi chống lại cơn buồn ngủ bằng cách đi rửa mặt và chơi xếp hình trên máy vi tính Chàng trai phì cười, tốt hay xấu là do tính người chứ không phải đàn ông nào cũng vậy. Nói thế, là vợ đưa cả năm. *chơi được gần sáu nghìn thì nghe tiếng còi xe gần máy từ ngoài vọng vào tôi ngược mặt xem giờ lúc này đã hai giờ mười phút sáng* Cô gái nói, anh mồm mép lắm. Loại đàn ông như thế không thể tin được. *tôi rón rén bước ra ngoài và nép mình vào chỗ khuất âm thầm theo dõi đèn ở phòng khách đã bật sáng* Chàng trai nheo mắt nhìn cô gái, theo em loại đàn ông nào là đáng tin? *mẹ từ trong bước ra với bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng mẹ đưa tay lấy xâu chìa khóa treo trên vách rồi bước ra mở cổng Đầm đạm, ít nói là những người sống thiên về nội tâm, cô gái đáp. Em thích những người như vậy. tôi nghe tiếng mẹ rõ mồn một từ ngoài vọng vào**

sao không tắt máy xe đi ông muốn đánh thức cả nhà dậy phải không đêm nào cũng đi như thế này chẳng cho ai ngủ nghê gì

bố tắt máy rồi đẩy xe vào nhà tôi thấy bố mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay quần Âu màu xám chân mang giày da màu nâu bố dựng xe vào góc nhà rồi lại tử lạnh cầm chai nước tu ừng ực

Chàng trai cười vui vẻ

Vậy thì, kể từ lúc này anh sẽ im lặng, được chưa? Anh sẽ là người đàn ông đầm đạm, ít nói như em muốn.

Cô gái bật cười khanh khách:

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, anh mà im lặng được chừng năm bố day sang nhìn mẹ sao em chưa đi ngủ anh đi ngủ trước đây phút em bé bằng con kiến. ông ngồi xuống đây tôi có chuyện muốn nói mẹ đưa tay chỉ vào chiếc ghế trống đối diện bố ngờ ngác nhìn mẹ rồi uể oải ngồi xuống

có chuyện gì em nói nhanh đi để anh còn đi ngủ đoạn bố đưa tay che miệng ngáp vặt mấy cái Chàng trai thốt lên, em mà thành con kiến thì anh biết sống với ai vì thế anh phải phạm quy buồn ngủ quá thôi.

mẹ nghiêm mặt nhìn bố

ông làm sao coi được thì làm đừng để đến lúc con cái không xem ông ra gì nữa Người đàn ông khẽ ho ran *tôi cũng không* mấy tiếng, mưa to *thể che* như thế này *giấu* những việc mà có nồi canh cá bông lau *mở* ấm của nấu với măng chua thì tuyệt nhỉ, tất nhiên phải có thêm chai rượu nếp mới đủ bộ. ông mãi được

bố giật mình Người phụ nữ sốt sắng:

có chuyện gì Nếu anh thích em sẽ nấu cho anh ăn đến chán thì thôi. xảy ra Chiều mai anh đến nhà em nhé.

Người đàn ông gật đầu: *mẹ nói*

Chuyện gì anh có thể từ chối *Trúc Ly đã biết chuyện của ông* chứ chuyện ăn uống cho dù có xảy ra ông liệu mà giải thích động đất anh cũng đến. với nó

bố ngồi chết lặng một lúc Chàng trai đưa tay sờ lên bụng:

Ngồi yên một chỗ chóng đói quá, nó biết chuyện này em có đói không? từ bao giờ

cách đây vài hôm nó hỏi tôi làm sao Cô gái gật đầu, *bố thường xuyên* em cũng thấy đói. về muộn bố bố chẳng có việc gì để làm ban đêm cả và tại sao dạo này bố hay đi công tác xa thế

rồi em trả lời như thế nào Người đàn ông nói:

Nhà em có sẵn *tôi chẳng biết* trả rượu không? *lời như thế nào cả*

Người phụ nữ lắc đầu, nói: *mẹ nói*

ông liệu cách mà trả lời với nó Nhà em không có rượu. Nhưng em biết một chỗ bán rượu *mẹ thở dài* tôi mệt mỏi rất ngon. lắm rồi

bố nói Người đàn ông nói:

làm sao con bé Không cần phải như thế biết được chuyện này anh sẽ mang theo rượu. nhĩ Anh bao giờ cũng trữ sẵn rượu ngon trong nhà. em có vô tình để lộ không

*mẹ giận dữ Người đàn bà vui vẻ nói:
đi đêm có ngày gặp ma Nhất trí như thế nhé. Em sẽ chờ anh lúc
đoạn mẹ hậm hực đứng dậy năm giờ chiều nhé. bước về phòng tôi
cũng quay trở lại phòng của mình đêm đó tôi trần trọc đến sáng
muôn ngàn dấu chấm hỏi nháy nhót trong đầu tôi*

Chàng trai nói:

Anh sẽ đi tìm thứ gì đó cho vào bụng. Đợi anh một chút nhé.

Đoạn chàng trai đứng dậy, cô gái nắm tay kéo lại:

Mưa gió như thế này..thôi anh à, em dành bụng chốc nữa về nhà ăn cơm.

Chàng trai nhìn trời, nói:

Không về sớm được đâu.

Anh ngồi xuống đi , có anh bên cạnh em không thấy đói.

Chàng trai miễn cưỡng ngồi xuống. Tôi hút đến điếu thuốc thứ năm.

sáng thứ Bảy mọi người nóng lòng chờ bố về hôm nay bố nhận ô tô

mới tôi và anh Cường ngồi trên ghế xích đu bên cạnh cây hoa đại

anh đoán xem chiếc ô tô mới của bố màu gì

anh Cường suy nghĩ một lúc rồi nói

màu cà phê sữa anh thích màu cà phê sữa

em nghĩ nó màu trắng tuy nhiên em chỉ thích tím hơn

anh Cường nói

anh với em cuộc nhé nếu thua anh sẽ mất cho em bộ xếp hình còn

em sẽ đưa cho anh thứ gì

tôi suy nghĩ một lúc

em sẽ đưa cho anh quyển truyện tranh *Công chúa ngủ trong lâu đài*

được không

anh Cường lắc đầu

anh đã xem quyển truyện đó rồi em chọn thứ khác đi vả lại anh có

nhiều truyện tranh rồi

em đưa cho anh quyển album được không anh sẽ cắt ảnh vào trong

đấy

được rồi anh đồng ý anh cũng đang cần một quyển album để giữ ảnh

tôi bấu môi nhìn anh

anh nghĩ là anh sẽ thắng à

nhất định rồi anh sẽ thắng

tôi cười ré lên
em đang suy nghĩ không biết cách xếp hình tàu thủy như thế nào anh
chỉ em nhé
anh Cường búng nhẹ lên mũi tôi
em không có cơ hội đó đâu
thử xem
anh Trục từ trong bước ra và đứng cạnh chúng tôi
anh Trục này anh đoán xem ô tô mới của bố màu gì
anh Trục nói
anh chẳng bận tâm đến chuyện đó màu gì cũng được có xe đi là tốt
rồi
anh Trục bảo chúng tôi xích qua một bên nhường chỗ cho anh ngồi
chiếc xích đu trở nên chật chội dành cho ba người
tôi nói
mẹ đâu rồi anh Cường nhỉ
mẹ đang bận rộn chuẩn bị vài món với chị Lành trong bếp hôm nay
cả nhà ăn mừng bố có ô tô mới
tôi reo lên
thích nhỉ vừa có xe mới lại vừa được ăn ngon sao bố lâu về thế nhỉ
chín giờ rồi
anh Cường nói
chắc bố cũng sắp về tới rồi em đừng sốt ruột làm gì
tôi nói
có xe mới em sẽ bảo bố đưa em đến trường vài buổi
anh Cường nói
xe đạp của em đâu mà bảo bố chở
em muốn cho mọi người biết nhà mình có ô tô mới
anh Trục phì cười
đúng là trẻ con xe của bố chứ đâu phải xe của em mà em khoe
khoang em không biết ngượng à
tôi cãi lại
của bố cũng là của em và em chẳng có gì phải xấu hổ cả em hãnh
diện được làm con bố mẹ hãnh diện vì bố làm cán bộ to hãnh diện
vì..
anh Cường xen vào
hãnh diện như thế là đủ rồi sáng nay em có ăn điểm tâm chưa
tôi lắc đầu
chưa nôn quá em không ăn được anh Cường cố học thật giỏi để làm
cán bộ to và có xe ô tô như bố nhé
anh Cường cười phá lên

em khéo nghĩ đến những chuyện xa vời quá anh đang lo không biết
có vượt qua kỳ thi học sinh giỏi cấp thành phố đợt này hay không
đây nghe bảo đề thi lần này khó lắm
anh Trục im lặng mặt thoáng buồn
tôi nói
em tin anh sẽ đoạt giải nhất như những lần trước thôi
anh Cường lo lắng
anh không đủ tự tin như những lần trước cảm giác của anh không
bao giờ làm anh sợ..vả lại sự kỳ vọng của bố mẹ cũng gây áp lực
cho anh mẹ bảo anh phải đoạt giải nhất đấy là điều anh lo lắng
một cánh hoa đại từ trên cành rơi xuống tôi chạy đến nhặt lên và đưa
lên mũi ngửi
thơm quá anh ngửi thử xem
tôi đưa cánh hoa lên mũi anh Trục
ừ thơm thật
anh Cường nói
người ta chiết tinh dầu từ hoa đại để làm nước hoa còn vỏ cây trị
được chứng nóng lạnh và điều kinh đấy
làm sao anh biết
anh đọc trong sách
tiếng còi ô tô vang lên chúng tôi cùng hướng mắt ra phía cổng và
phát hiện một chiếc ô tô màu đỏ không ai bảo ai chúng tôi cùng chạy
ra bố ngồi chễm chệ trên xe uy nghi như một vị tướng sau khi thắng
trận trở về
mở cổng cho bố nhanh lên
anh Cường chạy vào trong lấy chìa khóa mở cổng tôi chạy thẳng
xuống bếp mồm ríu rít
mẹ ơi bố về rồi ô tô đẹp lắm
vậy à để mẹ ra xem
mẹ và tôi cùng chạy ra bố cho xe chạy chậm chậm qua cổng rồi đỗ
xịt ở giữa sân rồi bố tắt máy và nhanh nhẹn bước ra
bố nói với mẹ
em thấy như thế nào
mẹ gật đầu miệng trầm trồ
đẹp lắm em không nghĩ chúng ta lại có chiếc xe đẹp như thế này
anh Cường đưa tay sờ lên nước sơn bóng loáng
màu sơn đẹp quá chắc là đắt lắm bố nhỉ
bố gật đầu
tất nhiên rồi cả trăm nghìn đô đấy con ạ chỉ có tổng giám đốc mới
được ngồi trên chiếc xe sang trọng như thế này

anh Trục từ đầu chỉ im lặng anh ngắm chiếc ô tô bằng tất cả lòng
ngưỡng mộ
anh Cường nói
lái ô tô có khó không bố
không khó chỉ học vài tuần là có thể lái được
hôm nào bố dạy con nhé
bố lắc đầu
không được con chưa đến tuổi phải đợi vài năm nữa mới được phép
lái ô tô
tôi nói
con có thể vào bên trong được không bố
bố gạt đầu mở cửa cho tôi bước lên xe bằng ghế nệm lò xo bọc
nhưng có hoa văn màu sáng tôi nhún nhún vài cái rồi reo lên thích
thú
êm thật có máy lạnh không bố
bố gạt đầu
có chứ xe hơi đời mới mà lại khi nào xe chạy bố sẽ bật máy lạnh mát
lắm
thích nhỉ chiều nay bố chở cả nhà đi dạo nhé bố đã hứa với con rồi
đấy
ừ bố sẽ đưa cả nhà đi vòng quanh thành phố sau đó chúng ta sẽ ăn
món gà rán Kentucky và uống coca nhé
mẹ vào bếp tiếp tục công việc bố ngắm chiếc ô tô một lúc rồi nói
các con đừng nghịch phá gì nhé bố phải đi tắm rồi tranh thủ ngủ lưng
một chút cả buổi sáng chạy vất vả lên cổ để làm thủ tục mệt quá
bố xoay người bước vào bên trong chỉ chờ có thể anh Trục liền nhảy
vào xe hai tay ôm chặt vô lăng
tôi nói
anh đừng có nghịch kéo xe bị hỏng đấy
anh Trục cười
làm sao mà hỏng được muốn hỏng cũng không phải dễ
tôi leo lên ngồi ở ghế trước bên cạnh anh Trục
lái xe dễ lắm anh cũng có thể lái được
tôi nhìn anh rồi cười ré lên
nói nghe hay nhỉ làm sao anh có thể lái xe khi anh chưa học một
ngày bố phải mất mấy tháng mới lái được xe đấy
anh Trục đưa tay xoay vô lăng
dễ lắm anh nói thật mà em không biết anh là tay đua cự phách à
trong các cuộc đua anh luôn về nhất đấy thôi
tôi nói

trò chơi điện tử thì nói làm gì nói như anh thì em cũng có thể lái được
em cũng biết chơi game đấy thôi
anh Trục gật đầu
lái xe trong game và lái ô tô thật chẳng có gì khác nhau cả cũng có
vô lăng chân ga chân phanh hộp số ấn mạnh chân ga xe sẽ đi
nhanh ấn nhẹ xe đi chậm đánh vô lăng sang phải xe sang phải đánh
vô lăng sang trái xe dịch sang bên trái dễ ợt

Trong Cơn Mưa

Chương 3

tôi nhìn anh bán tín bán nghi
chẳng lẽ lái ô tô dễ dàng đến thế em không tin đâu
thật mà dễ lắm
tôi lắc đầu
em không tin
anh đưa mắt nhìn vào bên trong rồi nói
anh sẽ lái thử một vòng cho em xem lúc ấy em sẽ sáng mắt ra
anh Trục mở công tắc điện chiếc ô tô khẽ rung mình đoạn anh nheo
mắt nhìn tôi
sấn sàng nhé
anh đưa chân đạp ga và chiếc xe lao như tên bắn tôi hoảng hốt kêu
lên
anh Trục
chiếc ô tô lao thẳng lên phía trước như con ngựa bất kham anh Trục
quỳnh quáng càng ấn mạnh chân ga chiếc ô tô đi theo hình chữ chi
một đoạn rồi lao thẳng vào người anh Cường đang đứng gần đấy
người anh bị ném lên không trung như chiếc lá rồi rơi lên nắp ca pô
bất động như cái xác máu văng tung tóe lên kính chắn gió tôi ôm
mặt gào lên thê thảm trước khi lịm đi
ôi anh Cường
Chàng trai hất nhẹ gương mặt về phía tôi rồi nói khẽ với cô gái:
Cô gái ấy đã ngồi suốt từ sáng đến giờ chắc là đang chờ ai đó.
Cô gái len lén nhìn tôi rồi nói:
Em không nghĩ như vậy, cử chỉ của chị ấy chẳng có gì là sốt ruột cả
chị ấy đang tìm cách tiêu pha thời gian rồi.
Em nghĩ như vậy à? chàng trai nói.

Cô gái im lặng gật đầu. Chàng trai chụm đầu ngón tay xoay chiếc cốc rỗng quay nhiều vòng:

Anh đoán cô ta có tâm sự trĩu nặng. Gương mặt lộ vẻ đau đớn cùng cực. Tội nghiệp.

Anh thử đoán xem cô ấy là người như thế nào, cô gái nói. Nhìn xem cách chị ta nhả khói trông như ả cave chuyên nghiệp.

Chàng trai lắc đầu:

Anh không nghĩ như vậy. Đâu phải tất cả phụ nữ hút thuốc đều là cave. Chàng trai lại liếc mắt nhìn tôi, cave không ăn mặc kín đáo và lịch sự như thế. Đây là một phụ nữ có giáo dục. Người ta thường hút thuốc mỗi khi có tâm sự buồn và không phải ai biết hút thuốc cũng là người xấu.

Cô gái gật đầu:

Anh nói cũng phải. Trông chị ấy có vẻ chán đời quá. Đôi mắt u tối tuyệt vọng như hai nắm mồ. Em chưa từng thấy ai có đôi mắt buồn như thế. Liệu chị ấy có làm điều gì dại dột không anh?

Chàng trai nói:

Anh không biết. Một khi đã chán sống người ta có nhiều cách để kết thúc sự tồn tại của mình và chúng ta không thể làm gì để ngăn họ được. Con người không chọn được giờ sinh nhưng chọn được giờ chết. Tốt nhất hãy cầu nguyện, em ạ.

Cô gái thở dài:

Cô bạn thân của em đã chết cách đây ít hôm, nó đã treo cổ tự tử trong nhà vệ sinh. Bạn trai của nó đã quất ngựa truy phong sau khi để lại cái thai trong bụng và khoản nợ vay gần hai trăm triệu. Bế tắc, tuyệt vọng nó đã vài lần tự tìm đến cái chết nhưng đều được cứu sống. Lần này thì chẳng ai có thể giúp nó được nữa. Em đã khóc hết nước mắt. Nó thật là ngốc nghếch.

Chàng trai lấy thuốc lá định hút bất gặp ánh mắt khó chịu của cô gái bèn cho lại vào bao rồi vò nát bao thuốc lá và ném ra vũng nước:

Chỉ có cách này anh mới chống lại cơn thèm thuốc. Gã bạn trai của bạn em cũng là sinh viên à?

Cô gái lắc đầu:

Không phải. Hắn chỉ là một tên du thủ du thực mang bộ mặt thiên thần. Lúc đầu em đã thấy nghi ngờ và khuyên cô bạn phải đề phòng. Nhưng tình yêu đã khiến nó như ăn phải thuốc lú, nó bỏ ngoài tai những lời khuyên ngăn của mọi người để rồi nhận lấy một kết cục bi thảm.

Chàng trai lắng nghe giọng hát nữ phát ra từ giàn hifi:

Ai hát nghe lạ thế nhỉ? Anh mới nghe lần đầu. *mãi mười giờ đêm chị*

Ngân mới về đến nhà lúc ấy tôi và mẹ đang xem ti vi trong phòng khách chị Ngân dựng xe vào góc nhà rồi đi thẳng lên phòng mẹ đưa mắt nhìn tôi rồi lắc đầu chán nản

Cái nhà này trở thành quán trọ mất rồi nó đi qua đêm cũng chẳng thèm gọi điện về nói một tiếng mẹ chán lắm rồi

tôi đứng dậy đến gõ cửa phòng chị từ bên trong vọng ra tiếng kéo nhựa của chị

ai đấy Trúc Ly phải không chờ chị một chút chị đang thay quần áo Thái Thanh đấy, cô gái nói.

tôi đẩy cửa bước vào chị Ngân mặc chiếc váy liền thân màu xanh nước biển ngồi bên bàn trang điểm tìm chị có việc gì

Thái Thanh là ai nhỉ? chàng trai nói, cái tên nghe rất lạ.

chị lấy kem xoa mặt rồi cầm lược chải đầu tôi ngồi trên giường cạnh bàn trang điểm

chị lại uống rượu nữa à

Thái Thanh là ca sỹ hải ngoại, chị của ca sỹ Thái Châu, cô gái nói. Bà ấy đã có tuổi và không còn đi hát nữa. Đây là những bản thu thời trẻ. Giọng hát hay và rất lạ anh nhỉ.

chị bỏ lược vào ống rồi ngắm nghía trước gương

ừ tan sở chị cùng vài người bạn đi hát karaoke và có uống vài chai bia nhức đầu quá

Chàng trai gật đầu:

Đúng vậy, một giọng hát không thể lẫn với bất kỳ ai. Em cũng sành nhạc nhỉ.

chị leo lên giường rồi kéo tôi nằm xuống bên cạnh

uống mãi chị không thấy chán à

chán chứ nhưng chị không thể không uống rượu rượu là người bạn đồng hành đưa ta đi qua những cánh đồng buồn tẻ nó giúp ta tạm quên đi những đắng cay của số phận

Em chỉ biết một số ít ca sỹ thôi, cô gái nói. Em hoàn toàn dị ứng với loại nhạc trẻ và hip hop, nhìn họ biểu diễn như những con rối trên

sân khấu, chẳng ra làm sao cả. *đã bao năm rồi chị vẫn chưa quên chuyện cũ được sao*

chị im lặng gương mặt thoáng buồn

đêm qua chị không về nhà chị đã đi đâu chị có biết là mọi người lo lắng cho chị sao chị không gọi điện thoại về nhà mẹ đã thức cả đêm đợi chị đấy sao chị vô tình đến vậy

Người đàn ông nói với người phụ nữ:

Em và hắn quen nhau trong trường hợp nào? Phải chăng hắn đã chủ động tán tỉnh em?

chị Ngân cười phờ phạc

em chuyển lời cảm ơn của chị đến mẹ vĩ đại nhé Không, chúng em quen nhau trong một dịp tình cờ, người phụ nữ nói, xe của em bị hỏng, anh ấy chữa giúp. Và thế là..

tôi giận dữ

chị có thể thoát ra những lời như thế à em thất vọng về cách hành xử của chị với mẹ Chuyện tình của em sặc mùi tiểu thuyết Quỳnh Dao, người đàn ông cười cợt. chị đã đi đâu cả đêm

Người phụ nữ nghiêm nét mặt: *chị nói*

Em không muốn anh biến chuyện của em thành trò đùa. Xin anh hãy tôn trọng sự lựa chọn của em, *chị đã đi cùng một người đàn ông qua đêm trong khách sạn gần đàn ông ấy khỏe như vâm và tôn trọng anh ấy. chị đã một phen lên bờ xuống ruộng đấy*

tôi rít lên

thật kinh tởm chuyện tục tĩu như thế mà chị dám kể cho em gái mình à chị không Người đàn ông nín cười và tỏ vẻ nghiêm chỉnh, em có nhận thấy sự khác biệt rất lớn giữa em và hắn không? *biết xấu hổ à*

chờ cơn giận chùn xuống tôi nói tiếp

người đàn ông ấy là ai Anh muốn nói đến điều gì, người phụ nữ nói. *có phải là bạn trai của chị không*

chị Ngân lắc đầu

không hắn là nhân viên phục vụ phòng Về học vấn và công việc, người đàn ông nói, *chị cần một người đàn ông để xoa dịu nỗi cô đơn* em đã từng tốt nghiệp đại học và đang là cán bộ lãnh đạo, còn hắn chỉ là một tên khố rách áo ôm và *hắn là người chị cần sau đó chị cúi*

cho hấn một ít tiền nhưng hấn không lấy dù sao hấn cũng có lòng tự trọng

tôi thốt lên khinh bỉ

chị đã trở thành một kẻ chơi bời trác táng Em không bận tâm đến chuyện này, người phụ nữ nói, một con điểm mặt hặng em cần một người đàn ông thật sự và em kính trọng anh ấy là lựa chọn duy nhất của em. chị như người đang mang mầm bệnh chớ đại

chị Ngân vỗ tay reo lên

chửi hay lắm đã từ lâu chị không được nghe những lời hay ho như vậy còn bao nhiêu từ ngữ trong kho tàng Có bao giờ em thấy hối tiếc vì chọn lựa của mình không? phong phú tiếng Việt em cứ xổ ra tất chị nghe đây

Không, em không ân hận điều gì cả, trái lại em cảm thấy hạnh phúc với quyết định của mình. *bất lực tôi bật khóc chị sống người giày lát rồi òa lên nước nở*

tại sao chị lại đày đoạ bản thân mình như vậy chị Ngân

chị nói qua làn nước mắt

chị căm ghét bản thân mình ghê gớm chị muốn trừng phạt nó chị muốn nó chết đi

em van chị đừng làm như thế nữa nếu không nghĩ đến bản thân xin chị hãy nghĩ đến mọi người trong đó có em

chị ôm tôi vào lòng và khóc tức tưởi

trời ơi tại sao ông nở trừng phạt tôi như thế này tôi căm thù ông tôi căm thù ông đến chết tôi căm thù ông

chị liên tục đập đầu vào tường đến khi tóe máu Anh chỉ thích nghe nhạc cổ điển, chàng trai nói, Mozart là nhà soạn nhạc vĩ đại nhất trong số các nhà soạn nhạc vĩ đại. Âm nhạc của ông đẹp đẽ và vô cùng tinh khiết. Nếu âm nhạc của Beethoven là “nghệ thuật vị nhân sinh” thì âm nhạc của Mozart là “nghệ thuật vị nghệ thuật”.

Cô gái reo lên:

Hay nhỉ, anh cũng nghe được nhạc cổ điển à. Hôm nào anh chỉ cho em cách nghe nhé. Em đã thử nghe vài lần và thú nhận với anh em chẳng hiểu gì cả cứ như đấm vào tai.

Nghe nhạc cổ điển đòi hỏi tính kiên nhẫn và giàu óc tưởng tượng tất

nhiên em phải biết một số khái niệm cơ bản về nhạc cổ điển em cũng cần tìm hiểu về thân thể và sự nghiệp sáng tác của một số nhà soạn nhạc tiêu biểu qua các thời kỳ.

Rắc rối nhỉ, cô gái nói, em cứ nghĩ mọi việc rất đơn giản.

Chàng trai nói:

Chẳng có việc gì đơn giản cả em ạ, thậm chí ăn cũng phải học cách cầm đũa nữa là. *tôi vội quay về phòng lấy túi cứu thương băng bó cho chị khoảng nửa giờ sau chị bắt đầu ngủ tôi nhìn chị hồi lâu rồi mở cửa bước ra ngoài*

*mẹ gặp tôi ở hành lang
con mang túi cứu thương đi đâu vậy*

*tôi nói
con băng bó vết thương cho chị Ngân*

*mẹ thốt lên lo lắng
tại sao lại phải băng bó có chuyện gì à*

*tôi lắc đầu
chị ấy bị trượt chân trong nhà vệ sinh*

*mẹ vẫn không thôi lo lắng
vết thương có nặng không có cần phải đến bệnh viện không*

không cần đâu mẹ chắc vài hôm sẽ khỏi

*mẹ thở phào
chị Ngân có giải thích sự vắng mặt vào đêm hôm qua không*

*tôi gật đầu
có chị ấy ngủ ở nhà người bạn*

*mẹ hỏi dồn
nam hay nữ*

tất nhiên là nữ

*mẹ thở phào
vậy mà mẹ cứ tưởng..con cái hư hỏng qua đêm ở nhà người khác*

cũng không báo cho bố mẹ một tiếng

bố vẫn chưa về hỏi mẹ

*mẹ lắc đầu chán nản
chưa con đừng bận tâm đến ông ấy*

mẹ lau bàu trong mồm rồi quay về phòng riêng của mình

tôi đặt túi cứu thương lên giá sách rồi gieo người xuống giường lúc này đã gần mười một giờ đêm tại sao bố thường xuyên vắng mặt ở nhà bố đi đâu làm gì tại sao mẹ có ý bao che cho bố chiếc ô tô tiếp tục lao lên phía trước húc đổ bức tường kiên cố và dừng lại trước khi lịm đi tôi còn nghe tiếng kêu thảm thiết của mẹ ôi các con của tôi tiếng động xung quanh làm tôi tỉnh dậy tôi mở mắt ra và thấy chị Ngân đang ngồi cạnh tôi mắt nhìn ra cửa sổ chị đang khóc tôi thều thào

chị Ngân

nghe tiếng tôi chị quay đầu lại và thốt lên mừng rỡ

ôi em đã tỉnh lại rồi

tôi cảm thấy hoa mắt và toàn thân ê ẩm như bị dằn cả người tôi quần băng trắng toát lộ huyết thanh nhỏ từng giọt chạy xuống ống dẫn và đi qua chiếc kim to xuyên qua cổ tay

em nằm ở đây được bao lâu rồi hả chị

chị bảo tôi nằm im đừng cử động

hai hôm rồi em ạ

tôi thốt lên ngạc nhiên

hai hôm rồi ư

sực nhớ lại chuyện đã qua tôi giật mình thốt lên

còn anh Cường anh Trục

chị Ngân òa khóc

em Trục đang nằm phòng bên cạnh còn em Cường nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt

tôi nhớ lại hình ảnh khủng khiếp anh Cường bị hất tung lên như chiếc lá rồi rơi xuống ca pô máu văng tung tóe

anh Cường thế nào hả chị

chị không biết bác sỹ đang cố giành giật sự sống từ tay thần Chết

trước khi đưa vào bệnh viện em Cường đã chết lâm sàng bây giờ

mọi chuyện đã tốt hơn dù sao chúng ta cũng nên hy vọng

anh Cường bị thương nặng quá anh ấy sẽ sống chứ

các bác sỹ đang cố gắng nhưng mà..
tôi hỏi dồn
sao hả chị
em Cường bị chấn thương cột sống rất nặng và rất có thể cả phần
đời còn lại sẽ phải ngồi trên xe lăn
trời ơi anh ấy là niềm hy vọng của cả nhà tại sao ông trời lại bắt công
đến thế giá như bố không có ô tô thì..anh Trục thế nào hả chị

chị Ngân thở dài
Trục chỉ bị thương nhẹ chắc vài hôm nữa sẽ xuất viện chiếc ô tô bị
bẹp dúm phần đầu sáng nay bố đã cho người kéo đi sửa rồi
im lặng một lúc chị nói tiếp
rất may là kết quả chụp cắt lớp em không bị chấn thương sọ não tuy
nhiên thời gian điều trị có thể sẽ kéo dài đấy
tôi kêu khát chị Ngân lấy chai nước lọc rót ra cốc đưa cho tôi
mẹ đã ngất xỉu đến mấy lần lúc này mẹ có đến thăm em đấy
tôi nói
mẹ đâu rồi chị
mẹ đang ở bên cạnh em Cường em Cường vẫn đang hôn mê
tôi van vái
cầu Trời cho anh ấy tai qua nạn khỏi trời ơi khủng khiếp quá
chị Ngân lấy khăn lau mặt cho tôi
em tỉnh lại xem như bớt được một nỗi lo em có thấy đói không
tôi lắc đầu
em không thấy đói chỉ thấy lạnh chị kéo chăn giúp em
chị kéo chăn che kín người tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh
giường
biết tin em tỉnh lại chắc mẹ mừng lắm để chị đi báo tin cho mẹ
thôi chị ạ hãy để mẹ ở với anh Cường hôm nay chị không đi học à
chị thở dài
trước tình cảnh như thế này làm sao chị yên tâm ngồi học mẹ cũng
đã xin nghỉ việc không ăn lương để chăm sóc các em mấy hôm rồi vì
quá lo lắng cho các em mẹ không ăn uống gì cả người gầy rộc hẳn
đi mẹ lại khóc suốt ngày mất sưng húp
tôi chép miệng than
tội nghiệp mẹ quá anh Trục thế nào hả chị
chị im lặng hồi lâu
từ lúc gây ra tai nạn em Trục tỏ vẻ hối hận nhiều lắm em không chịu
ăn uống và tìm cách lẩn tránh mọi người
tất cả là tại anh ấy chỉ trong chớp mắt anh Cường bị cướp mất tất cả

em thương cho anh ấy quá
chuyện đã xảy ra rồi có trách nhau cũng chẳng lợi ích gì thậm chí chỉ
làm sự việc trở nên tồi tệ hơn em Trục đang cần một sự tha thứ và
thông cảm
tôi nói
thái độ của bố mẹ đối với anh Trục như thế nào
chị thờ dài
em biết rồi em Trục từ lâu như chiếc gai trong mắt bố mẹ sự việc này
xảy ra như giọt nước làm tràn ly bố mẹ đều tỏ ra rất giận dữ và khó
lòng tha thứ cho em Trục chị nghĩ phải mất một thời gian dài bố mẹ
mới có thể nguôi ngoai được chuyện này
tôi im lặng mắt nhìn lên trần
đang yên đang lành bỗng dưng đất bằng dậy sóng chị buồn quá em
à
cô y tá từ ngoài đẩy chiếc xe chứa dụng cụ y tế bước vào cô để
chiếc xe ở giữa phòng rồi cầm những ống nhiệt kế đến phát từng
người chị Ngân rời khỏi chỗ ngồi bước đến bên cô y tá
chị ơi em tôi tỉnh lại rồi
cô y tá bước đến đưa tay đặt lên trán tôi *chờ gần năm phút bố từ trên
bước xuống tôi đứng dậy nắm tay bố đưa tay vỗ nhẹ lên đầu tôi
đến tận đây tìm bố có chuyện gì không con gái*

*tôi lắc đầu
chẳng có chuyện gì cả con muốn đi nhờ xe bố về nhà được không bố*

*bố cười vui vẻ
được chứ rồi lấy dụng cụ đo huyết áp cho tôi ai bố có thể từ chối chứ
con gái của bố thì..huyết áp bình thường như thế là ổn rồi
bố đưa tay xem giờ đoạn cô đưa tay vặn nút điều chỉnh huyết thanh
xuống nhanh hơn
chốc nữa bác sỹ sẽ đến khám còn mười phút nữa mới hết giờ làm
việc chắc là phải làm thêm vài xét nghiệm con chờ bố một chút nhé*

*bố quay trở lên phòng làm việc cô y tá đẩy chiếc xe sang phòng
khác chị Ngân vào nhà vệ sinh xả chiếc khăn tôi ngồi chờ đúng mười
phút thì bố bước xuống
xong rồi bố con ta về thôi tôi cố gượng dậy nhưng không thể bố
nắm tay tôi dắt ra bãi giữ xe mấy nhân viên giữ xe cúi đầu chào bố
một cách kính cẩn chị Ngân bước ra
em muốn ngồi dậy à bố mở cửa xe cho tôi bước lên những ánh mắt*

*ngưỡng mộ hướng về phía tôi gật đầu nằm mãi một chỗ mỗi lưng
quá chị ạ bố quay đầu xe rồi hướng ra cổng chính để chị giúp cho
chiếc barie được kéo lên chị đưa hai tay đỡ tôi dậy dựa lưng vào
tường bố cho xe rẽ phải và đi thẳng cơ quan làm việc của bố cách
nhà chừng năm cây số tôi thấy hoa mắt
chị Ngân nói
em có thấy dễ chịu hơn không*

*bố nói
hôm nay bố con ta đi ăn ngoài nhé*

*tôi gật đầu tôi gật đầu
vâng ạ
em thấy dễ chịu hơn chị ạ
bố lái xe vòng vào khắp thành phố rồi dừng xe trước một nhà hàng
sang trọng
nhà hàng này nổi tiếng món cá chẻm chưng gừng đấy chị Ngân gật
đầu nếu thấy dễ chịu thì cứ ngồi để chị lấy cái gối kê lưng cho khỏi
đau bố biết con thích món cá chẻm*

*hai bố con lên tầng thượng nhà hàng nơi đây vừa có thể ăn uống
vừa ngắm cảnh chị Ngân lấy gối đặt vào lưng tôi nhân viên phục vụ
mang thực đơn đến bố chọn món cá và vài món nữa đưa mắt nhìn
sang giưòng đối diện người đàn bà đứng tuổi đang lên cơn co giật
mắt trợn ngược
quý khách uống thứ gì ạ*

*mẹ từ ngoài bước vào tôi kêu lên “ Mẹ “ mẹ lao đến ôm chầm lấy tôi
rồi òa lên nức nở bố nheo mắt nhìn tôi*

con uống gì rượu vang đỏ nhé

tùy bố con không sành rượu

*bố gọi chai vang đỏ của Pháp mẹ khóc một lúc rồi đưa tay sờ soạng
khắp người tôi
con có sao không thức ăn nhanh chóng được mang ra tôi lắc đầu bảo
không sao mẹ thờ phào bố rót rượu ra hai chiếc cốc có chân như vậy
là ổn rồi con mà có mệnh hệ gì chắc mẹ chết mất sau đó tôi và bố
cùng chạm cốc và ăn uống vui vẻ*

bố vẫn thường đến đây à anh Cường có sao không mẹ

bố gật đầu bảo chỉ thỉnh thoảng

lời nói của tôi vô tình chạm vào nỗi đau mẹ òa lên anh con vẫn còn hôn mê chắc mẹ chết mất

bố có đưa mẹ đến đây bao giờ chưa

chị Ngân dìu mẹ ngồi xuống bác sỹ bảo còn hy vọng mẹ đừng lo lắng thái quá

bố lắc đầu

chưa món cá chẻm con ăn có vừa miệng không

làm sao mẹ không lo lắng trong khi em con nằm im bất động như thế tôi gật đầu bảo rất vừa miệng chỗ này thức ăn ngon mà phong cảnh cũng rất đẹp

bố vui vẻ

nếu con thích thì lần sau bố con mình sẽ đến đây ăn tối nhé

tôi gật đầu bảo muốn đi cùng với tất cả mọi người trong nhà

tại sao nó liên tục gây họa cho nhà này bố bỗng ngồi thừ một lúc lâu rồi lái sang chuyện khác tại sao nó không chết đi cho rảnh mắt con với cái con học ngành y là đúng theo ước nguyện của bố rồi đó con phải làm bác sỹ để chữa bệnh cho bố và anh Cường chứ phải chẳng kiếp trước tôi nợ nần với nó nên kiếp này nó bám theo để đòi cả vốn lẫn lãi tôi cười còn mấy năm mới ra trường bố ạ chị Ngân cũng khóc theo bình tĩnh lại mẹ em Trục cũng không muốn chuyện này xảy ra em tỏ ra rất ân hận bố uống một ngụm rượu rồi cầm dao cắt miếng thịt bò bít tết anh Cường là niềm tin và hy vọng của bố mẹ gào lên con còn bệnh vực cho thằng trời đánh thánh vật ấy nữa à nó đáng bị trừng phạt nay anh con đã không thể thực hiện được bố chỉ trông cậy vào con mẹ rên rỉ tại sao lại là em Cường mà không phải là nó tôi cười con e sẽ khiến bố thất vọng mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho nó đến chết mẹ cũng không tha thứ cho nó không bao giờ bố luôn tin tưởng ở con con là đứa con gái thông minh và giàu lòng nhân hậu nghe ồn ào một nhân viên y tế bước vào nhắc nhở nên giữ nên yên lặng bố thở dài các anh chị con xem như đã vất đi bố chẳng còn trông mong gì nữa chị Ngân kéo mẹ ngồi xuống ghế rồi rót cho mẹ

*cốc nước chị Ngân của con đang hủy hoại cuộc đời bằng lối sống
buông thả và men rượu thàng Trục từ lâu bố đã không xem nó là con
nữa anh Cường đã sớm trở thành người tàn phế và ngày ngày ôm ấp
nỗi hận thù cuộc đời bố đã mất tất cả rồi con ạ tôi đau đớn nhìn mẹ
người đàn bà đau khổ tôi im lặng hồi lâu nhìn bố những lúc như thế
này trông bố già hẳn đi thêm vài người nữa bước lên nhân viên phục
vụ lẳng xẳng kê thêm bàn lấy thêm ghế tôi nhìn bao quát ra phía xa*

Trong Cơn Mưa

Chương 4

bố này

gì con

sao dạo này bố thường hay về muộn như thế

bố lúng túng

chỉ thỉnh thoảng thôi bố bận nhiều công việc

tôi im lặng nhìn bố câu trả lời của bố khiến tôi thất vọng

*bố lảng sang nơi khác tránh cái nhìn như tra vấn của tôi
ăn đi con thức ăn còn nhiều như thế này..*

tôi lo lắng

bố không làm điều gì sai với mẹ con chứ

bố vụng về để rượu vẩy ra áo

ý con muốn nói điều gì bố không hiểu gì cả

*tôi muốn hét lên bố đã giấu con chuyện gì bố đã làm điều gì mờ ám
có phải không nhưng tôi đã cố giữ bình tĩnh
bố nên quan tâm đến mẹ nhiều hơn*

bố cười

bố vẫn quan tâm đến mẹ con đấy thôi con không thấy cách đây vài

hôm bố còn mua quà tặng mẹ là gì

tôi nói khẽ

mẹ cần có bố bên cạnh đó là món quà quý báu nhất đấy bố ạ

bố im lặng uống rượu

tôi nói

con không biết chuyện gì đã xảy ra giữa bố và mẹ nhưng theo cảm nhận của con dường như có một bức màn vô hình ngăn cách giữa hai người từ khi dọn đến nhà mới

bố cười để che giấu sự bối rối

tất cả chỉ là suy đoán chủ quan của con mà thôi bố mẹ vẫn vui vẻ đấy chứ

im lặng một lúc bố nói tiếp

tình yêu còn phụ thuộc vào tuổi tác và công việc nữa con ạ bố đã già rồi không còn đủ sức cháy rực đam mê như thời còn trẻ vả lại công việc nhiều quá bố thậm chí không có thời gian để thờ nữa là dù sao bố cũng cảm ơn con đã nhắc nhở bố hứa sẽ quan tâm đến mẹ nhiều hơn

bố không về muộn nữa chứ

bố uống cạn phần rượu trong cốc

chị của con vẫn còn căm thù bố mẹ lắm phải không

tôi im lặng bố rót rượu vào cốc

chị con đầy đọa bản thân là để trả thù bố mẹ đấy bố không thể hình dung chị con lại có một kết cục bi thảm như thế nếu đoán trước sự việc xảy ra bố đã hành động khác đi tiếc rằng không còn cơ hội nữa cho bố và bố không biết làm thế nào để chuộc lại những sai lầm của mình

bố gục đầu im lặng vai run lên bần bật bố khóc

tôi nắm lấy tay bố

bố đừng tự trách bản thân nữa bố mẹ làm như thế chẳng qua là

muốn tốt cho chị ấy con tin lúc nào đó chị Ngân sẽ hiểu và thông cảm cho bố mẹ vết thương nào rồi cũng phải lành thôi bố ạ

bố nói thều thào

bố đang chờ đợi và hy vọng nhưng ngày ấy chừng nào mới đến hả con phải chăng chị con muốn bố mãi sống trong giày vò ân hận cho đến chết

tôi cũng muốn nói với bố rằng tại sao bố không tha thứ cho anh Trực anh ấy đã khổ sở như thế nào khi phải sống trong sự ghẻ lạnh khinh bỉ của mọi người tại sao như thế hở bố anh ấy cũng là đứa con do bố mẹ dứt ruột đẻ ra bố chờ đợi sự tha thứ từ những đứa con trong khi bố lại không thể tha thứ cho con của mình lần đầu tiên sau nhiều năm luôn dậy muộn anh Trực đã khiến mọi người vô cùng bất ngờ là thức dậy từ sáng sớm lúc ấy tôi đang tập thể dục giữa sân thì bố từ xa chạy đến và dừng lại thở dốc

có chuyện lạ rồi con ạ

tôi ngạc nhiên

chuyện gì vậy bố lâu lắm con mới thấy bố chạy bộ đấy chắc là mệt lắm hả bố

ừ bố lâu chạy mệt thật con có thấy thằng Trực không

tôi gật đầu

có con vừa thấy anh ấy trên lầu bước xuống

bố khôi hài

nó dậy sớm để làm gì nhỉ chắc là tính chuyện cướp ngân hàng hay toan tính việc mờ ám đây chưa bao giờ bố thấy nó rời khỏi cái ổ chó trước bữa cơm trưa cả

anh ấy đi làm đấy

bố ngạc nhiên thốt lên

đi làm à bố có nghe nhầm không nhỉ thằng vô tích sự ấy chẳng thể làm gì cho ra hồn cả bố cuộc với con không đầy một tuần nó sẽ nghĩ việc bản chất của nó là thích hưởng thụ và sống bám vào người khác mà ngữ ấy làm sao có người dám nhận chứ mẹ ngồi một chút rồi trở về phòng cấp cứu tôi muốn thăm anh Cường nhưng không thể chỉ một cử động nhỏ cũng làm tôi đau đớn

tôi nói với chị Ngân

anh Trực đi lại được không chị

bố ngồi bệt trên cỏ

nó làm việc gì con biết không
chị Ngân gật đầu
được anh Trục chỉ bị thương nhẹ nên đi lại dễ dàng

tôi gật đầu
anh ấy làm bốc xếp ở đại lý mỳ và sữa bố ạ
tôi thắc mắc
vậy tại sao anh ấy không đến thăm em anh ấy nằm cùng tầng trệt
với em phải không

bố “ ồ “ lên ngạc nhiên
nó chịu làm những công việc nặng nhọc như thế à ai xin việc cho nó
vậy con phải không

chị Ngân nói
ừ cùng tầng em Trục không dám tiếp xúc mọi người nguyên nhân thì
em đã rõ rồi còn gì

tôi lắc đầu
không bạn của con đã xin hộ cho anh ấy bố còn nhớ Như Hảo chứ
em không giận anh ấy chỉ thắc mắc tại sao anh ấy không đến thăm
em

bố ngăn người một lúc rồi reo lên
bố nhớ rồi có phải con bé là sinh viên cùng khóa với con có bố là
giám đốc sở tài nguyên và môi trường không
em phải hiểu và thông cảm cho anh Trục chứ cần có thời gian cho sự
việc lắng xuống em ạ

đúng đấy bố ạ
anh Trục dắt xe ra cổng chị Lành đuổi theo
cậu Trục trưa nay cậu có về ăn cơm không
anh Trục lắc đầu
không chị không phải phần cơm cho tôi đâu tôi sẽ ăn tại nơi làm việc
chị Lành nói
như vậy cũng tiện thấy cậu có công ăn việc làm tôi vui quá chừng
nào cậu về
anh Trục lắc đầu
chưa biết có thể tôi về hơi muộn chừng nào cửa hàng đóng cửa tôi
mới được phép về

tôi thở dài

cậu đừng uống rượu nữa nhé kẻo người ta đuổi việc cậu đấy
anh Trực gạt đầu rồi cho xe phóng đi bỏ đứng dậy bước vào bên
trong thay quần áo chuẩn bị đi làm

buổi tối

tập xong bài thể dục tôi về phòng khi đi ngang qua phòng của anh
Cường tôi nghe tiếng mẹ từ bên trong vọng ra
hãy còn sớm con ngủ tiếp đi
tiếng anh Cường
con không muốn ngủ mẹ đừng ép con có được không
nửa đêm hôm qua mẹ thấy phòng con vẫn còn sáng đèn con đã làm
gì đọc sách à
không con lướt web
lướt web à con thường truy cập vào những trang gì
mẹ hỏi để làm gì đấy là chuyện riêng của con
ừ thôi mẹ không hỏi nữa con còn tiền không
hết rồi
con chỉ ở nhà không đi đâu mà tiêu nhiều tiền thế con không bố thí
cho ăn mày hay dùng tiền xếp tàu bay giấy đấy chứ
giọng anh Cường gay gắt
ô hay tiền của con được quyền sử dụng theo ý mình chứ mẹ giám
sát con chuyện này nữa à nếu thế mẹ không cần cho tiền con nữa
không ấy là mẹ hỏi vậy thôi để mẹ bảo chị Lành pha cà phê và mang
điểm tâm đến con nhé con ăn món gì mẹ đi làm nhé con trai của mẹ
tôi đi tắm qua loa rồi nhanh chóng thay quần áo đi học tôi dắt xe gần
đến cổng thì có tiếng còi ô tô từ phía sau tôi nép qua một bên bố cho
xe vượt qua và đưa tay vẫy vẫy tôi cũng vẫy tay chào bố chị Ngân
đã rời nhà từ sáng sớm và mẹ bao giờ cũng là người rời khỏi nhà
cuối cùng
Quê anh có nhiều cầu khỉ không? cô gái nói.
Nhiều lắm, đếm không xuể. Quê anh bốn bề là kênh rạch cầu khỉ có
mặt khắp nơi.
Cô gái reo lên thích thú:
Thích nhỉ, em chưa bao giờ được đi cầu khỉ cả. Đi có khó không
anh?
Chàng trai đáp:
Không khó, anh có thể nhắm mắt chạy qua một mạch nữa là.

Để như vậy à, vậy mà mọi người bảo là rất khó làm em cứ lo. Chẳng việc gì phải lo cả nhưng em phải bỏ quóc ra kéo rơi xuống sông. Em có biết bơi không?

Cô gái lắc đầu:

Không, em học mãi mà bơi không được. Tại em nhát quá.

Chừng nào về quê anh sẽ khao em một bữa chuột dừa nướng, chịu không?

Cô gái lắc đầu thè lưỡi:

Ăn thịt chuột à? Khiếp. Chỉ nhìn đã thấy hãi làm sao em dám ăn. Sao lại gọi là chuột dừa anh nhỉ?

Chàng trai nói:

Chuột dừa là loài chuột sống trên cây dừa, bé hơn chuột đồng chúng ăn dừa và uống nước dừa nên thịt rất ngọt.

Hay nhỉ, làm sao anh bắt được chúng nhỉ?

Chúng thường làm ổ trên cây dừa, muốn ăn thịt chuột chỉ việc treo lên bắt và ném mạnh bên dưới. Người dưới đất sẽ tóm chúng cất đầu, lột da, ướp gia vị và nướng, thế là có một bữa tiệc thịnh soạn. Làm thịt chuột nhớ là không được rửa nước vì như thế sẽ có mùi tanh.

Nghe cũng hấp dẫn đấy nhỉ. Ngoài món chuột dừa nướng ra quê anh còn đặc sản nào nữa không?

Chàng trai gật đầu, nói:

Còn chứ, còn món đuông dừa nữa.

Cô gái kêu lên ngạc nhiên:

Lại liên quan đến dừa nữa à?

Đúng vậy, đuông dừa là giống sâu sống trong hũ cây dừa, chúng ăn hũ dừa và khiến cây dừa sẽ bị chết. Vì thế cây dừa nào bị đuông ăn mọi người phải đốn hạ kéo nó lây sang những cây khác.

Sâu à? Anh dám ăn sâu à?

Chàng trai cười phá lên:

Không những thế thịt đuông dừa ăn rất ngon. Chế biến đuông dừa có nhiều cách nhưng ngon nhất vẫn là ăn sống.

Cô gái rùng mình:

Nghe anh nói mà em rợn cả gai ốc. Em hình dung anh như một người thời tiền sử đóng khố bằng lá cây và cầm chiếc rìu đá nhảy nhót cuồng loạn bên đồng lửa trong buổi lễ tế thần. *mày không phải là con tao đồ thói tha mày là ác quỷ hiện hình chuyên gây họa cho mọi người cút đi trời ơi tao không còn từ ngữ nào nữa* mười một giờ đêm tôi đã ngủ được $\pi \sqrt{10}$ một lúc lâu bỗng nghe tiếng gõ cửa tiếp theo là tiếng hụt hơi của chị Ngân

Trúc Ly mở cửa cho chị
tôi nói vọng ra
em buồn ngủ lắm chị hãy để em ngủ
mở cửa ra đi Trúc Ly chị có chuyện muốn nói với em
chuyện gì để sáng mai nói được không em buồn ngủ lắm mà
chị phải nói chuyện với em nếu không đêm nay chị cũng sẽ không
ngủ được mở cửa ra đi chị năn nỉ em đấy
Ngoài những món kể trên quê anh còn những đặc sản gì? Chuột với
đuông em hãi lắm.
tôi cầu nhàu bước ra mở cửa vừa lấy tay che miệng ngáp vặt
trời ơi sao mà làm phiền quá vậy
chị bước vào phòng gài chốt lại cẩn thận rồi kéo tôi ngồi xuống
giường tôi đưa mắt nhìn chị
chị mới đi đâu về phải không
chị Ngân gật đầu
ừ chị mới đi xem phim với anh ấy vui lắm
tôi lập tức tỉnh ngủ
chị liêu thế dám đi chơi với bạn trai à
chị lấy tay che mồm tôi rồi đưa mắt nhìn ra cửa
nói khẽ thôi em muốn mẹ nghe thấy à
tôi gật đầu ra chiều đã hiểu ý
có gì vui chị kể cho em nghe với
Có chứ, nhiều nữa là đằng khác. Quê anh còn món đặc sản không
thể không nhắc đến, đó là món lẩu mắm. Em có ăn được mắm
không?
anh ấy hẹn sẽ đón chị lúc bảy giờ tối ở ngã tư gần cầu chữ Y lúc đầu
chị không muốn đi chị xấu hổ quá bảy giờ mười lăm phút không thấy
chị đến anh ấy gọi vào số di động của chị..
tôi xen vào
chị có trả lời không
hai lần đầu chị không nhận cuộc gọi nhưng đến lần thứ ba chị..
và chị đã đến chỗ hẹn có đúng không
chị Ngân gật đầu
đúng nhìn thấy chị anh ấy vui lắm mãi anh ấy mới thuyết phục chị lên
xe suốt đoạn đường từ cầu chữ Y đến rạp chiếu phim cả hai không
nói với nhau một lời nào chị run quá tim chực nhảy ra khỏi lồng ngực
chị cảm thấy ân hận vì đã theo anh ấy
Được chứ, đã là người dân Nam bộ ai cũng ăn được mắm, cô gái
nói, em thích nhất là món mắm cá lóc chưng với thịt ba rọi, cả mắm
kho em cũng thích.

tôi nói

em không ngờ chị lại liêu đến thế hai người có xem phim không tên phim là gì nhỉ

chị gật đầu

có nhưng suất chiếu đã diễn ra được gần hai mươi phút tên phim chị không nhớ lúc ấy chị chẳng còn lòng dạ nào để ý đến những chuyện khác nhưng đại loại là một bộ phim tình cảm của Hồng Kông phải công nhận là phim khá hay có nhiều kịch tính ghen tuông hờn giận đều có cả tiếc là chị không xem được đoạn đầu

Chàng trai reo lên:

Vậy là được rồi. Ở miền Nam nơi nào cũng có lẩu mắm nhưng ngon nhất vẫn là ở miền Tây Nam bộ. Theo em, lẩu mắm ngon nhất là nhờ thứ gì?

tôi nói

hai người có nói chuyện trong lúc xem phim không anh ấy có bày tỏ tình cảm với chị không

Rau.

anh ấy không nói gì và chị cũng im lặng chị có cảm giác không khí xung quanh bị đóng băng chị hồi hộp quá thật tình anh ấy cũng có vài lần bắt chuyện nhưng thấy chị im lặng nên thôi chị chẳng biết nói gì cả chị cứ thăm mong bộ phim chóng hết để về nhà thôi

sau đó mọi việc diễn ra như thế nào

Đúng đấy, chàng trai nói, lẩu mắm ngon là nhờ vào rau, và chỉ có ở miền Tây Nam bộ mới có đủ các loại rau cho lẩu mắm. Có tất cả ba mươi thứ rau đấy em ạ.

xem phim xong chị đi ra trước anh ấy vào bãi lấy xe anh ấy ngỡ ý mời chị đi uống cà phê..

chị có đồng ý không đừng đồng ý chị nhé sự dễ dãi không bao giờ có kết quả tốt

tất nhiên là không làm sao chị đủ can đảm vào quán với một người đàn ông chứ chị lắc đầu từ chối và đề nghị anh ấy nhanh chóng đưa về nhà

Những ba mươi thứ rau cơ à, cô gái thốt lên thích thú. Em không ngờ món này lại nhiều rau đến thế, ở thành phố chỉ có vài loại rau thông thường bán ở chợ thôi. Chà, chỉ nghe thôi đã muốn ăn thử cho biết.

và anh ấy đã làm theo lời chị

chị Ngân gật đầu

anh ấy bảo sẽ đưa chị về đến tận nhà nhưng chị không chịu bố mẹ

mà nhìn thấy chị không biết trả lời như thế nào anh ấy dừng xe dưới chân cầu chị chẳng thêm cảm ơn cứ thế mà đi thẳng một mạch kể ra cũng hơi mất lịch sự nhưng chị run quá chị tự nhủ là sẽ không bao giờ đi với anh ấy lần nào nữa trơ trẽn như thế là đủ lắm rồi
tôi thất vọng ra mặt
chỉ có vậy thôi à
chị Ngân nhìn tôi mặt ửng đỏ như gấc chín
đừng sốt ruột để chị kể tiếp *Người đàn ông nhìn trời, nói:*
Nhìn trời mưa như thế này anh chợt nhớ đến trận mưa bão năm 1973. Đây là trận bão thật khủng khiếp. tôi im lặng đưa tay buộc lại tóc *Người phụ nữ thốt lên kinh ngạc:*
đang đi bỗng chị nghe anh ấy gọi “Ngân” chị vừa xoay người lại anh ấy đã bước đến và đặt nụ hôn lên môi chị *Ở thành phố mà cũng có bão nữa à, em chưa thấy bão bao giờ.*

Người đàn ông nói: tôi thốt lên
Ở đâu mà không có bão tuy nhiên ở thành phố bão ít khi xảy ra. Ồ anh ấy dám hôn chị à rồi chị phản ứng như thế nào chẳng lẽ chị đứng im như thế để anh ấy hôn à
Người phụ nữ nói: chị Ngân nói
Con bão ấy như thế nào, anh kể cho em nghe với. lúc ấy chị quá bất ngờ đầu óc choáng váng chẳng biết làm gì cả rồi chị bừng tỉnh đẩy anh ấy ra và chạy một mạch về nhà
Con bão xuất hiện vào giữa trưa lúc ấy mọi người đang ăn cơm, tại sao anh ấy liều thế nhỉ mới đi chơi lần đầu đã dám hôn người ta *thật ra trước khi bão đến trời đã mưa tầm tã suốt mấy hôm liền,* chắc là anh ấy đã quen rất nhiều phụ nữ nên mới bạo dạn như thế *radio cũng thông báo là bão đang đến rất gần,* chị có nghĩ như vậy không *tuy nhiên anh cứ đinh ninh chắc là như những lần trước, bão sẽ nhanh chóng đổi hướng hoặc tan đi trước khi vào thành phố.*

chị Ngân suy nghĩ một lúc rồi nói *Người đàn ông uống một ngụm trà rồi tiếp tục câu chuyện:*
Trái với suy nghĩ của anh, lần này bão đến thật. Đầu tiên là ngôi nhà gạch xây kiên cố bỗng vụn mình kêu rã rã, chị không biết anh ấy đã từng quen ai chưa nhưng ở trong trường anh ấy chẳng quen tiếp theo là như có một cánh tay khổng lồ nhấc bổng cả mái nhà gần ba chục tấn tòn với đầy đủ đòn tay, rui mè ném ra giữa dòng sông cách nhà gần hai trăm mét. với cô gái nào cả anh ấy chỉ chú tâm vào việc học thôi

tôi nói *Người phụ nữ* nói:

Ghé thật, mọi người trong nhà vẫn an toàn cả chứ? Có ai bị thương không? em vẫn tin là anh ấy đã có hàng tá nhân tình người mới yêu lần đầu chẳng vô vậ như thế em nói có đúng không

Rất may không có ai bị gì cả nhưng ngôi nhà đã biến thành đồng gạch vụn. hình thức anh ấy như thế nào

Cao ráo đẹp trai trông rất nam tính anh ấy là sinh viên xuất sắc của trường đấy nhé *Sau trận bão kinh hoàng đó nhà anh mắc nợ như chúa Chổm*, chị xấu hổ quá em à chắc sáng mai chị không dám đến trường *mãi nhiều năm sau mới trả xong nợ.* nữa đâu chị sợ gặp phải anh ấy

Anh sẽ đưa em đi tham quan chợ nổi trên sông nhé, cô gái nói, em nghe nói nhiều về những ngôi chợ như thế này nhưng chưa từng nhìn thấy.

Chàng trai gật đầu:

Tất nhiên rồi, về miền Tây mà không tham quan chợ nổi thì xem như chưa đi miền Tây. Nhà anh cách chợ nổi khoảng hai cây số. Anh sẽ dùng xuồng tam bản đưa em đi. Chắc em không biết chèo thuyền đâu nhỉ?

Cô gái gật đầu:

Em không biết. Chèo thuyền có khó không, anh?

Không khó. Anh sẽ dạy em chỉ vài phút em có thể tự chèo ghe một mình.

Thích nhỉ.

Chàng trai nói:

Sau đó, anh sẽ bảo mẹ nấu cơm hấp dừa cho em thưởng thức. Anh tin em sẽ thích.

Lại dừa, cô gái nói, cơm hấp dừa là như thế nào hả, anh?

Chàng trai giải thích:

Dừa là biểu tượng của quê anh. Dừa hiện diện khắp mọi nơi và nuôi sống con người, dừa có mặt trong văn hóa nghệ thuật và cả ẩm thực. Cơm hấp dừa là người ta cho gạo ngon vào trong quả dừa sau đó đem đi hấp. Để làm món này phải mất nhiều thời gian. Cơm hấp dừa có vị ngọt của nước dừa rất đặc biệt. *buổi chiều tôi đang thiêu thiêu ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng bước chân chạy rầm rậm của các nhân viên y tế hướng về phòng cấp cứu tiếp theo tôi nghe tiếng khóc thảm thiết của mẹ*

chị Ngân ném vội quyển tạp chí và chạy ra ngoài

tôi cố gượng dậy nhưng không thể sau đó tôi thấy anh Trục đi ngang qua phòng tôi đầu và tay phải của anh bị quán bằng anh nhìn tôi bằng ánh mắt u tối tôi gọi “ anh Trục “ nhưng anh làm như không nghe thấy lát sau tôi nghe tiếng quát tháo giận dữ của mẹ cút đi mày đến đây làm gì

con muốn xem.. em Cường như thế nào rồi mẹ

ai là mẹ của các người đừng gọi tôi là mẹ tội nghiệp tôi lắm nó sắp chết rồi chắc mày hả dạ lắm phải không đồ khốn mày cố ý giết nó chết mà bây giờ mày sắp được toại nguyện rồi

con.. con

đừng xưng con với tao tao không có đứa con như mày hãy để cho tao yên có được không cút đi

tiếng chị Ngân

em Trục về phòng của mình đi mẹ đang nổi giận

anh Trục thất thiêu trở về phòng của mình chừng nửa tiếng sau chị Ngân bước vào gương mặt đầm nước mắt

anh Cường như thế nào hả chị

em Cường đã qua cơn nguy kịch đây là lần thứ ba các bác sỹ giành lấy sự sống của em Cường từ tay thần Chết nếu tình trạng này cứ tiếp tục chắc chị sẽ chết vì đau tim mất

anh ấy bị như thế này làm sao có thể đi học được nhỉ

chị Ngân thở dài

điều quan trọng nhất hiện giờ là cứu lấy mạng sống của em Cường việc học chắc không còn cơ hội nữa đây thật sự là bi kịch Cường thích đi học biết chừng nào kết thúc lớp ngoại ngữ tôi trở về nhà lúc này đã gần mười giờ đêm tôi phải chờ gần hai phút chị Lành mới ra mở cổng chị giải thích lý do chậm trễ là bận mang quần áo trong máy giặt đem phơi tôi đẩy xe vào nhà

có ai ở nhà không chị Lành

chị Lành nói

chị có mỗi mình tôi với cậu Cường thôi
bố mẹ tôi chưa ai về à
chị Lành lắc đầu
chưa dạo này bà chủ cũng hay về muộn cả cô Ngân và cậu Trúc
cũng chưa về
tôi lấy nước trong tủ lạnh ra uống chị Lành đưa tay gỡ đầu sồn sột
chị đã ăn tối chưa
tôi mới vừa ăn xong cô Trúc Ly ăn cơm chưa để tôi dọn muộn rồi
tôi cũng vừa ăn bát mỳ gõ bên cạnh trường ngoại ngữ anh Cường đã
ăn cơm chưa
tôi có mang cơm cho cậu Cường nhưng cậu ấy không chịu ăn
tại sao vậy tại sao anh ấy không ăn cơm có phải anh ấy không thích
những món chị nấu không
chị Lành lắc đầu
không tôi đi chợ theo thực đơn bà chủ dặn đấy cậu Cường bảo
không thấy đói
tội nghiệp anh ấy

tôi về phòng thay quần áo rồi đến gõ cửa phòng anh Cường
Trúc Ly phải không vào đi
tôi đẩy cửa bước vào anh Cường ngồi bên máy vi tính cử chỉ tỏ vẻ
lúng túng chắc anh ấy lại truy cập vào những trang web khiêu dâm
tôi nghĩ thầm
sao anh biết là em
nghe tiếng gõ cửa là nhận ra thôi bao giờ em cũng nhẹ nhàng và
chậm rãi
tôi ngồi xuống ghế
sao anh không ăn cơm
anh không muốn ăn một mình buồn quá
em cũng chưa ăn cơm anh em mình cùng ăn nhé
anh Cường gạt đầu vui vẻ
*cánh cổng tương lai của em Cường xem như khép lại rồi nếu may
mắn được sống thì đó cũng chỉ là những chuỗi ngày tuyệt vọng và
buồn chán chị không hiểu quăng đời còn lại em Cường sẽ sống ra
sao*

tôi và anh Cường xuống nhà ăn tôi dọn thức ăn ra bàn hai anh em
vừa ăn cơm vừa trò chuyện
dạo này mẹ hay về muộn anh nhỉ
anh im lặng như đang nghĩ ngợi điều gì hồi lâu anh nói

nếu có một phép màu em sẽ ước điều gì
tôi hơi ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ của anh suy nghĩ một lúc tôi nói
em sẽ ước anh bình phục trở thành một người bình thường nếu
phép màu ấy xảy ra em sẽ khóc vì vui sướng và nếu có một điều ước
anh cũng ước như em phải không
anh Cường lắc đầu nói
anh sẽ ước được trở về sống trong ngôi nhà dột nát bên bờ sông
dạo nào ngày ấy nhà mình nghèo mà vô cùng hạnh phúc anh còn
nhớ hồi ấy em là cô bé hay khóc nhè hễ anh có đồ chơi nào lạ mắt là
em đòi cho kỳ được anh không đưa thế là em khóc suốt buổi tại sao
em đáng ghét như thế
tôi mỉm cười xúc động
tại vì anh là anh của em anh trai phải chiều em gái chứ
anh còn nhớ mỗi lần không chiều theo ý em là y như rằng em đọc bài
thơ gì nhĩ anh quên mất rồi
tôi nói
đó là bài *Làm Anh* của Phan Thị Thanh Nhàn
anh Cường reo lên
đúng là bài đó
rồi cả hai chúng tôi cùng thi nhau đọc
Làm anh khó đấy
Đâu phải chuyện đùa
Với em gái bé
Phải người lớn cơ.

Khi em bé khóc
Anh phải dỗ dành
Lúc em bé ngã
Anh nâng dịu dàng.

Mẹ cho quà bánh
Chia em phần hơn
Có đồ chơi đẹp
Cũng nhường em luôn.

Làm anh thật khó
Nhưng mà thật vui
Ai yêu em bé
Thì làm được thôi.
đọc xong chúng tôi nhìn nhau và cười vang

tôi nói
bài này lâu lắm rồi mà anh vẫn thuộc trí nhớ của anh còn tốt lắm
anh Cường nói
lần đó anh có cặp cá lia thia rất đẹp mà chọi cũng rất hay cá của anh
Trực không sao chọi lại ngoại trừ con cá phươn anh quý cặp cá đó
biết đường nào vậy mà em cứ nằng nặc đòi cho bằng được
tôi xen vào
nhưng anh đâu có đưa cho em thậm chí anh còn đem cất một nơi rất
kỹ nữa là
vậy mà em vẫn tìm ra được tài thật hôm ấy vừa đi học về anh lập tức
tìm đến chỗ cất giấu và hốt hoảng khi thấy trong lọ chỉ còn mỗi con
cá mẹ con cá bố đã biến mất tất nhiên thủ phạm đầu tiên anh nghĩ
đến là em
tôi gạt đầu thú nhận
vâng chính em là thủ phạm thật tình em chỉ muốn chơi một chút rồi
đem cất vào chỗ cũ nhưng không hiểu sao em lại làm chết con cá bố
chỉ còn lại con cá mẹ mà thôi cá mẹ không biết chọi
anh Cường trầm ngâm một lúc gương mặt lộ vẻ xúc động
hôm ấy anh giận khủng khiếp anh muốn dằn em một trận cho hả
nhưng anh không thể làm như thế bất lực khiến anh bật khóc tức
tưởi
tôi nói
anh khóc đến nỗi bỏ cả cơm tối anh còn nhớ làm sao anh nín khóc
không\

anh Cường nói
nhớ chứ anh Trực phải đền con cá phươn đẹp nhất anh mới chịu ăn
cơm
nói đến đây cả hai cùng im lặng mỗi người đeo đuổi theo ý nghĩ riêng
của mình hồi lâu tôi nói
anh còn nhớ lần bị rắn chàm quạp cắn không
làm sao anh quên được nếu anh Trực không kịp đưa anh đến bệnh
viện thì có lẽ anh không còn sống để ngồi ăn cơm và nói chuyện với
em lúc này
anh Trực là người anh tốt anh ấy lúc nào cũng..
anh Cường nóng nảy cắt ngang
nếu em muốn chúng ta tiếp tục câu chuyện vui vẻ thì em không được
nhắc đến cái tên ấy nữa anh trở thành một kẻ tàn phế là tại ai và tại
ai mà anh phải chôn vùi ước mơ trên chiếc xe lăn đáng nguyên rủa
sao em nói đi tại ai mà đời anh khổ nạn như thế này
tôi nhẹ nhàng

chuyện xảy ngoài ý muốn của anh ấy tỏ ra rất ân hận và đau khổ anh
hãy cố quên đi chuyện cũ và tha thứ cho anh ấy rồi anh em mình sẽ
sống vui vẻ như trước kia

anh Cường thở dài

làm sao anh có thể sống vui vẻ với thân thể tật nguyền như thế này
anh chỉ tha thứ cho hắn khi nào rời bỏ chiếc xe lăn này

tôi khóc

anh biết chuyện này là không thể các bác sỹ đã bó tay anh hãy nghe
em người ta không thể sống thanh thản khi trong lòng luôn dưỡng
nuôi lòng thù hận anh à

anh Cường giận dữ đặt bát xuống bàn rồi điều khiển xe lăn hướng ra
phía cửa

không nói chuyện với em nữa anh về phòng đây

tôi hốt hoảng chạy theo giữ xe anh lại

quay lại ăn nốt bữa cơm đi anh em sẽ không nói đến chuyện này nữa
em hứa rồi đấy nhé

tôi gạt đầu

vâng em hứa

bữa cơm lại tiếp tục tôi gấp thức ăn cho vào bát của anh rất vui có vẻ
anh đã quên những chuyện vừa xảy ra

trước kia nhà mình vui nhất là vào bữa cơm tối lúc đó cả nhà mới có
điều kiện sum họp sau một ngày bận rộn với phận sự của mình bố
của mình có thói quen uống vài cốc rượu nhỏ trước bữa ăn hôm nào
không có bố vật vờ như con nghiện thiếu thuốc trông thật buồn cười
em nhỉ

tôi nói

nhà mình chín người mười ý mỗi người đều có sở thích và khẩu vị
riêng mẹ bao giờ cũng là người vất vả nhất bố thích món cá kho
riêng thật mặn trong khi chị Ngân chỉ khoái khẩu món cá rán anh
Trực à không em có thể ăn mãi món sườn xào chua ngọt từ ngày
này sang ngày khác trong khi anh chỉ thích mỗi món thịt bò xào củ
hành

anh Cường

bữa ăn ngày trước rất đậm bạc nhưng đầy ắp tiếng cười anh còn
nhớ lần thi học sinh giỏi toàn quốc ở Hà Nội phải sống xa nhà nhiều
ngày em biết anh nhớ nhất điều gì không anh nhớ quay quắt những
bữa cơm chiều

anh Cường đột nhiên im lặng đưa mắt nhìn tôi

những buổi cơm chiều sum họp và ấm cúng như thế bây giờ đã trở
thành những ước mơ xa vời anh không nhớ từ bao giờ anh đã quen

ngồi ăn một mình
đoạn anh thở dài nảo ruột
ngày nay chúng ta đã có tất cả và cũng đánh mất tất cả mọi thứ đang
chuỗi dần khỏi tầm tay và chúng ta không thể nào níu kéo lại được
tại sao lại như thế hả Trúc Ly chuyện gì đã xảy đến với ngôi nhà này
*Anh đã nghỉ phép năm chưa? người phụ nữ nói. Chưa, người đàn
ông lắc đầu, có việc gì à? Người phụ nữ cầm bao thuốc lá lên ngắm
nghía.*

*Em muốn rủ anh đi Hà Tiên vào tháng sau, người phụ nữ nói. Anh
đồng ý không? hơn mười giờ đêm anh Trục mới về đến nhà trông
anh có vẻ mệt mỏi*

*Người đàn ông nói: tôi nói
Anh đi theo để làm kỳ đà cản mũi à. Thôi, để hai người tự do tình tự.
sao anh về muộn vậy chẳng lẽ ở đó làm muộn đến thế à
anh Trục lắc đầu tháo giày cất xuống gầm giường Người phụ nữ
nhoẻn miệng cười:
bây giờ tôi là xong việc rồi Em mời thật lòng đấy. Công ty của em có
tổ chức cho công nhân đi tham quan Hà Tiên, nếu anh thích em sẽ
đăng ký một vé. Tiền bạc không thành vấn đề.*

*tôi nói Người đàn ông nói:
bây giờ xong việc sao mãi đến bây giờ anh mới về đến nhà Hấn có đi
cùng với em không?*

*Người phụ nữ lắc đầu, nói: anh Trục cởi chiếc áo sơ mi treo lên
vách rồi ngồi xuống giường đối diện với tôi
Tháng tới anh ấy phải ra Cam Ranh dự đám cưới người bà con xa
nên không thể đi được. anh lại la cà ở các quán rượu phải không
đúng là anh uống rượu rồi thở ra toàn mùi cồn Anh đi với em nhé?
Thảo nào em mới rủ anh đi cùng. Có một câu châm ngôn phải luôn
cảnh giác trước lòng tốt của phụ nữ. ừ anh có uống vài xị rượu ở
quán ăn bình dân rượu ở đây rẻ mà ngon
tôi xụ mặt tỏ vẻ không hài lòng Người phụ nữ nhăn mặt:
ngày đầu tiên đi làm mà anh đã uống rượu rồi à anh không thể kiêng
vài hôm được sao uống như thế này Rốt cuộc anh có đi không sức
khỏe đâu mà làm việc thì bảo.*

*Người đàn ông phì cười anh Trục phì cười:
Được rồi anh đồng ý. Em đặt sẵn một chỗ nhé. em không phải lo anh*

còn khoẻ chán

Người phụ nữ gât đầu: tôi nói

Em sẽ đặt vé cho anh vào buổi sáng ngày mai. Anh không được đổi ý đâu nhé. công việc ở đây có vất vả không anh Công ty sẽ không hoàn lại tiền vé nếu anh đổi ý không đi.

Đã nói sẽ đi mà lại, người đàn ông nói. không vất vả lắm Người ta có cho mang rượu lên xe không nhỉ?

Em không biết nhưng tốt nhất anh đừng mang theo thứ chết tiệt đó. anh đã ăn tối chưa em dọn cơm cho anh nhé Sao lúc nào anh cũng nghĩ đến rượu thế nhỉ? Chẳng lẽ anh không còn việc khác để nghĩ đến à?

anh ăn rồi chà nóng quá nhỉ Người đàn ông cười vang, rượu là bạn tri kỷ anh không nghĩ đến nó thì nghĩ đến ai bây giờ? thôi anh đi tắm đây

Người phụ nữ nghiêm mặt: anh Trực dợm đứng dậy tôi nắm tay anh kéo lại

Anh không được mang theo rượu, đó là lệnh. anh ngồi nán lại để em hỏi vài chuyện đã

chuyện gì em nói đi Chà căng nhỉ, không cho mang theo rượu thì chẳng còn hứng thú gì nữa, người đàn ông nói, anh đang suy nghĩ có nên thay đổi ý định không đây.

mọi người cư xử với anh như thế nào Ừ, anh suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời dứt khoát cho em biết. có tốt không có ai bắt nạt anh không Anh hãy quên chuyện rượu chè đi.

ai bắt nạt được anh chứ mọi người cư xử rất tốt với anh trả lời như thế đã được chưa quý cô nương nức nội quá anh đi tắm đây
anh Trực lấy quần áo chui vào nhà tắm tôi nhìn đồng hồ đã mười một giờ đêm mà bố mẹ và chị Ngân vẫn chưa về tôi có cảm giác ngôi biệt thự này đã biến thành ngôi nhà mồ lạnh lẽo đêm đầu tiên chúng tôi nằm ngủ trên sàn nhà lạnh lẽo cùng vô số đồ đạc bừa bộn bố bảo phải mất vài ngày mới thu xếp xong chỗ ở mới mẹ bảo với bố đáng lẽ nên để chúng tôi ở nhà nội chờ đến khi nhà cửa hoàn chỉnh hẳn đưa về ở như thế các con sẽ đỡ vất vả bố cười bảo không sao anh muốn các con quen dần với gian khổ mẹ tỏ vẻ không hài lòng con anh không sinh ra nên không thấy xót lúc đó bố chỉ im lặng và cười

trừ

mười giờ đêm mẹ mang hai chiếc chiếu ra giữa nhà rồi giục chúng tôi đi ngủ tôi nằm chung với bố mẹ chị Ngân anh Cường anh Trục nằm ngủ trên chiếc chiếu khác do lạ chỗ tôi không sao ngủ được lúc ấy đã gần nửa đêm và bố mẹ tôi vẫn đang còn thức

bố nằm ngửa mắt nhìn lên trần nhà mẹ nằm nghiêng người mặt xoay về phía bố

bố nói

sáng mai anh sẽ mua gỗ về đóng căn gác giải quyết xong căn gác xem như mọi việc đã hoàn chỉnh

mẹ nói

anh có biết làm không từ trước đến giờ em đâu thấy anh làm những chuyện này cẩn thận kẻo xôi hỏng, bỏng không đấy

bố nói

chưa làm chứ không phải là không biết làm

mẹ lắc đầu nói

em không tin tưởng vào tay nghề của anh chút nào cả hay là mình gọi thợ đến làm nhé

bố suy nghĩ một lúc

gọi thợ lại tốn thêm tiền mà khoản này biết đào đâu ra thôi để anh tự làm lấy tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy em ạ chúng ta còn nhiều việc phải chi tiêu

anh nói cũng phải sáng mai em sẽ theo anh đi chọn gỗ nhé

bố lắc đầu

để một mình anh đi là được rồi em ở nhà lo những việc khác em định lát sàn bằng gỗ gì

mẹ suy nghĩ một lúc

bằng ván ép được không anh loại ván ép dày hai phân làm sàn gác vừa đẹp vừa tiện lợi

bố nói

loại gỗ đó đắt lắm đấy chúng ta có kham nổi không

im lặng một lúc bố nói

ván ép có cái dở là mỗi khi gặp nước thì bong ra em nhìn xem mái nhà của chúng ta bị bị thủng khắp nơi làm sao tránh khỏi bị dột

ừ nhỉ thôi vậy nếu lát bằng gỗ tấm thậm chí còn đắt hơn ván ép nhiều lần nữa là anh định chọn gỗ gì vừa bền lại vừa hợp với túi tiền

anh sẽ mua gỗ vụn gỗ tạp những thứ vất đi chắc chắn sẽ được bán với cái giá rất rẻ

mẹ nói

nếu dùng loại gỗ ấy sàn gác nhà ta nom như chiếc áo rách vá chằng vá chịt nom không thẩm mỹ chút nào

liệu cơm mà gặp mắm thôi em ạ chúng ta sẽ mua simili trải lên lúc ấy nom chẳng khác gì khách sạn năm sao

mẹ reo lên

ừ nhỉ đấy cũng là sáng kiến hay

suy nghĩ một lúc mẹ nói

còn cái mái chừng nào chúng ta giải quyết nốt em sợ cảnh nhà dột lắm

anh sẽ dành tiền mua vài tấm tôn mới thay những tấm đã cũ nát trước mắt chúng ta tạm thời chống dột bằng giấy dầu chừng nào có tiền thì tính tiếp em thấy thế nào

mẹ gật đầu

chỉ có cách đó thôi khuya rồi anh ngủ đi sáng mai còn rất nhiều công việc

bố xoay người về phía mẹ

sao em không ngủ

mẹ nói bằng giọng xúc động

em nôn nao quá nên không ngủ được cuối cùng chúng ta cũng có một chỗ ở riêng cho mình em mừng quá

*anh cũng như em vậy đêm hôm trước khi dọn về chỗ ở mới anh cứ
thao thức mãi thế là ước muốn bấy lâu nay đã thành sự thật*

mẹ nói

*có một ngôi nhà riêng cho dù có tồi tàn xập xệ như thế nào đi nữa thì
cũng là nhà của mình chúng ta có quyền tự do và sống thoải mái
theo ý thích của riêng mình mà không sợ làm phiền người khác nhớ
đến những ngày ở nhờ nhà mẹ anh em hãi quá cả ba gia đình cùng
sống chui rúc trong ngôi nhà chưa đến sáu mươi mét vuông chỉ việc
đi vệ sinh đã mất cả buổi*

*cả hai cùng im lặng tôi nghe mồn một tiếng kim đồng hồ nhích từng
nhịp tôi hé mắt xem đồng hồ lúc này đã gần một giờ sáng*

em này

gì anh

lâu rồi chúng ta chưa gần nhau anh..

*thôi đi đồ nỡm nhà cửa con cái như thế này mà còn nghĩ đến chuyện
đó nữa à khi khác nhé ngủ đi*

có sao đâu bọn trẻ đã ngủ cả rồi

mẹ đưa mắt nhìn tôi và im lặng

*bố nhẹ nhàng cởi áo mẹ...tôi giả vờ trở mình sang hướng khác và
chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay Nhắc đến chuyện ăn uống
bỗng dưng em cảm thấy đói, cô gái đưa tay sờ bụng. Thấy chưa,
chàng trai nói, anh đã bảo rồi mà. Để anh tìm thứ gì cho vào dạ dày.
Một ổ bánh mì không đủ calo cho một ngày. Chờ anh nhé, anh vù
một cái là xong thôi. Chàng trai lại hỏi mượn áo mưa của quán và hỏi
hả chạy đi. mỗi một tuần sau anh Cường mới tỉnh dậy lúc đó khoảng
bốn giờ chiều tôi ngồi bên cạnh anh với quyển truyện tranh anh khế
hé mắt và mới một cách yếu ớt*

Trúc Ly

Trong Cơn Mưa

Chương 5

*tôi mừng rỡ kêu lên
anh Cường anh đã tỉnh lại rồi*

*đoạn tôi day mặt về phía nhà vệ sinh gọi to
mẹ ơi anh Cường tỉnh dậy rồi*

*nghe tiếng tôi mẹ hơi hãi chạy ra và òa lên khóc nức nở
ôi con tôi tỉnh lại rồi cảm ơn Trời Phật*

*anh Cường đưa cánh tay chạm lên tóc mẹ
tại sao con lại nằm ở đây con chẳng nhớ gì cả sáu giờ tối tôi và Như
Hảo ngồi trong quán Giọt Đắng Như Hảo mặc chiếc áo ngắn tay cổ
rộng ôm sát cơ thể cân đối trông rất nữ tính
hai chị uống gì ạ
Như Hảo nhìn tôi nói
cà phê đá nhé
tôi gật đầu Như Hảo gọi hai cốc cà phê đá chuyện gì đã xảy ra với
con*

*tôi kể vắn tắt câu chuyện anh Cường thất vọng khủng khiếp cà phê
được mang ra Như Hảo cầm thìa khuấy đều rồi ngược mắt nhìn tôi
chờ đợi
tôi nói
toàn bộ câu chuyện về anh trai tôi là như vậy đây cậu hãy suy nghĩ
thật chín chắn trước khi quyết định làm quen với anh ấy nước mắt
trào ra*

*liệu con có làm sao không mẹ con có thể tiếp tục đá bóng và đi học
được không tôi chẳng việc gì phải suy nghĩ cả tôi thích anh trai cậu và
muốn được kết bạn với anh ấy
tôi nắm tay Như Hảo giọng rè đi vì xúc động mẹ lẫn trốn ánh mắt thể
thiết của anh Cường bằng cách day mặt sang hướng khác*

*nói đi mẹ con có làm sao không tại sao mẹ lại im lặng như thế đây là
một quyết định can đảm anh tôi đang rất cần có một người phụ nữ
bên cạnh cảm ơn cậu nhiều lắm*

Như Hảo nhìn tôi rồi phì cười *mẹ khóc và tôi cũng khóc*
tớ phải cảm ơn cậu mới phải chứ anh ấy là người đàn ông tớ cần tớ
thích ngắm cái vẻ phong trần và phớt đời của anh ấy *anh Cường đã*
lờ mờ hiểu ra mọi chuyện nước mắt trào ra như suối con trở thành
một người tàn phế rồi phải không mẹ

hồi lâu mẹ nói tôi nói
nếu cậu đã dứt khoát lựa chọn của mình *không đến nỗi như thế đâu*
con ạ bác sỹ bảo nếu tích cực điều trị sẽ còn hy vọng thì tớ sẽ ủng
hộ cậu con đừng quá lo lắng

Như Hảo mỉm cười để lộ đôi má lúm đồng tiền trông rất đáng yêu
anh Cường lắc đầu một cách tuyệt vọng
mẹ đối con nhìn vào mắt mẹ con đã hiểu tất cả như thế mới là bạn
tốt của nhau chứ
Như Hảo hấp háy đôi mắt một cách tinh nghịch *anh Cường gào lên*
rồi giật lấy kim truyền dịch ở cổ tay máu từ vết đâm rỉ ra thành giọt
mẹ đưa tay giữ chặt anh Cường

mẹ van con đừng làm như vậy con là niềm tin cậu sẽ không ngại khi
gọi tớ là chị chứ *là hy vọng của mẹ mẹ xin con*

anh Cường vùng vẫy một cách bất lực tôi phì cười
còn hy vọng gì nữa hả mẹ tớ sẵn sàng nhưng cậu phải cư xử cho ra
dáng bà chị dâu tương lai nhé *tại sao mọi người lại cứu con tại sao*
mẹ không để con chết đi Nói cho vui thôi, người đàn ông nói, đi du
lich mà uống rượu thì đầu óc làm sao tỉnh táo mà thường ngoạn.
Rượu uống lúc nào mà chẳng được. Vậy mà em cứ tưởng..., người
đàn bà nói. Anh có máy chụp ảnh không? *mẹ khóc sụt sịt con mà*
chết đi thì mẹ sống với ai Như Hảo gật đầu nói được rồi tớ sẽ thể
hiện tấm lòng của mình bằng cách thanh toán tiền châu cà phê này
được chưa cô em chồng khó tính đoạn Như Hảo đưa tay xem đồng
hồ rồi nói cậu có chắc là anh ấy sẽ đến không *sống như thế này thì*
có khác gì chết đâu hả mẹ Người đàn ông lắc đầu, anh không có
máy ảnh nhưng bạn anh thì có anh sẽ mượn vài hôm chắc hẳn
không từ chối. anh ấy không cho tớ “leo cây” đấy chứ *sự sống bao*
giờ cũng tốt hơn cái chết mẹ tin con sẽ chóng bình phục và tiếp tục đi
học phải tự tin vào bản thân mình chứ con trai của mẹ Người phụ nữ
reo lên, thế thì tốt quá. Anh sẽ chụp cho em vài kiểu nhé? tôi lắc đầu
nói tớ đã gọi điện cho anh ấy và anh ấy đã hứa là sẽ đến chưa bao

giờ anh ấy sai hẹn cả vả lại còn sớm mà cậu làm gì mà nôn nóng đến thế im lặng một lúc tôi nói tiếp cậu biết rồi đấy công việc ở đại lý mì ăn liền rất bận rộn và anh ấy chỉ được ra về khi nào đã xong việc *anh Cường oà lên mẹ ơi làm sao con có thể sống bình yên với thân thể tật nguyền hả mẹ con khổ quá mẹ ơi* Người đàn ông gạt đầu, tắt nhiên rồi. Em nên chuẩn bị vài bộ quần áo đẹp để thay đổi khi chụp ảnh nhé? Như Hào nói anh ấy đi làm gần mười hôm rồi nhỉ Người phụ nữ gạt đầu rồi đưa mắt nhìn người đàn ông, anh có biết chụp ảnh không đấy? Lần trước đi Phan Thiết, anh bạn cùng phòng chụp cho em hơn mười kiểu đến khi đem ra hiệu tráng thì chẳng thấy gì cả ngoài một màu đen. Nhân viên hiệu ảnh bảo, người chụp không biết chỉnh ánh sáng phù hợp nên mới như vậy. Em đã thất vọng đến thế nào. Thế là công sức cả buổi chọn cảnh, tạo dáng hóa thành công cốc bởi một tay phó nhòm nghiệp dư. *tôi nắm tay anh Cường lắc nhẹ mấy cái em tin anh sẽ khỏi bệnh đừng khóc nữa anh Cường anh khóc em cũng khóc theo đây này* tôi gạt đầu nói chính xác là tám hôm nhìn thấy anh ấy vất vả tớ thấy thương quá nhưng không thể giúp gì được cậu biết rồi đấy muốn xin được chân bảo vệ ít nhất cũng phải tốt nghiệp trung học phổ thông trong khi anh ấy chỉ học đến lớp mười Người đàn ông xoa tay nói, chuyện này em không phải lo. Máy ảnh kỹ thuật sẽ khắc phục được những nhược điểm đó. Anh cam đoan sẽ có những tấm ảnh tuyệt đẹp như chụp ở các studio, được chưa. *Chừng vài phút sau, chàng trai phóng xe trở lại quán và đặt lên bàn hai chiếc bánh bao còn nóng hổi. Cô gái cầm một cái vừa ăn vừa thổi phù phù, ngon quá. Anh tìm ở đâu ra được món ngon như thế này? lát sau cô y tá bước vào mẹ phải thuyết phục hồi lâu anh Cường mới chịu để yên cho cô y tá cắm cây kim vào cổ tay mọi việc ổn rồi cô y tá nói* Như Hào nói sao cậu không thuyết phục anh ấy tiếp tục học để hoàn tất chương trình phổ thông anh ấy còn trẻ tương lai còn dài vả lại học chẳng bao giờ muộn cả có người đã ngoài sáu mươi vẫn tối tối cắp sách đến trường theo học lớp bổ túc văn hóa *đấy anh Cường nhìn cô y tá lo lắng nói bệnh của em có khỏi không chị cô y tá lắc đầu chị không biết chuyện này nên hỏi bác sỹ điều trị sẽ rõ* Người phụ nữ reo lên, có máy ảnh kỹ thuật số thì ổn rồi, em chẳng phải lo gì cả. tôi thở dài tớ đã khuyên nhiều lần nhưng anh ấy không thèm nghe hy vọng cậu sẽ thuyết phục được anh ấy *đoạn cô y tá bước ra ngoài để tôi gọi bác sỹ đến xem sao Chàng trai cầm chiếc bánh ăn ngấu nghiến, nói thật với em anh đói đến mềm cả ruột. Cách đây khoảng một trăm mét có tiệm bán bánh bao. Trời mưa, bán buôn ế ẩm thấy anh đến họ mừng như bắt được vàng. Như Hào nói*

để tớ thử xem anh trai của cậu có tính bảo thủ không tôi nói anh ấy không bảo thủ nhưng chán đời điều quan trọng là cậu phải thấp được ngọn lửa yêu đời đã nguội lạnh trong người anh ấy lát sau cô y tá quay trở lại với ông bác sỹ mang kính cận mọi người tản ra ông bác sỹ lấy tay sờ nắn khắp người anh Cường vừa hỏi chuyện khoảng năm phút sau ông đứng dậy nói với mẹ cuối cùng con trai bà đã thắng được thần Chết xin chúc mừng đoạn ông bác sỹ xoay người bước nhanh ra phía ngoài mẹ vội đuổi theo

bác sỹ

ông bác sỹ đứng lại có ý chờ mẹ

mẹ nói

bác sỹ làm ơn nói rõ hơn về bệnh tình của con trai tôi

ông bác sỹ thở dài nhìn mẹ như người có lỗi
chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng không thể làm gì hơn được cậu bé bị chấn thương cột sống rất nặng

mẹ thốt lên kinh hoàng

như vậy có nghĩa là..

ông bác sỹ khẽ gật đầu

vâng thậm chí thần thánh cũng phải bó tay phần đời còn lại con trai bà gắn liền với chiếc xe lăn

đoạn ông bác sỹ cầm đầu bước đi như bị ma đuổi mẹ đứng chết lặng giữa lối đi nước mắt thi nhau chảy xuống như mưa tớ sẽ hết sức cố gắng Như Hào nói nhưng chuyện này không dễ dàng chút nào tớ với anh trai cậu chưa là gì cả không biết anh ấy có thích tớ không nhỉ cậu nhìn xem tớ mặc bộ quần áo này có thích hợp không khoảng mười phút sau anh Trực đi xe máy đến anh dừng xe trước cửa quán rồi đưa mắt nhìn quanh quất tôi đưa tay vẫy vẫy và gọi to anh Trực em ở đây này anh bước vào và ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh tôi gương mặt lộ vẻ mệt mỏi sau một ngày lao động vất vả sao anh đến muộn thế đây là Như Hào bạn thân của em người đã xin việc cho anh đấy còn đây Trực anh trai tớ hai người hãy làm

quen với nhau
Như Hảo thúc khuỷu tay vào bụng tôi đoạn đưa mắt nhìn anh lúng
túng rồi khẽ gật đầu chào anh
chào em cảm ơn em đã giúp đỡ anh hân hạnh được làm quen với
một bác sỹ tương lai
Như Hảo chìa tay ra cho anh Trục bắt đoạn day mặt về phía tôi
sao anh biết em là sinh viên y khoa Trúc Ly đã nói xấu em với anh
phải không
anh vui về nói
không phải thế Trúc Ly đã nói rất tốt về em qua những câu chuyện kể
của Trúc Ly anh thật sự rất có ấn tượng về em một cô gái thông minh
xinh đẹp và giàu lòng nhân hậu
Như Hảo cười bến lên
em không được như thế đâu cậu ấy cho em đi tàu bay giấy đấy anh
đừng tin
tôi gọi thêm cốc cà phê đá anh Trục định hút thuốc không hiểu sao
lại cho bao thuốc vào túi áo không hút nữa *bước ra khỏi hiệu sách*
cũ tôi đưa tay xem giờ lúc này mới hơn bốn giờ còn lâu mới đến bữa
tối

chị Ngân đề nghị
hãy còn sớm chị em mình tìm chỗ nghỉ chân tán gẫu cho đỡ buồn
nhé

tôi gật đầu đồng ý chị cho xe rẽ sang phố Nguyễn Văn Cừ rồi dừng
xe trước xe bán nước dừa đỗ trước cổng trường đại học Khoa học xã
hội và nhân văn hai chị em sà vào chiếc bàn xếp bằng gỗ gọi hai trái
dừa xiêm tôi đặt mấy quyển sách mới mua xuống gầm bàn chị Ngân
tháo tung mái tóc mùi dầu gội xộc vào mũi gây cho tôi cảm giác thật
dễ chịu

Như Hảo nói *chị Ngân mân mê quyển sách trong tay rồi nói*
anh cứ tự nhiên chẳng có gì phải ngại cả *chị phải mất hàng tháng trời*
lùng sục mới tìm được quyển sách này đây

tôi đọc tên tác giả rồi nói
cái tên nghe lạ quá Umberto Eco là ai vậy chị

anh Trục hút thuốc người bán dừa đặt hai quả dừa xuống bàn tôi
ngậm ống hút một hơi cơn khát nhanh chóng tan đi

tôi nói tôi nói

anh đã xong việc chưa *nước dừa vừa mát vừa ngọt đã khát quá*

chị Ngân hút một hơi rồi gật đầu anh Trục gật đầu

xong rồi có chuyện gì không Trục Ly *ừ ngọt thật Umberto Eco là nhà văn nhà ký hiệu học ông là một trong những học giả đương đại nổi tiếng nhất Italia trong số bốn tiểu thuyết được viết theo phong cách hậu hiện đại thành công lớn với số lượng độc giả thì Tên của đóa hồng là tác phẩm thành công nhất đã có hàng chục triệu bản được bán ra đấy ghê không*

tôi nói tôi nói

ồ đấy là một con số kỷ lục em có chuyện muốn nhờ anh đây *chị có vẻ sành văn học nước ngoài nhỉ em không thích đọc tác phẩm nước ngoài bởi vì tên các nhân vật thường rất khó nhớ*

anh Trục im lặng rít thuốc lá có ý lắng nghe *chị Ngân nói* tôi đưa mắt nhìn Như Hảo

chị bắt đầu say mê văn học nước ngoài từ năm lên cấp ba lần đầu tiên đọc chuyện tình của Romeo & Juliet của Sếch pi-a *chị đã bật khóc* xe máy của bạn em bị hỏng em lại bận việc riêng nên không thể đưa bạn ấy về nhà được anh có thể giúp em được không *đó là một chuyện tình bi thảm*

Như Hảo đưa mắt nhìn anh Trục tỏ vẻ lúng túng *tôi phì cười* anh

Trục gật đầu vui vẻ

chị lẳng mạn và thừa nước mắt quá tất nhiên là được đấy *chẳng qua là một chuyện hư cấu mà thôi*

tôi uống nốt phần cà phê trong cốc đoạn nháy mắt với Như Hảo mấy cái rồi đứng dậy *chị Ngân im lặng nheo mắt nhìn ra phía trước tại vòng vòng xoay ngã sáu vừa xảy ra một vụ va quệt gây nên kẹt xe*

tôi nói tôi nói

thành phố mỗi ngày xảy ra hàng trăm vụ kẹt xe *chị nhỉ* đến giờ em phải đi đây anh Trục và Như Hảo về sau nhé

chị Ngân im lặng dường như đang đeo đuổi những suy nghĩ riêng tư

chị đang nghĩ gì vậy

chị kể tai tôi nói khẽ
anh ấy đã tỏ tình với chị

tôi thốt lên
tỏ tình à từ bao giờ vậy

tối hôm qua trong lúc hai người trú mưa ở trạm xe buýt anh ấy đã
nhắm tay chị đặt lên ngực của mình và nói yêu chị

tỏ tình trong cơn mưa tầm tã tại một trạm xe buýt vắng người nghe
có vẻ lãng mạn và tình tứ nhỉ

tôi lấy thìa vớt miếng dưa cho vào mồm
và chị phản ứng như thế nào

chị Ngân nói
chị im lặng và vô cùng xấu hổ nếu không có mưa chị đã chạy khỏi
nơi ấy

im lặng một lúc chị Ngân nói tiếp
chị biết anh ấy yêu chị nhưng trước lời tỏ tình bất ngờ của anh ấy
cũng khiến chị choáng váng

chị ngừng nói và uống nước một cách máy móc nhìn gương mặt rạng
ngời hạnh phúc của chị tôi biết chị đang yêu Từ sáng đến giờ cô gái
ấy chưa cho thứ gì vào bụng cả, chàng trai nói, có vẻ như cô ta đang
đầy đọa bản thân mình.

Cô gái đưa mắt nhìn tôi rồi day mặt về phía chàng trai:

Ừ, em cũng lấy làm lạ. Hay là chị ấy đã hết tiền?

Chàng trai lắc đầu, nói:

Nhìn cách ăn mặc sang trọng cũng dễ dàng đoán ra cô gái ấy thuộc
tầng lớp thượng lưu. Cái điện thoại di động để trên bàn là loại đắt
nhất hiện nay đấy, anh thậm chí chỉ đứng nhìn từ xa chứ không dám
sờ vào nữa là.

Cô gái gật đầu tán đồng:

Anh nói cũng phải. Khó hiểu quá, anh nhỉ. Thỉnh thoảng em thấy chị
ấy lấy khăn chấm nước mắt. Rõ ràng người phụ nữ này đang mang
nhiều trắc ẩn trong lòng.

Chàng trai lái câu chuyện sang hướng khác:

Chuyện riêng của người ta, mình chẳng nên bận tâm làm gì. Sáng mai em có đến trường không?

Cô gái gật đầu:

Có chứ, buổi học sáng mai rất quan trọng em không thể vắng mặt.

Chừng nào em về?

Cô gái nói:

Học xong thì về, khoảng mười một giờ rưỡi.

Anh sẽ đến đón em nhé?

Cô gái ngạc nhiên:

Để làm gì? Anh không đến chỗ làm thêm à?

Chàng trai nói:

Ngày mai anh được nghỉ một buổi. Anh sẽ đến đón em, sau đó chúng ta sẽ ăn trưa ở quán cơm bình dân..

Cô gái xen vào:

Và sau đó chúng ta sẽ làm gì? Buổi chiều em có việc đấy. Chuyện gì vậy có quan trọng không anh ?

Chàng trai cầm ấm trà ở bàn bên cạnh rót vào cốc của mình:

Bạn thân của anh chẳng may gặp tai nạn giao thông bị chấn thương sọ não rất nặng hiện đang nằm ở phòng cấp cứu bệnh viện Chợ Rẫy, anh muốn chúng ta đến thăm hân. Anh đang lo không biết hân có qua khỏi hay không.

Cô gái thốt lên:

Anh ấy đi đứng như thế nào để bị tai nạn?

Chàng trai thờ dãi:

Hắn ngủ gật và đâm vào xe lu đang làm đường. Tự hân gây tai nạn cho mình.

Eo ôi, khiếp quá, cô gái thốt lên, làm sao bạn của anh có thể ngủ gật trên xe gắn máy được nhỉ? *buổi chiều chị Ngân vào bệnh viện trông nom anh Cường thay mẹ chị đến muộn hơn mọi khi do bận một số việc trong*

trường khi chị Ngân xách chiếc làn đựng vài thứ linh tinh bước vào thì mẹ đang ngủ gật trên ghế bên cạnh giường anh Cường nghe tiếng động mẹ hé mở đôi mắt ngáy ngủ sừng húp

chị Ngân đặt chiếc làn lên chiếc tủ cá nhân rồi quay sang nhìn mẹ trông mẹ có vẻ mệt mẹ về tắm rửa nghỉ ngơi cho lại sức

mẹ gật đầu

ừ con trông sóc em Cường giúp mẹ nhé mệt quá

mẹ đứng dậy bước ra phía cửa

chị Ngân nói

tối nay mẹ không phải vào đây đâu con sẽ ngủ lại đây

mẹ lắc đầu

mẹ phải vào con ạ khoảng mười giờ đêm mẹ sẽ vào thay con

đoạn mẹ đưa mắt nhìn sang tôi

con có theo mẹ về luôn không

tôi lắc đầu

không mẹ ạ chốc nữa bố vào con sẽ đợi bố về luôn thế con muốn ngồi chơi với chị Ngân

mẹ gật đầu

thế cũng được hai đứa nói chuyện khẽ thôi nhé anh Cường mới vừa chợp mắt được một lúc cả đêm qua bị vết thương hành hạ anh con không ngủ được chút nào cả tội nghiệp Chàng trai thờ dài, hẳn phải thức đêm để làm thêm ở quán ăn. Tội nghiệp, nhà hẳn nghèo lắm. tôi tiễn mẹ ra cổng lúc quay trở vào thì thấy anh Trục đang lấp ló phía sau bức tường khu vực dành cho bệnh nhân nặng

Trúc Ly

anh Trục đưa tay vẫy tôi bước đến nhìn anh ngạc nhiên

sao anh lại đứng đây

mẹ về chưa

về rồi

có ai ở trong ấy

chỉ có mỗi chị Ngân thôi bố chưa vào

anh Trục ngó dáo dác như kẻ trộm rồi bước theo tôi chị Ngân đang đọc tạp chí Điện ảnh nhìn thấy anh Trục chị bỏ quyển tạp chí xuống bàn

Trục đấy à em từ nhà đến phải không

anh Trục gật đầu lặng lẽ bước đến giường anh Cường sau một thời

gian dài nằm trên giường bệnh cơ thể anh Cường gầy xẹp tay chân
khăng khiu như que củi anh Trục đứng lặng hồi lâu mắt nhòe nước
tại anh mà em mới ra nông nỗi như thế này hãy tha thứ cho anh

anh Trục bật khóc thành tiếng anh Cường giật mình tỉnh giấc vừa
nhìn thấy anh Trục anh Cường gào lên
anh cú đi tôi không muốn thấy mặt anh

Cường ơi anh..anh

Anh Cường giận dữ
cút ngay cút đồ khốn cút đi cho rảnh mắt

anh Cường rút kim truyền dịch rồi cầm lấy chiếc cốc uống nước cạnh
đó ném về phía anh Trục anh nghiêng người tránh qua một bên
chiếc cốc lao vào tường và vỡ thành nhiều mảnh vụn

chị Ngân nói
Trục em về đi em Cường đang tức giận về đi chị van em đấy

chị Ngân đẩy anh Trục ra phía cửa vừa lúc bố từ ngoài bước vào anh
Trục bèn cầm đầu bước đi như chạy ra ngoài hành lang

bố nói với tôi
ai cho thằng vô lại đó vào đây /□ νόηκ γνάρητ

chị Ngân gom những mảnh vụn cho vào sọt rác
tự em Trục vào đấy ạ Trục muốn thăm em Cường

bố đặt túi cam lên trên bàn rồi nói
thằng khốn ấy cảm thấy ân /ηχ ό□ηαν với việc của mình làm à

tôi bước đến nắm tay bố lắc nhẹ mấy cái
trông anh Trục tội nghiệp lắm hãy tha thứ cho anh ấy đi bố

bố giận dữ đưa tay vỗ rầm lên bàn
không bao giờ bố tha thứ cho nó đến chết bố cũng không tha thứ bố
đợi nó đến tuổi trưởng thành xem như đã hoàn thành trách nhiệm lúc
ấy nó sống hay chết cũng chẳng can hệ gì đến bố nữa sao mẹ tắm
muộn thế hơn mười giờ đêm rồi mà mẹ còn xuống bể bơi hôm nay

nóng quá mẹ nhỉ
mẹ ngừng bơi ngược lên nhìn tôi
con xuống tắm với mẹ cho vui
tôi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý
mẹ đợi con một chút để con đi thay quần áo
tôi về phòng riêng thay bộ đồ bơi lúc tôi quay trở ra mẹ đang bơi
ngửa tôi co người chúi xuống nước rồi bơi đến bên cạnh mẹ
mát quá mẹ tắm đã lâu chưa
mẹ lắc đầu
mẹ mới xuống được vài phút con ở trường ngoại ngữ về đó à
vâng tuần sau con sẽ thi kiểm tra tối nay con phải thức khuya để học
thuộc một số từ vựng và ngữ pháp tiếng Pháp rắc rối quá mẹ ạ
mẹ chuyển sang bơi ếch
bây giờ mỗi lần nghe nhắc đến chuyện học là mẹ hãi lắm mẹ không
thể hình dung nổi tại sao ngày trước mẹ có thể lấy bằng thạc sỹ trong
điều kiện khó vất vả như thế
tôi ngụp xuống nước rồi trồi lên
dạo ấy bố vất vả lắm nếu không có sự giúp đỡ của bố mẹ khó lòng
mà theo đuổi việc học
mẹ gật đầu nói
đúng vậy bố con trở thành hậu phương vững chắc của mẹ vả lại lúc
ấy bố con chỉ là anh cán bộ quen công việc không nhiều chứ như lúc
này thì mẹ cũng đành chịu con đã ăn tối chưa
tôi gật đầu bảo đã ăn rồi
mẹ chuyển sang công ty mới được gần hai năm rồi nhỉ
mẹ suy nghĩ một lúc rồi nói
hơn hai năm rồi con ạ chính xác là hai năm bốn tháng đấy
nhanh thế cơ à vậy mà con cứ đinh ninh... công việc ở chỗ mới tốt
hơn chỗ cũ chứ mẹ
mẹ gật đầu
tất nhiên rồi môi trường làm việc thông thoáng và thu nhập cũng tốt
hơn đây mới thật sự là nơi mẹ cần làm ở công ty cũ chỉ toàn một lũ
ngu dốt và bè phái chẳng làm nên tích sự gì cả
mẹ bước lên khỏi mặt nước và ngồi vào chiếc ghế xếp tôi bơi thêm
một vòng rồi cũng leo lên ngồi cạnh mẹ
ở công ty mới mẹ làm chức gì
mẹ làm giám đốc phụ trách nhân sự trước đây mẹ là trưởng phòng tổ
chức mẹ mới ngồi ghế giám đốc được vài tháng
tôi nói như reo
hay nhỉ nhà ta toàn là cán bộ to cả bố là tổng giám đốc mẹ là giám

đốc chị Ngân là trưởng phòng...
Ngân đã về chưa từ chập tối đến giờ mẹ không nhìn thấy nó
tôi lắc đầu
con không biết con nghĩ là chị ấy đã về rồi chắc chị ấy đang ở trong
phòng
mẹ thờ dài
hôm nào nó về sớm thì quả là chuyện lạ nó có nói với con về chuyện
có bạn trai không
không chị ấy không nói với con con nghĩ chị ấy chưa có bạn trai
mẹ nói
gần ba mươi tuổi rồi...con có nghĩ việc làm của bố mẹ đối với chị con
ngày trước là sai không
tôi im lặng ngược mắt nhìn không trung chòm sao bắc đẩu sáng rực
chú gì đó đã vài lần đến đây tìm mẹ tên gì nhỉ
mẹ đáp
chú tên Cảnh là trợ lý cho mẹ đấy trước kia chú Cảnh là lái xe riêng
cho giám đốc từ khi mẹ được bổ nhiệm làm giám đốc phụ trách nhân
sự thì chú ấy chuyển sang làm trợ lý cho mẹ đấy là người đàn ông
hết lòng với công việc và có cách nói chuyện rất lôi cuốn
mẹ đột nhiên im lặng nhìn tôi
sao bỗng dưng con lại nhắc đến chú ấy có chuyện gì à
tôi lắc đầu
không tiện mồm con hỏi vậy thôi con đã vài lần trò chuyện với chú ấy
và theo nhận xét của con chú ấy rất dễ gần chú Cảnh chắc là trẻ
hơn mẹ nhiều lắm nhỉ
ừ chú ấy kém mẹ tám tuổi chú Cảnh đã có vợ và một đứa con trai
vợ chú ấy là nhân viên kế toán ở một công ty nhỏ đứa con đang học
mẫu giáo nhà họ ở phường Hiệp Thành quận mười hai
tôi phì cười
sao mẹ rành thế nhỉ
mẹ nói
làm cán bộ mà không rành rõ nhân viên thuộc quyền thì làm sao có
thể lãnh đạo được mẹ có thể kể vanh vách lý lịch toàn bộ nhân viên
của mình nữa là đấy là một phần trong nghệ thuật lãnh đạo đấy
mẹ lấy chiếc khăn quần lên người
tôi nói khẽ
mẹ xem mà nhắc nhở anh Cường anh ấy..
mẹ giật mình
nó làm sao con nói đi
anh ấy thường truy cập vào những trang web đen con đã vài lần bắt

gặp

có chuyện đó nữa à vào những trang web đó chỉ hư người thôi được rồi để mẹ bảo nó dẹp ngay cái trò ấy nếu nó không nghe mẹ sẽ cắt đường truyền internet

mẹ đừng làm thế anh Cường chỉ còn internet làm niềm vui anh ấy sẽ..

mẹ dứt khoát sẽ cắt nếu nó còn tiếp tục tái phạm tại sao nó lại thích đâm đầu vào những chốn đâm ô bần thủ ấy nhỉ chuyện này xảy ra đã lâu chưa

tôi nói

cách đây vài tháng theo con mẹ nên nhờ người đến cài “ bức tường lửa “ ngăn chặn truy cập những trang web ấy là xong không cần phải ồn ào đâu mẹ

mẹ gật đầu

đúng thế chỉ có như thế mà mẹ nghĩ không ra được rồi ngày mai mẹ sẽ gọi người đến cài đặt là xong chuyện còn việc gì nữa không thỉnh thoảng con thấy vài thanh niên lạ xuất hiện trong phòng của anh ấy con cảm thấy có điều gì đó không ổn

con không nên khất khe như thế anh con cũng cần phải có bạn chứ mẹ nói có đúng không

vâng con hiểu hơn ai hết anh ấy cần có những người bạn bên cạnh tuy nhiên có một điều khiến con lo lắng là nhìn tư cách những người ấy có vẻ không đàng hoàng cho lắm

mẹ thắc mắc

anh con hầu như không rời khỏi nhà thì làm sao quen được bạn nhỉ có phải là bạn học không

tôi lắc đầu

không phải mẹ ạ bạn học của anh Cường con đều quen mặt con hỏi thì anh Cường bảo bạn quen trên mạng

mẹ suy nghĩ một lúc rồi nói

được rồi mẹ sẽ xem xét việc này nhiều chuyện xảy ra như thế này sao mẹ không biết nhỉ

tôi nói

tại mẹ thường xuyên về muộn nên không biết đó thôi sao dạo này mẹ hay về muộn thế bố về muộn mẹ về muộn nhà mình như rắn mất đầu mẹ lảng tránh cái nhìn của tôi

mẹ bận công việc từ lúc làm giám đốc phụ trách nhân sự mẹ chẳng có thời gian để thờ nữa là..vả lại các con cũng đã lớn khôn rồi các con tự biết cách chăm sóc bản thân

mẹ lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái

ta vào nhà thôi con mẹ buồn ngủ lắm rồi
mẹ biết chuyện anh Trục rồi chứ anh ấy đã có bạn gái
mẹ đứng dậy đi thẳng vào bên trong
mẹ đã bảo con không được nhắc đến tên đó trước mặt mẹ nó có bạn
gái hay bạn trai sống bờ hay chết bụi ở đâu thì mặc xác nó mẹ không
quan tâm *tôi đi ngang qua phòng của anh Cường bất chợt nghe*
tiếng mẹ từ trong vọng ra
con lại cần tiền nữa à

tiếng anh Cường
vâng con cần một ít tiền

giọng mẹ ngạc nhiên
số tiền mẹ cho con cách đây vài hôm con tiêu vào việc gì mà hết rồi

con tiêu vào việc riêng
việc riêng đó là gì con phải nói rõ mẹ mới đưa tiền

giọng anh Cường giận dữ
đã bảo là có chuyện riêng sao mẹ cứ lải nhải mãi thế mẹ nghi ngờ
con làm điều gì xấu à

mẹ không nghi ngờ con nhưng mà ..thôi được nếu con không muốn
nói thì mẹ cũng không ép

tôi nghe tiếng sột soạt của những tờ giấy bạc
con cầm lấy và nhớ tiết kiệm nhé kiếm tiền không phải dễ đâu con ạ
con phải biết một ngày công lao động vất vả của người lao động phổ
thông chỉ vài chục nghìn con tiêu vào một cái bằng cả tháng lương
của họ đấy

giọng anh Cường vui vẻ
nhà mình giàu lắm bố mẹ kiếm tiền dễ dàng như người ta nhặt rác
không tiêu thì để làm gì hả mẹ

mẹ phì cười
con chỉ giỏi mồm mép thôi

con là con trai của mẹ con giống mẹ

*con chẳng giống mẹ chút nào cả con giống lão khom nhà này con
còn truy cập vào những trang web đen nữa không đấy*

*con phải nói bao nhiêu lần mẹ mới tin con nhỉ đấy chẳng qua là một
sự tình cờ con lướt web và vô tình gặp một địa chỉ lạ thế là...con
chẳng bao truy cập vào những trang web đó mẹ phải tin con chứ*

*mẹ thở phào
con nói thế mẹ tạm yên tâm*

*ngừng một lát mẹ nói tiếp
người bạn quen qua mạng của con tên gì nhỉ*

*giọng anh Cường lộ vẻ ngạc nhiên
mẹ cũng biết chuyện này nữa à hán tên Trung*

*chuyện gì mà mẹ không biết Trung là người như thế nào nhìn từ cách
anh chàng đó chắc là người không đứng đắn*

*mẹ đừng nhìn dáng vẻ bên ngoài mà đánh giá một con người Trung
là bạn tốt của con mẹ đừng bận tâm nhiều đến việc riêng của con
không thích như thế*

*trách nhiệm của mẹ là phải quan tâm đến con cái con từ bé vốn là
đứa trẻ ngoan để bảo mẹ tin con sẽ không làm mọi người thất vọng
con nên cẩn thận trong việc chọn bạn nhé tôi không dám ngủ tôi thức
chờ anh Trục mãi gần mười một giờ đêm anh mới về đến nhà mẹ tôi
đã về cách đây ít phút chị Ngân và bố vẫn chưa về tôi nằm trong
phòng đọc sách vừa nghe tiếng động cơ xe máy tôi lập tức ngồi bật
dậy và bước ra phía cổng
sao anh về muộn thế
anh Trục đẩy xe vào nhà
trên đường về anh gặp vài người bạn chúng nó kéo anh vào quán
uống vài chai bia gần mười một giờ rồi nhỉ em chờ anh à
tôi lộ vẻ thất vọng
ngày nào cũng uống anh không thấy chán à
anh nheo mắt nhìn tôi cười trêu chọc
em chờ anh không phải để nói những lời lẽ sặc mùi mắm tôm của bà
dì ghẻ khó tính đấy chứ *Bạn của anh đã có người yêu chưa? cô gái
nói.**

tôi phì cười cơn giận nhanh chóng tan biến *Chàng trai lắc đầu, nói: Chưa, hẳn suốt ngày tất bật với công việc không có thời gian để thờ nữa là tìm người yêu.* anh đưa Như Hảo về đến nhà chú anh Trục gật đầu *Cô gái gật đầu:* tất nhiên rồi anh còn mời cô ấy ăn phở nữa đây *Như thế vẫn còn may. Nếu có người yêu thì quả là bị kịch.*

tôi reo lên thích thú *Chàng trai nói:* có chuyện đó nữa à hay nhỉ *Thật ra cũng có vài cô để ý đến hẳn, nhưng hẳn cứ phớt lờ* hai người chuyện trò vui vẻ chứ anh Trục gật đầu *Tại sao vậy? Anh ấy không thích phụ nữ à? vui tất nhiên rồi* *Chàng trai lắc đầu:* tôi nói anh và Như Hảo đã nói với nhau những chuyện gì *Ngoài những kẻ đồng giới thì bất cứ gã đàn ông nào cũng thích phụ nữ. Cái nghèo đã biến thành bức tường mặc cảm ngăn cách hẳn đến với những cô gái ấy.*

sao bỗng dưng em quan tâm đến anh nhiều thế nhỉ anh và Như Hảo trao đổi với nhau nhiều chuyện lắm cô ấy có hiểu biết rộng và tỏ vẻ quan tâm đến công việc của anh *Tội nghiệp anh ấy quá, cô gái chép miệng than.*

anh Trục mở cửa phòng và bước vào bên trong rồi cởi chiếc áo sơ mi vắt lên giường *Chàng trai miết mấy ngón tay lên cạnh bàn:* tôi bước vào ngồi xuống chiếc ghế trống và đưa mắt quan sát khắp nơi *Tại nạn lần này xem như cánh cửa bước vào giảng đường đại học đã vĩnh viễn khép lại phía sau lưng rồi.* anh ăn ở cẩn thận quá đồ đạc quần áo mỗi nơi một chiếc dường như cả năm anh không dọn phòng đến một lần thì phải *Hẳn mơ ước trở thành kỹ sư xây dựng để đổi đời. Vậy mà...*

anh Trục nhìn tôi cười *Cô gái thờ dãi:* *Tội nghiệp anh ấy quá.* này anh không mời em vào đây để phê bình cách ăn ở của anh đâu nhé nếu em có lòng tốt thì cầm lấy cây chổi quét hộ anh căn phòng anh phải đi tắm đây *Nhà trường và bạn bè có giúp được gì cho anh ấy không?*

Trong Cơn Mưa

Chương 6

anh Trục mang quần áo bước vào nhà tắm lát sau từ trong vọng ra tiếng gội nước ào ào tôi đứng dậy giúp anh thu dọn căn phòng

Chàng trai khẽ gật đầu:

Có chứ, nhưng chẳng thấm vào đâu, chi phí điều trị tốn kém lắm. Ba má hẳn dưới quê đang tính chuyện cầm cố mấy mẫu ruộng để chạy chữa cho hẳn. Tình trạng này kéo dài dễ chừng cả nhà hẳn không còn chỗ nương thân.

chừng vài phút sau anh Trục bước ra nước từ trên chảy xuống ròng ròng tôi thấy trong lỗ tai của anh còn dính đầy bọt xà phòng *Cô gái suy nghĩ một lúc rồi nói:*

anh tắm kiểu gì vậy tai còn dính đầy xà phòng *Em còn một ít tiền muốn giúp đỡ anh ấy. Anh thấy như thế nào?* vào tắm lại đi

anh Trục lấy khăn ngoáy vào tai rồi trông lên người chiếc áo thun ba lỗ rồi ngồi xuống cạnh tôi

Chàng trai gật đầu, nói: tôi nói

Đây là một ý hay. Tuy nhiên sự giúp đỡ của một vài người chỉ như muối bỏ bể, anh muốn anh kể tiếp chuyện lúc nãy đi có sự tham gia của cộng đồng. Em thấy thế nào?

chẳng còn gì để nói cả sau khi ăn phở xong anh đưa Như Hảo về nhà thế thôi

tôi nói *Cô gái nói:*

Như thế còn gì bằng. Em sẽ vận động các bạn cùng tham gia, chẳng lẽ chỉ có vậy thôi à hai người không hò hẹn với nhau à mỗi người đóng góp một ít sẽ giúp gia đình anh ấy bớt đi gánh nặng.

anh Trục nói *Chàng trai nói:*

có trước khi chia tay Như Hảo có ý mời anh đi xem ca nhạc vào thứ Bảy tuần sau *Đúng thế. Việc này không thể chậm trễ, chúng ta phải bắt tay vào việc càng sớm càng tốt.* nhưng anh chưa nhận lời

Cô gái suy nghĩ một lúc rồi nói: tôi thốt lên:

sao anh không nhận lời *Em nảy ra một ý này, anh xem có được*

không né . anh không thích Như Hảo à
Gì? không phải thế
vậy tại sao anh không nhận lời mời của bạn ấy anh phải biết rằng
Như Hảo là người phụ nữ giàu lòng tự trọng *Cô gái khế hần giọng*
mấy cái rồi nói: và Như Hảo sẽ cảm thấy bị tổn thương khi lời mời
không được chấp nhận
Em định đưa thông tin này lên mạng, kêu gọi sự giúp đỡ em không
quan trọng hóa vấn đề đấy chứ chỉ là một buổi xem ca nhạc của cư
dân mạng. Anh thấy thế nào? thôi mà
đoạn anh im lặng lấy thuốc lá ra hút *Chàng trai reo lên: những sợi*
khói trắng đục cứ lờn vờn trong phòng ngọt ngào quá tôi bước đến
mở toang cánh cửa sổ
Đấy là một sáng kiến đáng được cấp bằng sở hữu trí tuệ. theo cảm
nhận riêng của anh anh thấy dường như Như Hảo có cảm tình với
anh..Anh không ngờ em có thể nghĩ ra cách này. Tuyệt lắm.

tôi nói dồn *Cô gái mỉm cười, mặt ửng đỏ. Trời vẫn mưa như trút*
nước.
anh như thế nào nói đi đừng phì phà thuốc lá như ông cụ non nữa
em đang *Nếu có sự tham gia của cư dân mạng thì anh không phải lo*
gì nữa. Anh có đọc bài báo, một bác sỹ bị ung thư máu đã được cứu
sống cũng nhờ vào sự giúp đỡ của cộng đồng mạng đấy. sốt ruột đây
anh Trục rít vài hơi thuốc lá *Cô gái thốt lên: rồi cất giọng trầm buồn*
Thế à? Anh còn giữ bài báo đó không? Như Hảo là một cô gái có học
thức xinh đẹp và giàu lòng vị tha một người phụ nữ như thế phải gặp
người đàn ông xứng đáng để có thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy
còn bản thân anh chỉ là một kẻ yếm thế vô dụng suốt đời anh chỉ
mang toàn những bất hạnh đến cho người khác

Chàng trai lắc đầu: tôi lắc đầu
Anh đã rút bài báo ấy rồi tuy nhiên em có thể đọc thông tin này trên
mạng, chỉ cần vào trang Google gõ từ khóa vào là anh không nên
trách bản thân như thế những việc xảy ra đâu phải do anh cố ý sẽ có
hàng trăm kết quả, tha hồ mà đọc. hãy quên đi chuyện cũ đi anh ạ
Người đàn ông nhìn trời, thờ dài:
Đây là cơn mưa dai dẳng nhất mà anh từng thấy. Mưa từ sáng đến
chiều, nước ở đâu mà lắm thế.
Người phụ nữ nhìn gã đàn ông bỗng cười phá lên:
Anh buồn cười thật, hơi sức đâu nổi câu với ông Trời. Cứ đà này, thế
nào ngày mai cũng có mưa nữa cho mà xem. Có người bảo, mưa là

do nước mắt của nhân loại bốc hơi vào không khí tạo ra mưa đấy.
Khi nào nhân loại không còn nữa thì mưa cũng sẽ hết.

Người đàn ông nói:

Em nói chuyện nghe hay nhỉ. Nước mắt mà thành mưa thì cả quả đất này đã ngập chìm trong cơn đại hồng thủy từ lâu rồi và lúc ấy con người sẽ biến thành loài cá.

Nói xong, người đàn ông tự ban thưởng cho mình một chuỗi cười đắc ý. Một chiếc xe gắn máy màu đỏ chạy vụt qua sụp phải ổ gà ngã nhào xuống nước. Người thanh niên lồm cồm ngồi dậy, luôn mồm văng tục. Chiếc xe không thể nổ máy được nữa, người thanh niên phải ạch đầy bộ trên con đường ngập nước.

Bị ướt bugi rồi, người đàn ông nói, phải tháo ra và lau khô thì xe mới có thể nổ máy được. Ở ngã tư có một điểm sửa xe, chà, những lúc như thế này là cơ hội để kiểm chác đấy, chỉ cần tháo bugi ra và lắp vào thế là đã có vài nghìn bỏ túi, dễ như bỡn. *bữa tối được dọn ra bố lấy chai rượu Tây rót một cốc rồi cất vào chỗ cũ từ ngày dọn về nhà mới bố thay rượu đế Bình Tây rẻ tiền bằng rượu ngoại cao cấp mỗi bữa cơm bố uống một cốc to những lúc vui hoặc có mời ngon thì bố uống nhiều hơn có lần bố uống nhiều bị say đến nỗi cho chó ăn chẻ*

*chị Ngân xới cơm ra bát tôi ngồi cạnh bố tôi thấy đói còn cào chị
Lành bưng đĩa rau luộc đặt lên bàn
cậu Cường cậu Trực đâu rồi nhỉ*

tôi nhanh nhẩu

*anh Cường ở trong phòng đánh vật với chiếc máy vi tính còn anh
Trực đang ở trước sân anh ấy đang tưới cây*

mẹ đưa mắt nhìn tôi

con vào đây anh Cường ra đây ăn cơm còn thằng Trực thì mặc xác nó

chị Ngân nói với tôi

em gọi anh Trực vào ăn cơm luôn thế kéo chốc nữa chị Lành lại tốn công dọn dẹp lần thứ hai

mẹ nhìn chị Ngân giận dữ

*ai cho con cầm đèn đi trước ô tô đấy lần sau mà còn như thế thì
đừng trách mẹ nhé*

chị Ngân cúi gằm mặt xuống đất tôi bước đến phòng anh Cường đưa
tay gõ nhẹ lên cánh cửa
anh Cường ới ra ăn cơm mọi người đang chờ

anh Cường mở cửa gương mặt anh lộ vẻ khó chịu
anh không muốn ăn cơm anh chỉ muốn đi dạo

tôi nói
ăn cơm xong em sẽ đẩy anh đi dạo được không

anh Cường lắc đầu
không anh muốn ngay bây giờ

em không thể để mọi người chờ cơm được nghe em đi mà

không anh chỉ muốn đi dạo đi ngay lúc này

em không thể đi với anh được em phải có thứ gì cho vào bụng em đói

anh không bận tâm đấy là chuyện của em anh chỉ muốn ra công viên
hóng mát

mẹ từ dưới bước lên
hai đứa còn đứng đó làm gì mà không chịu ra ăn cơm

tôi nói với mẹ
anh Cường cứ nằng nặc đòi con đưa anh ấy đi dạo ngay lúc này mẹ
xem có được không

mẹ nhẹ nhàng
con vào ăn cơm đã ăn xong rồi muốn đi đâu tùy ý nghe lời mẹ nhé
con trai của mẹ

con không muốn ăn con muốn đi dạo

mẹ nói
Trúc Ly mới vừa đi học về hãy còn mệt và đói lắm con biết không để
mẹ bảo chị Lành đưa con đi nhé

anh Cường lắc đầu cương quyết

con chỉ muốn Trúc Ly đẩy thôi nếu Trúc Ly không muốn con sẽ tự đi một mình con không cần ai cả

đoạn anh Cường dùng hai tay đẩy bánh xe lên phía trước

*mẹ nhìn theo thở dài bất lực rồi quay sang nói với tôi
con đưa anh Cường đi dạo nhé anh con không thể đi một mình ra công viên*

*tôi suýt khóc
nhưng con đối lắm mẹ ạ tại sao anh ấy luôn có những ý thích trái khoáy như vậy mẹ còn nhớ hôm ấy trời mưa tầm tã anh ấy cũng bắt con đưa anh ấy ra công viên lần đó con bị cảm phải nằm nhà hết mấy hôm mẹ còn nhớ không*

*mẹ khẽ đưa tay chạm vào tóc tôi
mẹ biết chứ con cũng nên hiểu và thông cảm cho anh con anh Cường bị bệnh nên tính khí thất thường điều quan trọng là chúng ta phải cố làm anh Cường được vui con giúp mẹ nhé*

tôi vùng vằng

mẹ sẽ phần thật nhiều thức ăn cho con mẹ sẽ dành cho con hai miếng sườn ram nhé

*tôi ra điều kiện
con chỉ đẩy anh ấy lần này thôi đó lần sau anh ấy có muốn đi dạo mẹ hãy bảo người khác con mệt với anh ấy lắm rồi tại sao cứ phải là con chứ con đối đến hoa cả mắt đây này*

*mẹ gật đầu
anh Cường mếu con nên mới làm thế ừ mẹ hứa chỉ lần này thôi con gái của mẹ ngoan nhé hôm ấy là sinh nhật mẹ nên tôi không thể đi cùng Như Hảo đến nhà văn hóa Thanh Niên dự buổi giới thiệu sách của một nhà văn khá nổi tiếng vừa về đến nhà tôi vội để quà sinh nhật lên bàn và xuống bếp xem có việc gì phụ giúp chị Lành lúc này chị đang làm gà trên bếp có nồi nước đang sôi
có chuyện gì cần giúp không chị Lành
chị Lành ngừng tay day mặt về phía tôi
cô Trúc Ly hôm nay về sớm thế ông bà chủ vẫn chưa về*

đoạn chị hướng mắt về phía túi đựng rau sống để trên bàn
nếu có rảnh nhờ cô nhặt giúp mớ rau tôi bận không kịp trở tay
tôi lấy rau ra nhặt chị Lành cắt cổ gà xong bèn đem nhúng vào nồi
nước sôi sau đó chị bắt đầu nhỏ lông
thực đơn tối nay có mấy món vậy chị
có tất cả là năm món; gà hấp lá chanh cá chẻm chưng gừng chả giò
rán món gỏi và cuối cùng là món bò hầm tiêu ông chủ thích nhất món
này còn món tráng miệng là rau câu
tôi thốt lên
nhiều món như thế mà chỉ có mỗi mình chị làm sao cho xuể
chị Lành nói
phải chuẩn bị từ sáng sớm cô Trúc Ly ạ rất may là bà chủ đã dạy tôi
cách sắp xếp thời gian cho hợp lý nên không gặp nhiều khó khăn tuy
nhiên món rau câu phải chuẩn bị khá lâu đấy
tôi nói
để tôi giúp chị làm món này
chị Lành vui vẻ
như vậy thì tốt quá cô Trúc Ly nhặt rau xong thì bắt đầu được rồi rau
câu phải làm sẵn từ trước và cho vào tủ lạnh
chị Lành lấy dao mổ bụng gà
năm nay ông bà chủ có mời khách không nhỉ chứ từng ấy người làm
sao có thể ăn hết những thứ này
chắc là cũng như mọi năm không mời ai cả tính mẹ tôi chị còn lạ gì
nữa cái gì cũng phải thật nhiều cơ rõ là con mắt to hơn cái bụng
chị Lành làm mề gà nhặt rau xong tôi mang rau đem rửa
anh Trục có ở nhà không chị Lành
chị Lành lắc đầu
cậu Trục xách xe đi ra ngoài rồi
anh ấy đi đâu thế không hiểu anh ấy có biết hôm nay là sinh nhật mẹ
không nhỉ
nồi nước trên bếp sôi sùng sục chị Lành đứng dậy tắt bếp
anh ấy có nói chừng nào về không
chị Lành nói
không câu Trục không nói gì cả tôi đoán là cậu ấy có thể sẽ về muộn
bởi tôi thấy cậu ấy mang theo chiếc túi khoác căng phồng tất nhiên là
cậu ấy biết hôm nay là sinh nhật của bà chủ bởi vì trước khi rời khỏi
nhà cậu ấy còn đưa tôi gói quà và bảo tôi chuyển cho cô để đưa cho
bà chủ
thế à anh ấy tặng mẹ tôi cái gì vậy nhỉ
tôi không biết tất cả bỏ vào chiếc hộp và bọc lại cẩn thận bằng giấy

bóng chắc là những thứ rẻ tiền thôi cậu Trục làm gì có nhiều tiền mà
tặng những món hàng cao cấp dù sao cũng là tấm lòng của cậu ấy
im lặng một lúc chị Lành nói tiếp
sinh nhật mọi người trong nhà cậu Trục đều không có mặt nhưng
bao giờ cậu ấy cũng chuẩn bị quà như vậy cũng tốt rồi có mặt cậu ấy
chỉ khiến buổi tiệc mất vui tôi thấy thương cậu ấy quá
tôi im lặng lái sang chuyện khác
chị Ngân về chưa
chưa nhưng cô Ngân có biết hôm nay là sinh nhật bà chủ lúc sáng
trước khi rời nhà tôi nghe cô Ngân nói loáng thoáng sẽ dành cho bà
chủ một sự bất ngờ lâu lắm rồi tôi mới thấy hai người nói chuyện với
nhau có vẻ như cô Ngân muốn làm lành với bà chủ
có tiếng còi ô tô từ ngoài vọng vào chị Lành day mặt về phía tôi nói
tôi đang bận tay cô Trúc Ly ra mở cổng giúp nhé
tôi lấy xâu chìa khóa treo trên vách bước ra ngoài bỏ thò đầu qua
khởi xe
mẹ con về chưa
chưa bố ạ nhưng mẹ bảo hôm nay sẽ tranh thủ về sớm
bố cho xe vào garage rồi mở cửa xe lấy ra hộp bánh sinh nhật cùng
vài thứ linh tinh khác
con mang vào nhà hộ bố thế nào sinh nhật mẹ con tặng món quà gì
nhỉ
tôi cười cười
con không nói cho bố biết đâu con phải giữ bí mật đến phút cuối chứ
tôi và bố cùng bước vào bên trong khi đang ngang qua phòng của
anh Cường bố đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa anh Cường ngồi trên xe
lăn bên cạnh cửa sổ gương mặt anh đờ đẫn như con nghiện thiếu
thuốc
hôm nay sinh nhật mẹ sao trông con buồn thế phải tươi vui lên chứ
anh Cường lặng im hồi lâu
bố còn tiền không cho con ít
tất nhiên là có sao dạo này con tiêu tiền khiếp thế bố biết con không
những xin tiền bố mẹ mà cả chị Ngân và em Trúc Ly con cần nhiều
tiền như thế để làm gì nhỉ
con có việc riêng
đó là việc gì con phải nói cho bố biết chứ
anh Cường suy nghĩ một lúc rồi nói
con cần tiền để lập một trang web về những người bị tật nguyền như
con bố thấy được không^[1]
bố gật đầu vui vẻ

đây là một ý tưởng rất hay bố hoàn toàn ủng hộ con cần bao nhiêu tiền
càng nhiều càng tốt bố ạ để duy trì hoạt động của trang web phải cần rất nhiều tiền
bố lấy một xấp giấy bạc loại lớn đưa cho anh Cường
việc gì bố có thể tiếc chứ chuyện này bố rất tán thành khi nào xong việc con nhớ cho bố địa chỉ để bố thử truy cập vào xem sao nhé
tôi quay trở lại bếp tiếp tục công việc tôi cho rau câu vào nồi đổ nước vào và đặt lên bếp khoảng mười phút sau thì mẹ về tới
xong chưa chị Lành
sắp xong rồi bà chủ sửa soạn trang điểm là vừa
tôi nói với mẹ
sao mẹ về muộn thế mẹ có cần thợ chụp ảnh không để con gọi con biết vài địa chỉ đáng tin cậy gần đây thôi chỉ vài phút là họ đến ngay
mẹ lắc đầu
mẹ già rồi chẳng muốn chụp ảnh gì nữa chị Ngân đã về chưa
chưa ạ
mẹ thở dài
con với cái thậm chí đến ngày sinh nhật mẹ mà nó cũng về muộn thôi
mẹ đi tắm đây
mẹ vừa xoay người dợm bước đi thì điện thoại cầm tay trong túi mẹ reo lên mẹ nhìn dây số hiển thị trên màn hình rồi đi vào phòng riêng của mình tôi nghe loáng thoáng mẹ đang nói chuyện với một người đàn ông nào đó
bảy giờ tối mọi việc đã hoàn tất tôi giúp chị Lành dọn thức ăn lên bàn
mẹ mặc bộ váy ngắn màu sáng nom trẻ đi vài tuổi chị Lành cũng mặc đồ mới đánh phấn thoa son trông chị như người lạ bố mặc chiếc áo sơ mi dài tay thắt cà vạt chấm bi đỏ
Cường đâu rồi sao không thấy

Trong Cơn Mưa

Chương 7

anh Cường điều khiển xe lăn trôi tới anh mặc chiếc áo thun chui cổ hiệu Cá Sấu quần jean chân đi giày thể thao trên đùi anh để sẵn hộp quà nhỏ được bọc giấy kính màu xanh
mẹ xem giờ tỏ vẻ sốt ruột

con Ngân đến giờ này vẫn chưa về
tôi bấm điện thoại gọi vào số máy chị Ngân chị bảo mọi người cứ
tiến hành trước chị sẽ về sau vài phút nữa
có chờ chị ấy không mẹ
bố giận dữ
không phải chờ nữa gì cả về muộn cho nó gậm xương
tôi đốt nến
mẹ nhắm mắt lại và cầu nguyện với gương mặt kém vui sau đó mẹ
mở mắt ra thổi nến và cắt bánh trong tràng pháo tay lẹt đẹt của mọi
người
bố chúc mẹ vài câu rồi đưa cho mẹ hộp quà nhỏ đặt lọt thỏm vào
lòng bàn tay
đây là quà của em
cái gì thế nhỉ
mẹ mở hộp quà ra và “ồ” lên vui sướng quà tặng của bố là sợi dây
chuyền vàng có mặt bằng cẩm thạch
bố nói
để anh đeo giúp em
bố đeo dây chuyền cho mẹ sau đó lần lượt mọi người tặng quà quà
của anh Cường là lọ Chanel số 5 để có món quà này tôi phải đến
shop mỹ phẩm cao cấp mua hộ anh quà của tôi là hộp trang điểm
quà của chị Lành là chiếc khăn trùm đầu mẹ có vẻ vui
còn quà của anh Trục nữa mẹ ạ
tôi vội chạy vào phòng mang hộp quà đưa cho mẹ thật bất ngờ mẹ
cầm lấy và ném ra cửa
mẹ không đến nỗi khổ sở mà nhận quà của thằng vô lại đó
vớ ẹc ồ! Cường con đem vất vào sọt rác cho mẹ
anh Cường cầm hộp quà ném vào sọt rác
tôi khóc tức tưởi
sao mẹ lại làm như thế dù sao đi nữa cũng là tấm lòng của anh ấy
đối với mẹ nếu nhìn thấy cảnh tượng này chắc anh ấy đau lòng lắm
bố nhìn mẹ tỏ vẻ khó chịu
tại sao mọi người nỡ đối xử với anh ấy như thế mẹ là người đã sinh
ra anh ấy sao mẹ không thương yêu anh ấy
tôi thất vọng xoay người bước về phòng của mình mẹ gọi giật lại
Trúc Ly
tôi đứng lại
chỉ vì chuyện hộp quà của đứa con bất trị mà con không muốn dự
sinh nhật của mẹ phải không
tôi im lặng mẹ thở ra một cái thật mạnh như vừa quyết định một việc

khó khăn

thôi được mẹ đã không đúng bây giờ mẹ sẽ sửa sai lầm của mình
con mang hộp quà ấy đến cho mẹ muốn chúng ta có một buổi tối vui
vẻ

tôi cúi xuống nhặt hộp quà móp méo trong thùng rác rồi bẻ lại cho
ngay ngắn và đưa cho mẹ cầm lấy và để qua một bên

mẹ không xem anh Trục đã tặng mẹ món gì à

chốc nữa về phòng riêng mẹ sẽ mở ra bây giờ xem khai champagne
được rồi đây

bố khai champagne hơi ga bắn nút chai chạm đến trần nhà sau đó bố
rót rượu vào bốn chiếc cốc và chúng tôi cũng chạm ly với nhau

happy birthday

happy birthday

chúng tôi bắt đầu ăn uống vui vẻ bố khai tiếp chai Hennessy và rót
đầy cốc

hôm nay là ngày vui của mẹ mọi người thoải mái uống nhé bố không
quen uống loại rượu ngọt ai uống được loại rượu nặng này thì cứ tự
nhiên nhé Trúc Ly chạm cốc với bố nào

tôi chạm cốc với bố chị Lành múc thức ăn cho vào bát mẹ chốc chốc
lại nhìn đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột

sao đến giờ này con Ngân vẫn chưa về nhỉ

bố ực hết phần rượu trong cốc rồi múc thìa bò hầm tiêu cho vào bát
chốc nữa nó về em sốt ruột làm gì lớp trẻ bây giờ ích kỷ lắm chỉ nghĩ
đến bản thân chứ không bận tâm đến người khác

mẹ gấp thức ăn cho anh Cường

sao con im lặng thế có chuyện gì à

anh Cường nói

con dự tính lần sinh nhật tới của con sẽ tổ chức tiệc buffet mẹ thấy
thế nào

bố gật đầu

đấy cũng là một ý hay con định tổ chức tại nhà hàng nào

anh Cường nói

con chưa nghĩ đến nhưng phải là nhà hàng sang trọng bậc nhất trong
thành phố bố ạ

chị Lành gấp cuốn chả giò chấm vào bát nước chấm rồi cho vào
mòm

tiệc buffet là thế nào nhỉ tên nghe lạ thế tôi mới nghe lần đầu

tôi chưa kịp lên tiếng thì nghe tiếng chuông cửa vang lên

chắc là chị Ngân về để con ra mở cửa

mẹ giục chị Lành lấy thêm cái bát rồi sắm vội gương mặt nghiêm

ngại

cửa mở suốt nửa tôi thốt lên ngạc nhiên chị Ngân không về một mình mà đi theo một người đàn ông

tôi nhìn người lạ bằng ánh mắt ngỡ ngàng đoán nép sang một vên nhường lối vào chị Ngân vừa tháo guốc vừa nhìn tôi nói

sao lâu thế để chị chờ cả buổi mọi người đầy đủ cả chứ

tôi im lặng quan sát người đàn ông cởi giày ông ta thậm chí còn lớn tuổi hơn bố đầu hói bụng phệ gương mặt bóng nhẫy có nhiều nốt rỗ đây là Trúc Ly em gái út của em còn đây là anh Thạc người yêu của chị

tôi rùng mình như bị điện giật người đàn ông gương đôi mắt ti hí nhìn tôi rồi cất giọng ồm ồm

em gái của em đấy à trông xinh nhỉ cả hai chị em đều xinh

tôi xoay người bước thẳng vào bên trong tất cả ánh mắt đều hướng ra phía cửa chị Ngân khoác tay người đàn ông một cách tình tứ

bước vào bố sững sờ suốt đánh rơi chiếc cốc trên tay còn mẹ thì há hốc mồm mắt tròn trừng

giọng chị Ngân thánh thót

chào cả nhà đây là bạn trai của con

mẹ thốt lên một cách máy móc

bạn trai ư

chị Ngân đặt hai hộp quà lên bàn

đây là quà của con và đây là quà của anh Thạc

chị Lành ra phòng khách mang thêm ghế chị Ngân nắm tay người

đàn ông kéo xuống ghế

ngồi xuống đi anh cứ tự nhiên như ở nhà nhé bố mẹ em rất thoải mái

người đàn ông có vẻ ngỡ ngàng những nốt rỗ trên mặt ửng đỏ những

ngón tay chuối mắn gõ nhẹ lên mặt bàn *khoảng mười phút sau*

chúng tôi đã ra đến công viên tôi đưa anh Cường qua lối cổng chính

anh Khương bảo vệ cao lêu khêu chừng hai mươi tuổi đeo kính cận

đã nắm mặt chúng tôi đưa tay vẫy chào

hai anh em đi dạo đấy à

tôi khẽ gật đầu

anh bước đến vỗ vai anh Cường

thế nào chừng nào em mới bỏ chiếc xe lăn đáng ghét này

anh Cường lắc đầu im lặng gương mặt thoáng buồn

bị tai nạn như thế còn sống là may đấy hai anh em đã ăn tối chưa mà ra đây dạo mát

tôi lắc đầu bảo chưa anh Khương hút thuốc
anh mới vừa ăn xong một ổ bánh mì “ không người lái “

anh Cường nói
sao anh không ăn bánh mì kẹp thịt bánh mì “ không người lái “ ngán lắm nuốt không vào

anh Khương bật cười
không những anh phải ăn bánh mì “ không người lái “ mà còn phải đổi cả thuốc lá trước đây anh chỉ quen thuốc là Craven “ A “ bây giờ phải hút Hòa Bình loại thuốc này mùi vị chẳng ra làm sao cả nhát phèo thậm chí anh còn lên kế hoạch bỏ hẳn thuốc lá đấy

tôi nói
sao anh phải làm khổ thân như thế anh tiết kiệm để làm gì

anh Khương bảo vệ bật cười
có vợ rồi phải biết dè sẻn chứ cả hai vợ chồng chỉ dựa vào đồng lương bảo vệ vùng tay quá trán có mà chết đói nhăn răng

tôi reo lên
anh lấy vợ rồi à từ bao giờ vậy sao em không biết

mới tuần rồi vợ anh trước đây là công nhân ngành may bây giờ đang thất nghiệp anh định vay ít tiền cho bà xã bán thuốc lá kẹo cao su ở công viên này để kiếm thêm đồng ra đồng vô các em thấy được không

anh Cường gạt đầu
được chứ trong công viên có nhiều đàn ông họ nhả khói như tàu hỏa mà chẳng có chỗ nào bán thuốc lá cả

tôi nói
em cũng thích kẹo cao su nếu vợ anh bán nhất định em sẽ mua ủng hộ

nhất định như thế nhé các em sẽ ủng hộ anh nhé

chúng tôi nói thêm vài câu rồi chia tay

anh Cường nói với tôi

anh đẩy anh đi vòng quanh công viên nhé anh muốn ngắm cảnh cho thư giãn đầu óc mát quá em nhỉ anh làm hỏng bữa ăn tối của em có giận anh không

tôi im lặng nhìn ra phía trước đôi vợ chồng già ngồi trên ghế đá dưới lùm cây người vợ múa chiếc kim đan thoăn thoắt còn người chồng tựa lưng vào ghế đọc báo

trông họ hạnh phúc anh nhỉ

anh Cường nói

khí hậu miền Nam nóng bức quanh năm bà ấy đan áo len làm gì nhỉ

tôi nói

đó cũng là cách giết thời gian đấy anh ạ anh còn nhớ không bà nội cũng giết thời gian bằng cách này áo len chất đầy tủ mà chẳng khi nào động đến thỉnh thoảng nội lấy ra mặc một lúc thì chịu không nổi vì nóng quá vậy mà nội vẫn cứ đan lạ thật

ừ mấy tháng rồi không về thăm nội anh nhớ nội quá

tôi gật đầu

vậy tuần sau chúng ta về thăm nội nhé em sẽ bảo bố lấy ô tô đưa cả nhà cùng đi chúng ta sẽ ở nhà nội vài hôm anh đồng ý không

anh Cường im lặng gật đầu bên ngoài hàng rào vài chiếc xe tải vụt qua thả khói đen kịt

em sẽ bảo bà nội nấu món canh trứng lâu rồi em không được ăn món ấy

anh Cường nói

anh không thích những món trứng anh chỉ thích món bánh xèo thôi

tôi nói

thèm sao anh không bảo mẹ làm

anh Cường lắc đầu

mẹ bận suốt ngày vả lại bà nội làm ngon hơn em có thấy như vậy không

tôi gật đầu

ừ nội làm món gì cũng ngon em đang đói bụng đừng nhắc đến chuyện ăn làm bụng em cứ sôi lên

chốc nữa về nhà anh em mình cùng ăn nhé

ừ

em có mang theo quyển truyện tranh nào không sau giây phút ngỡ ngàng mẹ ngượng ngùng gật đầu chào khách vừa kín đáo ném cái nhìn tóe lửa về phía chị Ngân mồm lẩm bẩm điều gì đó

bố lúng túng rót rượu mời khách

mời anh nâng ly anh tên gì nhỉ

chị Ngân nhanh nhẩu

Thạc ạ anh ấy là tiến sỹ khoa học đang công tác tại Viện nhiên cứu đáy bố

chị Ngân cố ý kéo dài từ “ tiến sỹ “ như muốn trêu tức mọi người mẹ xằng giọng

mẹ không hỏi đến con đoạn mẹ day sang lão Thạc

anh Thạc năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ

lão Thạc uống một ngụm rượu rồi đánh khà một tiếng rõ to

tháng tới là sinh nhật lần thứ sáu mươi ba của tôi đáng lẽ tôi đã về

hưu cách đây vài năm nhưng trên cứ giữ lại nên phải cố thêm vài

năm nữa thức ăn thật là ngon vợ tôi cũng không thể nấu ngon được như thế

mẹ đưa mắt nhìn bố rồi day sang nhìn lão Thạc

anh đã có vợ rồi à

lão Thạc khẽ gật đầu cầm ly rượu uống một ngụm lớn

mẹ tái mặt đưa mắt nhìn chị Ngân như thăm hỏi

chị Ngân uống cạn cốc rượu

vợ anh ấy qua đời rồi mẹ yên trí đi con không cướp chồng người

khác đâu nhé con là cứ phải danh chính ngôn thuận đấy nhé

bố lừ mắt nhìn chị Ngân giận dữ nhưng chị cứ tảng lờ làm như không nghe thấy và nốc rượu tì tì

lão Thạc cầm chai rượu rót vào cốc
vợ tôi đã chết cách đây hơn mười năm để lại ba đứa con hai trai một
gái hai đứa con trai đã lập gia đình và ra ở riêng đứa con gái đang
sống với tôi trong căn hộ cao cấp nó là đứa thông minh xinh đẹp
nhưng không hiểu sao chẳng chịu lấy chồng con cái bây giờ khó bảo
lắm

không khí bữa tiệc căng thẳng như thùng thuốc súng chỉ cần một mồi
lửa là sẽ nổ tung chị Lành ăn vội phần thức ăn trong bát rồi lĩnh đi
mất

chị Ngân tiếp tục uống rượu rồi ngả đầu vào vai lão Thạc cử chỉ nom
rất khó coi tôi mấy lần định lên tiếng nhưng lại im lặng

cho em mượn bờ vai anh nhé *tôi ngược mắt nhìn mặt trời đang lặn
dần ở phía tây trên ghế đá dưới lùm cây đôi tình nhân trẻ đang trao
nhau những cử chỉ âu yếm cách đó không xa một gã đàn ông say
rượu nằm dài trên lối đi bên cạnh hồ nước có vòi phun em cần một
bờ vai nương tựa*

anh Cường lật vội mấy trang sách rồi đưa cho tôi
chán quá chẳng có gì đáng xem cả em cất hộ anh mẹ đưa mắt nhìn
tôi và anh Cường

hai đứa trở về phòng mẹ muốn nói chuyện riêng với chị con
tôi đẩy xe lăn đưa anh Cường về phòng *tôi nhét quyển sách phía
sau xe rồi lấy khăn mùi soa chấm mồ hôi trên trán*
tôi nói *tôi nói*

chị Ngân đang cố tình trêu tức bố mẹ đẩy anh có thấy lão Thạc quá
già so với chị ấy không *hôm nay nóng quá anh Cường nhỉ*

anh Cường nói anh Cường nói

ừ nóng thật ngồi im một chỗ mà mồ hôi tuôn ra như tắm lão ấy thậm
chí còn lớn tuổi hơn bố tại sao chị Ngân lại chọn một người đàn ông
như thế nhỉ

tôi nói *tôi nói*

lạ thật đấy em nghĩ chị Ngân chỉ lợi dụng lão Thạc để *anh có khát
không em có mang theo chai* trêu tức bố mẹ thôi làm sao chị ấy có
thể yêu một người đàn ông như thế *nước lọc đây*

anh Cường nói *anh Cường nói*

anh không muốn uống vào mồ hôi lại tuôn ra áo rấm rập khó chịu lắm
anh cũng nghĩ như em vậy chị Ngân mà lấy lão ấy thì quả là bị kích
thà nhịn còn hơn

tôi nói *tôi nói*

chị Ngân định trả thù bố mẹ bằng cách hủy hoại cuộc đời mình đấy

anh uống một ngụm thôi cho đỡ khát là một việc làm hết sức ngu
ngốc
anh Cường gật đầu *anh Cường lắc đầu*
anh không uống anh không hiểu chị Ngân như thế nào nữa một
người chín chắn như chị ấy lại làm một việc hết sức nông nổi
tôi quay trở lại nhà ăn và nép sau cánh cửa âm thầm theo dõi diễn
biến bên trong
mẹ cố gắng giữ bình tĩnh tuy nhiên giọng nói cũng bị rè đi vì tức giận
anh Cường nói
con có nghĩ là mình quá trẻ so với anh Thạc không *em có đôi không*
chị Ngân nói *tôi nhìn anh Cường ngạc nhiên*
tuổi tác không là vấn đề mẹ ạ điều quan trọng là chúng con yêu nhau
anh ấy có những thứ con cần và chẳng phải bố mẹ cũng mong muốn
như thế là gì *ô hay mới ăn cơm xong lại thấy đói à*

bố vò đầu bứt tai tỏ vẻ bất lực *anh Cường gật đầu nói*
lúc nãy anh ăn chỉ một bát nên bây giờ lại thấy đói nhà mình hôm nay
ăn cơm sớm hơn mọi ngày đồng hồ sinh học của anh đã quen giờ
giấc rồi bố không nghĩ đây là tình yêu là trò đùa thì đúng hơn sớm
hoặc muộn hơn thế nào cũng trực trặc

tôi nói mẹ nói
em còn no lắm chẳng muốn ăn gì cả mẹ cũng nghĩ như thế đây là
một chuyện hệ trọng mẹ nghĩ con nên bình tĩnh suy nghĩ cho thật kỹ
anh muốn ăn gì để em mua bánh mì kẹp chả nhé hôn nhân là
chuyện cả đời
chị Ngân nói *anh Cường gật đầu*
bánh mì chả cũng được nhanh lên nhé anh đói lắm con đã lớn tuổi
rồi thời gian chẳng cho phép con suy nghĩ lâu hơn bố mẹ không
muốn con trở thành gái già đúng không
bố quát lên *tôi nói*
anh đợi em một chút nhé em vù một cái là xong bố không chấp nhận
cuộc hôn nhân này nếu con cứ khẳng khẳng làm theo ý mình thì xem
như bố mẹ không có đứa con này

tôi bước nhanh đến xe bánh bên ngoài hàng rào công viên mua một
ổ bánh mì chả lão Thạc nói
trước khi đến đây tôi đã đoán trước sự phản đối quyết liệt từ phía gia
đình nhưng xin mọi người hãy tin tôi thật lòng yêu Ngân và muốn
lấy cô ấy làm vợ tôi hứa sẽ chăm sóc cô ấy thật chu đáo tôi sẽ mang

hạnh phúc đến cho cô ấy
mẹ nhìn chị Ngân thở dài *tôi đưa ổ bánh cho anh Cường*
anh ăn đi bánh còn nóng con đã khiến bố mẹ hết sức bất ngờ bỗng
dưng con đưa một người đàn ông lạ về nhà và tuyên bố sẽ kết hôn
với người ấy chắc mẹ chết vì đau tim mất
tôi đưa mắt nhìn dáo dác ngừng một lát mẹ nói
quanh đây chẳng có bán gì cả anh chịu khó nhịn đi chốc nữa anh em
mình sẽ đi ăn phở nhé con với anh Thạc đây đã tìm hiểu trong bao
lâu sao mẹ không thấy con nói đến *em biết một quán phở rất ngon*
gần nhà

chị Ngân nói *anh Cường gật đầu*
đồng ý mấy hôm nay bị áp thấp nhiệt đới rét quá em nhỉ con chưa kịp
nói với bố mẹ chúng con quen nhau cách đây đúng ba hôm trên một
chuyến taxi
cả bố và mẹ cùng thốt lên kinh ngạc
tôi nói mẹ nói
ừ rét thật chiếc áo len trông rất hợp với anh chỉ có ba hôm mà đã tính
đến chuyện kết hôn à con định trêu tức mẹ phải không

bố gầm lên đưa tay chỉ ra phía cửa *anh Cường nói*
cút ngay ra khỏi nhà *tôi mẹ cũng khéo chọn nhỉ* chắc là đất lắm cút
lão tiến sỹ hoảng hốt đứng dậy lao nhanh ra phía cửa chị Ngân đuổi
theo *tôi gật đầu*
tất nhiên rồi hàng ngoại mà anh về khách sạn chờ em nhé chốc nữa
em sẽ vào với anh *mẹ mua ở shop thời trang đấy*

mẹ nắm tay chị giật lại và tát một cái như trời giáng lên mặt chị Ngân
ngã dúi vào tường máu từ khóe miệng rỉ ra *tôi giật mình thốt lên*
anh Cường đưa tay xem giờ rồi nói
muộn rồi mình về thôi Trúc Ly

tôi khẽ gật đầu đưa hai tay đẩy xe hướng ra cổng từ xa anh Khương
bảo vệ nắm tay cậu con trai chừng năm sáu tuổi đi đến
về rồi à

tôi gật đầu
về thôi anh rét quá

anh Cường đưa tay véo nhẹ lên má thẳng bẻ

nom bự bầm đáng yêu thế cháu tên gì vậy anh Khương

anh Khương nói

nó tên Tiền anh nghèo quá nên đặt tên “ Tiền “ để trả thù đời tên thường gọi là Cu Bin

*đoạn anh đưa tay vỗ nhẹ lên đầu thằng bé
chào cô chào chú đi Cu Bin*

*thằng bé vòng tay trước ngực nói ngọng nghịu
cháu chào cô chào chú ạ*

tôi nói

ngoan lắm Cu Bin năm nay bao nhiêu tuổi

năm tuổi

anh Cường hỏi

cháu đã đi học chưa

cháu đi học rồi ạ cháu học lớp lá sang năm cháu sẽ vào lớp một

Trong Cơn Mưa

Chương 8

chúng tôi ghé vào quán phở gọi hai bát phở tái đồ khốn con làm cái trò gì thế có phải đây là cách con trừng phạt mẹ phải không lát sau phở được mang ra anh Cường ăn ngấu nghiến nếu cảm ghét mẹ con có thể cầm dao đâm thẳng vào tim mẹ chứ không cần phải làm cái trò trẻ con ấy ngon không anh ôi nhục nhã quá ngon chắc tôi phải bỏ nhà này mà đi thôi vậy thỉnh thoảng anh em mình ra đây ăn nhé bố nhìn chị Ngân thờ dài anh Cường gật đầu bố thật sự thất vọng vì con đồng ý tại sao con có thể hành động như vậy vài hôm nữa là ngày giỗ của nội anh có về không con đã biến bố mẹ thành con rồi về chứ tuy không thích cách cư xử của các cô và chú nhưng anh nhất định phải về dự ngày trước nội rất thương anh chẳng phải bố mẹ luôn muốn con có chồng giàu và có địa vị trong xã hội là gì nội luôn mong

muốn anh sẽ học hành thành đạt vậy mà.. con đã làm theo ước muốn của bố mẹ đấy thôi anh à đừng buồn nữa chị Ngân có im đi không tại sao chị cứ thích đôi co với mẹ như thế mẹ đang khóc chị không thấy à *chuyện đã qua lâu rồi* em nghĩ là chị đang vui sướng lắm sao đã từ lâu rồi chị sống như người đã chết *tại sao cuộc đời đối xử với anh bất công như thế hả Trúc Ly* đã nhiều đêm chị thăm ao ước sau một đêm ngủ dậy chị không còn tồn tại trên cuộc đời này nữa *tại sao vậy em nói đi* anh Cường bỗng ôm mặt khóc nức nở bố mẹ đã cho con tất cả và cũng tước đoạt của con tất cả *anh đã làm gì sai mà phải chịu sự đày đoạ như thế này* bây giờ con chẳng còn gì ngoài một thân xác tàn tạ và một tâm hồn bị thối rữa câm miệng lại tại sao mà có thể thốt lên những lời như thế với người đã sinh ra mà trời ơi chắc tôi chết mất *ông Trời có mắt mà cũng như mù* bố mẹ làm như thế là chỉ muốn tốt cho con thôi con phải hiểu và thông cảm cho bố mẹ chứ ông Trời mù và cả thế gian này đều mù bố mẹ muốn tốt cho con mà tước đi của con tất cả quyền được sống làm người sao *anh tuyệt vọng quá Trúc Ly* anh như con thuyền sắp đắm con cứ việc nguyên rửa mẹ tùy thích đấy là cách trả hiếu của một đứa con có học đôi với người đã sinh thành dưỡng dục ra mình đấy đẹp mặt nhỉ *cứu anh với Trúc Ly* bố mệt lắm rồi bố không muốn nhiều lời với con nữa muốn lên án hay tha thứ là quyền của con mẹ ơi con yêu mẹ hơn tất cả những gì quý báu nhất trên thế gian này và con cũng căm thù mẹ hơn tất cả những gì có thể con căm thù mẹ Anh đã từng đưa chị ấy du lịch đây đó bao giờ chưa? người phụ nữ nói.

Người đàn ông lắc đầu:

Không, bà ấy đi theo chỉ làm kỳ đà cản mũi muốn làm chuyện gì cũng không được. Rách việc. Ở nhà cho xong chuyện.

Người phụ nữ nhẹ nhàng nói:

Cách nói của anh rõ ràng anh thiếu tôn trọng chị ấy. Vợ chồng là phải bình đẳng chứ đâu có kiểu chồng chúa vợ tôi.

Người đàn ông trừng mắt nói:

Bình đẳng để các bà làm loạn à. Ở bên châu Âu phụ nữ thân nhiên ngoại tình trước mặt chồng, bình đẳng kiểu gì lạ vậy. Anh là tín đồ của đạo Khổng. Phụ nữ là phải tam tòng, tứ đức, lơ tơ mơ là anh trị thẳng tay.

Người phụ nữ nhoèn miệng cười:

Không khéo anh trở thành đồ cổ mất. Anh nhớ nhé năm giờ sáng là bắt đầu khởi hành đấy.

Sao sớm thế, người đàn ông nói, anh quen thức dậy muộn, chà hôm

đó phải để đồng hồ báo thức kéo ngủ quên.
Im lặng một lúc người đàn ông nói:
Anh đến thẳng công ty của em hay đến nhà em?
Anh cứ đến công ty em sẽ chờ anh ở đấy. Nhớ đừng đến muộn nhé.
Biết rồi. Anh sẽ đến đúng giờ. Có vé không nhỉ?
Người phụ nữ lắc đầu:
Không, xe công ty thuê làm gì có vé.
Vậy làm sao họ biết mà cho anh lên xe?
Anh khéo lo xa. Em sẽ lo việc này.
Em nói thế anh tạm yên tâm. Mấy năm rồi anh chưa đi du lịch đấy,
công việc như sợi dây thừng trói chân anh không thể đi đâu cả.
Người phụ nữ nói:
Xưởng cơ khí của anh nhiều việc lắm à? *hãy còn sớm tớ với cậu vào quán uống cốc cà phê nhé*

tôi lắc đầu tớ chỉ muốn về nhà đánh một giấc thôi tớ hầu như thức cả đêm để ôn bài đấy tớ buồn ngủ quá

*Như Hảo nhìn tôi nhoeo miệng cười
làm như chỉ mỗi mình cậu thức đêm học bài vậy tớ cũng không ngủ
được vì cả núi bài vở thi xong nhẹ cả người vào quán tớ có chuyện
muốn nói với cậu*

*Như Hảo nắm tay tôi kéo vào quán chúng tôi chọn chiếc bàn trống kê
sát vỉa hè quán vắng khách âm nhạc rĩ rền nhân viên phục vụ giương
cặp mắt ngáy ngủ nhìn chúng tôi nói cộc lốc
uống gì*

*Như Hảo gọi hai cốc cà phê đá tôi đặt chồng sách vở lên bàn Như
Hảo nheo mắt nhìn ra phía trước trời nắng chang chang vài chiếc xe
tải vụt qua cuốn theo vô số bụi bặm*

chuyện gì cậu nói đi

*cà phê được mang ra tôi nhìn những giọt cà phê từ chiếc phin inox
rơi uể oải xuống đáy cốc tôi ngửi thấy mùi chanh từ bên trong thoảng
ra*

*chuyện anh Trực dạo này cậu thấy anh trai của cậu có thay đổi gì
không*

tôi gạt đầu

có anh ấy chăm chỉ làm việc và ít uống rượu hơn mọi khi đây là tín hiệu đáng mừng

tôi gạt chiếc phin sang một bên rồi đổ cà phê vào chiếc cốc có sẵn đá đập nhuyễn

anh Trục thường uống rượu lắm à

tôi gạt đầu

anh ấy uống khiếp lắm càng chán đời anh ấy càng uống nhiều rượu đã biến anh ấy trở thành một kẻ bê tha bệ rạc anh ấy lại có tính cố chấp ai nói cũng chẳng thèm nghe

tôi lấy thìa khuấy cho tan đường rồi uống một ngụm

bây giờ anh ấy thay đổi nhiều rồi cả tuần rồi sau khi xong việc ở đại lý mỳ anh ấy đi thẳng về nhà chứ không là cà ở các quán rượu như mọi khi cảm ơn cậu nhé

Như Hảo nói

sao cậu cảm ơn tớ

tớ nghĩ anh tớ thay đổi là nhờ vào sự tác động của cậu tớ thật sự khâm phục cậu đấy tớ nói đến gây cả lưỡi hết năm này sang năm khác mà anh ấy không lay chuyển vậy mà chỉ vài tháng quen nhau cậu đã khiến anh ấy thay đổi cậu tài thật đấy

Như Hảo cười ngượng

thật ra tớ chẳng có tài cán gì cả điều quan trọng là cần phải đối xử với nhau bằng lòng chân thật không giả tạo qua tiếp xúc với anh Trục tớ nhận thấy anh ấy rất cô đơn và luôn nhìn cuộc đời bằng ánh mắt hoài nghi tớ đã cố giúp anh ấy xoa dịu nỗi trống trải và phục hồi niềm tin của anh ấy

tôi nói

đây là một chuyện không dễ dàng chút nào tớ đã cố nhiều lần và bao giờ cũng đón nhận sự thất bại cậu quả là một nhà tâm lý học thật sự đấy

Như Hảo nói

anh Trục là người đàn ông yếu đuối mang gương mặt lạnh lùng ẩn sau vẻ cứng cỏi giả tạo là một tâm hồn mong manh dễ vỡ cậu biết không anh ấy đã từng khóc trước mặt tớ đấy

tôi thốt lên

thế à chưa bao giờ tớ thấy anh ấy khóc cả tớ cứ đinh ninh tuyến nước mắt của anh ấy bị tê liệt vậy mà cậu đã làm thế nào để anh tớ phải rơi nước mắt

tớ chẳng làm gì cả chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường khi tớ kể về những kỷ niệm êm đềm với cha mẹ anh em hồi còn bé anh ấy bỗng dưng bật khóc làm tớ cũng khóc theo

tôi nói

cậu có đề cập đến chuyện tiếp tục học văn hóa không

Như Hảo lắc đầu

hãy còn quá sớm để nói đến chuyện này tớ và anh trai cậu đang còn tìm hiểu lẫn nhau một lời nói hay một cử chỉ thiếu tế nhị sẽ làm anh ấy bị tổn thương

tôi gật đầu tán đồng

cậu nói cũng phải chuyện này từ từ hẵng tính câu với anh trai của tớ vẫn chưa có bước đột phá nào à

Như Hảo nói

chuyện này không thể vội được tớ và anh Trục vẫn còn bị ngăn cách bởi bức tường mặc cảm nhiều lúc ngồi cạnh tớ mà anh ấy cứ thờ dài buồn bã anh ấy không muốn tiếp xúc với những người quen của tớ anh ấy thật sự khó khăn trong khi hòa nhập với thế giới xung quanh nhiều lúc tớ cảm thấy anh ấy như đã điểu chỉ thích vùi đầu vào cát nóng

tôi thờ dài

từ khi gây tai nạn cho anh Cường anh ấy đã là người như vậy thế giới của anh ấy bị đóng khung trong bốn bức tường và một quán rượu nào đó mọi người không cho anh ấy một cơ hội nào cả

Như Hảo nói

thật tiếc chính cách cư xử của mọi người xung quanh đã đẩy anh ấy vào ngõ cụt không lối thoát tớ không hiểu và không có quyền xen vào chuyện riêng gia đình cậu nhưng tớ thấy nếu tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài sẽ khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn cậu không có cách gì à

tôi nói

tớ đã cố gắng hết sức nhưng mà..tôi dựng xe trước sân rồi đi lên phòng của mình khi đi ngang phòng của mẹ tôi nghe tiếng cười rúc rích từ bên trong vọng ra tiếp theo là giọng nũng nịu của mẹ tiếng đồ đạc của người đàn ông lạ sinh nghi tôi bèn bước đến đẩy mạnh lên cánh cửa gỗ

mẹ ơi mở cửa

tiếng chân người từ trên giường nhảy xuống đất tiếng sột sột soạt quần áo và im bật

mở cửa nhanh lên mẹ

lát sau tiếng mẹ từ bên trong vọng ra

tim mẹ làm gì mẹ có việc bận

con có chuyện muốn nói với mẹ

để lúc khác không được à sao hôm nay con về sớm thế

mẹ mở cửa cho con đi

tiếng mẹ lầu bầu trong mồm tiếp theo là tiếng dép lẹp xẹp hướng ra phía cửa

mẹ mở hé cánh cửa thò đầu ra ngoài gương mặt mẹ lộ vẻ lúng túng đầu tóc rối bù

có chuyện gì nói nhanh đi

tôi đẩy mạnh cánh cửa bước vào bên trong chị đã chấp nhận tình yêu của anh ấy vật đầu tiên tôi nhìn thấy là đôi giày da màu trắng và đôi tất màu đen để gần lối ra vào

tôi nói tôi nói

thật à em không nghĩ mọi chuyện lại đến nhanh như thế có người ở trong phòng mẹ ai thế

mẹ nói chị Ngân nói

đâu có ai chỉ có mỗi mình mẹ mỗi lúc chị càng yêu anh ấy nhiều hơn chị không thể sống mà thiếu anh ấy

tôi thét lên tôi nói

đôi giày này là của ai vậy mẹ quê anh ấy ở đâu vậy

mẹ lắp bắp chị Ngân nói

là của bố..của bố..quê anh ấy ở Cái Mơn Bến Tre quê hương sấu

riêng nổi tiếng đấy

tôi khóc tôi cười

bố không đi giày màu trắng và cỡ to như thế đây là giày của chú Cảnh vậy là phen này chị tha hồ ăn sầu riêng nhé chú Cảnh đang

nấp trong tủ quần áo phải không mẹ

biết không thể nào lẩn trốn được nữa chú Cảnh đẩy cửa tủ lóp ngóp chui ra trên người mặc chỉ chiếc quần lót chú cuống cuống ôm quần áo và đôi giày chạy một mạch ra cổng

mẹ thở hắt ra một cái thật mạnh rồi đóng chặt cửa lại chị Ngân nói

nhà anh ấy nghèo lắm không có đến một miếng đất cắm dùi ba má

anh ấy phải làm thuê để kiếm sống tuổi thơ của anh ấy là những

chuối ngày cơ cực con đã biết cả rồi mẹ chẳng giấu con làm gì nữa

phải mẹ đã có quan hệ với chú Cảnh mỗi buổi sau khi tan học anh ấy

phải đi mò cua bắt ốc hoặc nhổ cỏ thuê cắt lúa mướn hai người đã

chung sống với nhau như vợ chồng vất vả là thế nhưng năm nào anh

ấy cũng đạt danh hiệu học sinh xuất sắc

tôi òa lên ngừng một lúc chị Ngân nói tiếp

tại sao mẹ lại làm như thế tại sao mẹ lại phản bội bố chuyện mẹ với

chú Cảnh xảy ra từ bao giờ anh ấy vào đại học là nhờ vào học bổng

của một doanh nghiệp tài trợ đấy nếu không có những người tốt bụng

như thế anh ấy không thể chen chân vào giảng đường đại học

lâu rồi con ạ từ khi mẹ chuyển sang công ty mới chị yêu anh ấy và

cảm thấy xót xa cho hoàn cảnh của anh ấy anh ấy là một chàng trai

thông minh và có nhiều nghị lực

mẹ vẫn thường đưa chú ấy về nhà như thế này à mẹ xem thường bố

và mọi người đến thế à bố rất yêu mẹ tại sao mẹ lại làm như thế con

không hiểu nổi mẹ nữa

mẹ bỗng gào lên giận dữ

ngôi nhà này hoàn toàn không có tình yêu mà chỉ có lòng thù hận

đóng kịch như thế là đủ rồi bây giờ là lúc mẹ phải sống cho riêng

mình lên án hay ca tụng là quyền của con mẹ chẳng bận tâm nữa

tôi sửng sờ nhìn mẹ

mẹ nói thế là nghĩa làm sao con không hiểu

mẹ cười chua chát

sự thật đã phơi bày mẹ chẳng giấu con làm gì nữa mẹ đã thầm

mong điều này xảy ra để mẹ được sống bằng con người thật của

mình các con đã trưởng thành đã đến lúc cần phải biết chuyện gì

đang xảy ra trong ngôi nhà này

mẹ òa khóc nức nở

thật ra cuộc hôn nhân giữa bố và mẹ đã tan vỡ kể từ khi dọn đến ngôi nhà này được ít lâu bố con trở nên đổ đốn từ khi ngồi ghế tổng giám đốc ông ấy đã tặng tịu với cô thư ký riêng đến có thai tôi kêu lên
trời ơi phải chăng đây là sự thật
mẹ cười đau khổ
còn hơn cả sự thật nữa con ạ nếu con nghe tiếp những lời sau đây của mẹ sau khi để cô thư ký mang thai để tránh tai tiếng bố con đã cho cô ấy nghỉ việc rồi bố con mua cho con dĩ giạt chồng người khác một ngôi nhà và chính thức chung sống với nhau như vợ chồng đấy là lý do tại sao bố con thường xuyên đi sớm về muộn

tại sao mẹ lại im lặng và chịu đựng sự bất công như thế trong suốt một thời gian dài thậm chí mẹ còn bao che cho việc làm sai trái của bố tại sao mẹ có thể..

mẹ thở dài bất lực

con bảo mẹ phải làm gì đây khi mà sự sống của cả nhà ta đều trông vào bố nếu sự việc đổ bể bố con sẽ mất tất cả và lúc đó cả nhà này sẽ sống ra sao và vì tương lai các con bố mẹ không thể ra tòa ly dị phương cách cuối cùng bố mẹ chọn là diễn vai hạnh phúc trước mặt con cái bên ngoài và nuôi dưỡng lòng hận thù khinh bỉ ở bên trong mẹ lấy khăn lau nước mắt rồi kể tiếp

voi đủ chuột chù cũng đủ thôi con ạ bố con phụ bạc mẹ đi theo người đàn bà khác thì mẹ cũng tìm những người đàn ông khác để lấp đầy khoảng trống mà bố con để lại mẹ không giấu con là đã từng lên giường với cả tá đàn ông cả tá đàn ông con có nghe không mẹ đã biến thành con điếm thập thành con có biết không *trời ơi tôi có nghe nhầm không chị Ngân em có hoa mắt không phải chẳng những gì xảy ra chỉ là một giấc mơ*

không đâu em ạ tất cả là sự thật một sự thật cay đắng phũ phàng

*tôi nhìn chị Ngân kinh ngạc
chẳng lẽ chị đã biết tất cả*

*chị Ngân buồn rầu nói
chị biết chuyện này đã từ lâu rồi một lần tình cờ chị thấy bố thủ dâm trong nhà vệ sinh nếu bố mẹ sống hạnh phúc thì bố không làm những chuyện kỳ cục như thế*

tại sao chị lại giấu em tại sao chị không cho em biết

biết để làm gì hả Trúc Ly chẳng phải để rước thêm đau đớn tuyệt vọng và lòng oán giận khôn nguôi trong ngôi nhà đáng nguyên rủa này chất chứa toàn những điều thù hận em thánh thiện và trong sáng quá chị sợ em không chịu được cú sốc này

*im lặng một lúc chị nói tiếp
không phải chỉ mình chị mà cả em Trục và chị Lành cũng biết thật khôì hài bao nhiêu năm qua mọi người đã phải trở thành những khán giả bất đắc dĩ chứng kiến màn kịch vụng về bây giờ đã đến lúc hạ màn rồi bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ xem một vở tuồng tả chân nhuốm đầy thù hận ha ha chó chết*

tôi từ từ khuyu xuống trước khi lịm đi tôi thấy anh Trục từ ngoài bước vào anh cúi xuống dường như anh gọi tôi rồi anh nhắc bổng tôi lên..

Tôi bật khóc thành tiếng. Tất cả những ánh mắt đều dồn về phía tôi. Mưa vẫn tuôn xối xả. Thì ra bấy lâu nay tôi sống trong sự lừa dối. Bố mẹ tôi đã đóng vai hạnh phúc đạt đến nỗi tôi đã khóc thét lên vì sung sướng, tôi đã rất tự hào với bè bạn và mọi người xung quanh rằng bố mẹ tôi là những người thành đạt và yêu thương nhau hết mực, tôi không may mắn nghĩ ngờ cái hạnh phúc giả tạo ấy. Trời ơi tại sao vậy mẹ tại sao mẹ lừa dối con? *chị có rượu không em muốn uống rượu*

chị Ngân đưa mắt nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên

em cũng tập tành rượu chè à không được rượu chỉ dành cho những kẻ chán đời như chị mà thôi

em cũng đang chán đời đây cho em một cốc nếu không đêm nay em sẽ không ngủ được

được rồi vậy chị em mình cùng uống một cốc thôi nhé

vâng một cốc em hứa với chị đấy

em ngồi xuống đi đừng khóc nữa chị không muốn nhìn em với gương mặt đờ đăm như thế này đời buồn lắm ta phải biết tạo niềm

vui mà sống cho dù đó chỉ là niềm vui huyễn hoặc dối lừa

*chị Ngân rót rượu ra hai chiếc cốc
rượu của em đây uống từ từ thôi đâu phải chạy giặc mà em uống
gấp như thế*

*em không ngờ rượu ngon đến thế thảo nào cả nhân loại đều nghiện
rượu chị cho em thêm một cốc*

không được một cốc là đủ rồi

*em phải uống cho thật say đêm dài quá em sợ cô đơn sợ bóng đêm
em sợ tất cả rót cho em một cốc nhanh lên*

*em ra lệnh cho chị đấy à được rồi chị sẽ rót rượu cho em nhưng em
đừng uống như thế nữa nhé rượu ngon mà uống như thế thì phí lắm*

*em không cần ngon chỉ cần say rượu có giúp người ta quên không
chị nhỉ có thứ thuốc nào giúp người ta lãng quên không*

*trên đời làm gì có thứ thuốc đó chỉ có thuốc nhớ thuốc đau khổ thôi
nếu em cần những thứ thuốc đó chị sẵn sàng chia sẻ cho em*

*đoạn chị thở dài thườn thượt
giá như có thể quên được thì đời chị không thể thảm như thế này tại
sao vậy chứ nó cứ như bóng ma ám ảnh chị mãi*

chị bật khóc

tôi cũng khóc

*tạo hóa đã an bài cho chúng ta là những người sinh ra để chịu
nhữngđọa đầy bất hạnh con vừa nói gì nhắc lại cho mẹ nghe nào mẹ
có nghe nhầm không nhỉ
chị Ngân cúi mặt nhìn xuống đất răng cắn chặt vào môi hồi lâu chị
ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt mẹ
con đã có thai với anh ấy
mẹ choáng váng suýt ngất bổ đánh rơi tách trà trong tay
cái gì con nói lại xem nào
vâng con đã có thai với anh ấy được bốn tháng*

mẹ rên rỉ *chị Ngân uống một ngụm rượu*
trời ơi tại sao lại như thế con trở thành một đứa con hư hỏng từ bao
giờ vậy ôi chắc mẹ chết mất *chống chối cũng vô ích thôi em ạ sống*
là phải biết chấp nhận

tôi cười đau khổ sau những phút bị choáng bổ đã phần nào trấn tĩnh
lại
tác giả cái thai đó là của ai *chị luôn mâu thuẫn với chính mình chị bảo*
em nên biết chấp nhận trong khi bản thân chị luôn nguyên rửa sổ
phận chị không ngồi yên chị luôn phản kháng một cách tuyệt vọng
chị Ngân im lặng chị Ngân im lặng
mẹ nói tôi nói
bạn trai của con ở đâu làm nghề gì tư cách của nó như thế nào *hạnh*
phúc đang dần biến mất khỏi ngôi nhà này em tuyệt vọng quá chị ạ

chị Ngân nói chị Ngân nói
anh ấy là sinh viên cùng trường với con *làm gì có hạnh phúc hờ em*
đấy là một khái niệm hoàn toàn xa lạ trong từ điển tiếng Việt chỉ có từ
“ Bất hạnh “ *thời tư cách của anh ấy rất tốt*
bố giận dữ tôi thở dài
con còn bao che cho thằng vô lại ấy nữa à người có tư cách chẳng ai
làm những việc đồi bại như thế *từ hôm sự việc bị vỡ lở bố mẹ nhìn*
nhau như kẻ thù chúng mày quen nhau được bao lâu rồi *những cử*
chỉ yêu thương chăm sóc được thay bằng lòng thù hận

chị Ngân nói chị Ngân nói
chúng con quen nhau đã hơn một năm con xin bố đừng mạt sát anh
ấy như thế anh ấy là người tốt thật sự là như thế *em thấy đấy cả*
tuần rồi chúng ta đâu thấy mặt bố con yêu anh ấy và tự nguyện hiến
dâng cho anh ấy còn mẹ thì hầu như chẳng về nhà trước nửa đêm
mẹ thường đi với người đàn ông đó là cả khắp các vũ trường quán
rượu bạn *chị* đã vài lần trông thấy

chị Ngân cầm chai rượu rót đều ra hai cốc mẹ ném về phía chị Ngân
cái nhìn giận dữ
con ghê gớm lắm *bây giờ mẹ đã chính thức công khai mối quan hệ*
với tay trợ lý giám đốc con định đặt bố mẹ vào chuyện đã rồi *thứ Sáu*
tuần trước mẹ còn đưa gã đàn ông đó về nhà phải không *ngôi nhà*
này sắp biến thành nhà chứa rồi
chị Ngân lắc đầu tôi nói

chúng con không có ý đó thật sự là chúng con đã có những phút giây
nông nổi *chán quá chắc em sẽ bỏ nhà mà đi chị ạ* anh ấy hứa sẽ yêu
thương và chăm sóc anh ấy... *cậu có biết không con người đang dần
đánh mất tính Người và chỉ còn lại phần Con thôi rồi sẽ đến lúc Con
thấp đuốc đi tìm Người một cách tuyệt vọng hà hà hà chó chết đến
thế là cùng Người đã bị cáo phó từ lâu rồi tìm kiếm làm gì vô ích*
bố vỗ mạnh lên bàn
đi đâu cảm mồm lại đàn ông thẳng nào chẳng thế đây chỉ là những
lời dối trá không thể tin được

tôi lắc đầu chị Ngân thốt lên
*em chưa biết sẽ đi đâu nhưng em cảm thấy kinh hãi khi đặt chân vào
ngôi nhà này* anh ấy nhất định không phải là người như thế xin bố
mẹ cho chúng con một cơ hội
mẹ thở dài bất lực *chị Ngân nói tiếp*
bố mẹ nuôi dạy con thành người để rồi con trả hiếu bằng cách tát
vào mặt bố mẹ như thế phải không *em không được đi đâu cả em
phải ở nhà này bởi em là người duy nhất không mang lòng thù hận
em không muốn nhìn thấy tất cả sẽ đổ vỡ trong chớp mắt phải không*

tất cả đã đổ vỡ rồi còn gì hả chị

bố suy nghĩ một lúc rồi quyết định
được rồi con hãy đưa bạn trai con đến đây bố muốn biết nó là người
có bản lĩnh như thế nào mà con si mê đến vậy con hãy nhớ đây là cơ
hội duy nhất đây sẽ không có cơ hội thứ hai đâu
*hãy níu kéo lại những gì có thể em ạ thật xót xa khi nhìn thấy tất cả
đang chuôi khỏi tầm tay mà không sao giữ lại được nhiều lúc chị
không muốn khóc nhưng nước mắt cứ trào ra như là mạch nước
ngầm không bao giờ cạn buồn cười quá phải không*

mẹ ném cái nhìn khinh bỉ về phía chàng trai đang ngồi cúi gằm mặt
xuống đất
anh tên gì
cháu tên Thiện Đỗ Ngọc Thiện
tên Thiện sao anh lại làm điều ác đến thế con gái tôi là quý như vàng
ngọc sao anh nỡ hại đời của nó
cháu cháu đã hành động không đúng trong một phút nông nổi cháu
hứa sẽ có trách nhiệm với Ngân cháu sẽ..
chuyện dễ như vậy sao anh biến con gái tôi trở thành đàn bà rồi định

áp đặt ý muốn của muốn của mình buộc chúng tôi phải chấp nhận
phải không anh học thối còn đồ đó ở đâu vậy
cháu không có ý đó thật sự là...
chị Ngân xen vào
con xin mẹ đừng nói với anh ấy những lời lẽ nặng nề như thế anh ấy
không xấu như mọi người vẫn nghĩ
mẹ lừ mắt nhìn chị Ngân
mẹ không nói chuyện với con tốt hơn con nên im lặng nếu muốn ngồi
lại đây theo dõi câu chuyện hoặc con phải về phòng của mình
chị Ngân im lặng bố nói
anh là sinh viên đại học kinh tế à
vâng cháu đang học năm cuối vài tháng nữa sẽ làm luận án tốt
nghệp
quê anh ở đâu
quê cháu ở Bến Tre
bố tỏ vẻ không hài lòng
ở quê à vậy mà tôi cứ đinh ninh anh là dân thành phố đây nhà anh có
mấy người
dạ nhà cháu có sáu người cháu là con trai cả
mẹ bấu môi khinh bỉ
ở nông thôn lại đông con chắc là vất vả lắm đây bố mẹ anh làm
nghề gì có học thức và cơ ngơi gì không
anh Thiện im lặng hồi lâu cử chỉ lúng túng
nhà cháu nghèo lắm chẳng có cơ ngơi gì cả ba má cháu sống bằng
nghề làm thuê cháu ngoài giờ học còn phải tranh thủ làm thêm để
kiếm tiền gửi về quê cho các em đi học thật sự là nhà cháu đang rất
nhiều khó khăn
bố nói
trông anh có vẻ thành thật đấy nhưng điều ấy cũng chẳng thể giúp
được gì điều quan trọng trong hôn nhân là phải môn đăng hộ đối sự
chênh lệch quá lớn giữa hai gia đình sẽ không mang đến một kết cục
tốt đẹp và chúng tôi không thể làm thông gia với một gia đình như thế
chị Ngân nói
chúng con yêu nhau và sẽ tự tạo dựng hạnh phúc cho riêng mình mà
không cần bất kỳ sự giúp đỡ của ai khác bố mẹ hãy tin vào chúng
con..
mẹ nạt ngang
con của một vị tổng giám đốc không thể lấy con của một bàn cổ nông
không có miếng đất cắm dùi mẹ dứt khoát không chấp nhận cuộc
hôn nhân lệch lạc này và con đừng bao giờ có ảo tưởng thuyết phục

mẹ thay đổi quyết định

kìa mẹ..

như thế là đủ rồi mẹ không muốn bị bề mặt trước bạn bè đồng nghiệp và mọi người xung quanh câu chuyện đến đây là kết thúc chị Ngân khóc sục sịt

chúng con yêu nhau và sắp có một đứa con mong bố mẹ hãy chấp nhận anh ấy con không thể sống thiếu anh ấy

mẹ nhìn thẳng vào mắt anh Thiện

những gì cần nói chúng tôi đã nói hết rồi anh nên chọn một người phụ nữ khác phù hợp với mình anh về đi và kể từ hôm nay tôi cấm anh quan hệ với con gái tôi con tôi có thể trở thành gái già chứ nhất định không thể có một người chồng như anh

đoạn mẹ day mặt về phía sau gọi to

chị Lành tiến khách ra cửa nhớ khóa cửa lại cẩn thận đấy nhé dạo này trộm cắp như rươi

chị Ngân bật khóc

còn đúng mười hai hôm nữa là ngày giỗ của anh Thiện đã tám năm trôi qua chị vẫn nhớ như in cái ngày thê thảm ấy..con phải trút bỏ mầm mống tội lỗi ấy đây là mệnh lệnh

mẹ ơi con không thể đó là kết quả tình yêu của con với anh ấy con van xin mẹ hãy cho con giữ lại giọt máu của mình con van xin mẹ mẹ khóc *chị Ngân ực hết cốc rượu*

mẹ cũng van xin con đứa trẻ ấy sẽ là tai họa cho nhà này danh dự và uy tín của bố mẹ sẽ không còn nữa và con sẽ sống ra sao trong những ngày tiếp theo khi có đứa trẻ bên cạnh

con sẽ nuôi con của con anh ấy là tất cả của đời con không được sống cùng với anh ấy con sẽ không lấy người đàn ông nào khác con sẽ kiên nhẫn chờ đến khi bố mẹ thay đổi quyết định

không bao giờ có chuyện đó đây chỉ là những suy nghĩ nông nổi nhất thời chẳng lẽ vì một người đàn ông không xứng đáng con lại chôn vùi cả tuổi xuân của mình hay sao rồi *cầm chai tiếp tục rót đầy cốc*

con sẽ giữ lại đứa con trong bụng con van xin mẹ đừng ép con nạo thai

con phải nghe lời mẹ làm sao đứa trẻ có thể sống thành người khi không có cha bên cạnh nếu không thương bản thân mình mẹ van con hãy thương mẹ mẹ không thể nhìn mặt mọi người khi có đứa con gái không chồng mà có con con cũng nên nghĩ đến uy tín của bố con chứ đường đường một vị tổng giám đốc hét ra lửa lại có đứa con không chồng mà chưa bố con sẽ ăn nói như thế nào với lãnh đạo và

cấp dưới

tại sao chị cứ nhớ mãi chuyện đau lòng đó người ta đã kết luận đó là một tai nạn ông bác sỹ từ phòng cấp cứu bước ra ngay lập tức tôi và mẹ vội chạy đến con tôi như thế nào hả bác sỹ đây không phải là một tai nạn người lái xe công ten nơ một mực khẳng định anh ấy tự lao đầu vào xe từ khi hay tin chị hủy cái thai anh ấy rất tuyệt vọng và sau khi rời quán rượu anh ấy đã tự tìm đến cái chết một cái chết bi thảm

ông bác sỹ tháo khẩu trang cho vào túi chị Ngân khóc òa lên cô ấy đã qua cơn nguy kịch bị thua chảy túi trong canh bạc tình yêu anh ấy không còn muốn sống nữa tuy nhiên có một chuyện quan trọng tôi muốn nói với bà tất cả là tại chị chị không dám đấu tranh cho hạnh phúc của mình chị đã quá nhu nhược để biến thành con rối dưới sự giật dây của bố mẹ bây giờ chị đã mất tất cả mẹ em biết không

linh tính có chuyện chẳng lành khiến mẹ rùng mình hậu quả của việc nạo thai không đúng kỹ thuật và các thiết bị y tế hỗ trợ là thành tử cung của bệnh nhân đã bị thủng việc này đồng nghĩa cô ấy vĩnh viễn mất khả năng làm mẹ *giá như chị quyết liệt hơn mạnh mẽ hơn thì anh ấy không phải chết thảm như thế* thành thật chia buồn cùng gia đình *chị căm thù bố mẹ căm thù tất cả nhân loại trên thế gian này chị căm thù tất cả*

Trong Cơn Mưa

Chương Kết

Nếu hán không đến em vẫn chờ à? người đàn ông nói. *mãi mãi chị không bao giờ tha thứ đến chết chị cũng mang theo nỗi hận này xuống mồ*

Người phụ nữ nói: *tôi nói*

Anh ấy sẽ đến. Em sẽ chờ anh ấy đến khi nào quán đóng cửa mới thôi. *hãy tha thứ cho mẹ đi chị ạ mẹ cũng đã đau khổ rất nhiều tất cả mọi người trong ngôi nhà này đều có nỗi khổ riêng hãy bắt đầu cuộc đời mới từ ngày hôm nay chị ạ*

chị Ngân giận dữ Người đàn ông nói:

chị phải bắt đầu từ đâu hả Trúc Ly quá khứ như chấn song sắt nhà tù suốt đời giam hãm chị Được rồi, anh sẽ ngồi với em đến phút cuối. Anh muốn thấy sự thất vọng trên gương mặt em. *có người đàn ông nào đủ can đảm cưới một người đàn bà nát rượu và mất khả năng làm mẹ không*

Người phụ nữ mỉm cười: *tôi khóc*

Người thất vọng phải là anh chứ không phải em. Em biết từ đầu anh đã mong anh ấy không đến. *Trời ơi tai sao mọi tai họa đều trút xuống ngôi nhà này* Em không ngờ anh có bụng dạ hẹp hòi đến thế.

Người đàn ông làm mặt giận:

Nếu có ý xấu thì anh đã không đợi mưa đến đây. Lòng tốt của anh đã không được em ghi nhận. Em nói thế mà nghe được à?

Nói đùa một chút anh đã giận rồi à? Sao anh dễ giận thế nhỉ? cô muốn làm như thế nào thì tùy ý nhưng đừng để tôi phải lấy tay che mặt mỗi khi đi ra ngoài chín phương làm gì cũng phải chừa một phương lấy chồng chuyện lãng nhăng của cô với tay trợ lý giám đốc đã đến tận cơ quan tôi rồi đấy

mẹ giận dữ gào lên

ông bảo ai đánh đi quan hệ với ai là quyền của tôi ông cũng chẳng tốt đẹp hơn ai mà giờ trò rao giảng đạo đức cho người khác thôi lắm chịu không nổi

bố vung chân đá chiếc ghế

cô ăn nói với chồng mình như thế à loại đàn bà như cô không đáng giá một xu tôi chỉ cần ném một ít tiền là có cả vốc cả vốc

vậy cái con thư ký vợ hờ của ông chắc đáng giá lắm nhỉ thật ra nó cũng chẳng yêu thương gì ông đâu nó chỉ yêu cái ghế tổng giám đốc và vô số tài sản tham ô khác mà ông gửi trong ngân hàng thôi đi đêm thế nào cũng có ngày gặp ma chừng nào thân bại danh liệt ông sẽ thấy con vợ hờ của ông đối xử với ông như thế nào *tôi phải đứng trước cổng gần mười lăm phút mới thấy chị Lành từ ngoài bước vào* *chị có vẻ lúng túng cho vội vật gì vào túi áo* lúc đó ông sẽ sáng mắt ra

chị Lành nói bố giận dữ

cô bảo ai tham những nói lại cho tôi nghe nào sao cô Trúc Ly không vào nhà

tôi nói mẹ nghênh mặt thách thức

tôi nói ông đấy *tôi bỏ quên chìa khóa* tất cả đường đi nước bước của ông tôi đều thuộc như lòng bàn tay *chị đi đâu* vậy ông định giờ thôi vũ phu ra à con này không phải là tay vừa đâu nhé

bố sững người lại *chị Lành lộ vẻ bối rối đưa tay đặt lên túi áo* mẹ mỉm cười đắc thắng

tôi tôi ra ngoài có chút việc tất cả việc làm mờ ám của ông tôi đều ghi chép cẩn thận và lưu vào USB máy vi tính ông có cần cho tôi xem qua không nhưng trước khi xem tôi khuyên nên ông nên uống thuốc trợ tim nhé há há há nào bây giờ ông còn muốn hùng hổ với tôi nữa không

chị cất thứ gì trong túi đưa cho tôi xem

bố vò đầu bứt tai bất lực

trời ơi tôi đã lấy nhầm một con quỷ dạ xoa

chẳng có gì cả cô Trúc Ly đừng chạm vào người tôi

tôi thò tay vào túi áo chị Lành và lôi ra một gói bột trắng mẹ cười như người mắc bệnh tâm thần *tôi thốt lên kinh hoàng*

tôi là quỷ ông cũng là quỷ tất cả thế gian này đều là ác quỷ đội lốt người hà ha hah *cái gì thế này heroin phải không tại sao chị có thứ này*

bố gào lên

tôi sẽ ly dị tôi không thể nào tiếp tục chung sống với người đàn bà trơ trẽn như cô

chị Lành ôm mặt khóc

đấy là của cậu Cường cậu ấy bảo tôi đi lấy cho cậu ấy

mẹ cười khinh bỉ

ông nghĩ tôi sẽ sung sướng ở bên cạnh một người chồng bội bạc và đầy rẫy những thủ đoạn như thế à tôi cũng đang nóng lòng chờ đợi phút giây này từ lâu tôi mong được giải thoát

anh ấy nghiện ma túy từ bao giờ chị làm việc này đã nhiều lần chưa

tôi sẽ làm đơn ngay bây giờ

đã hơn một năm mỗi ngày đều có người mang ma túy cho cậu ấy không hiểu sao gần nửa tháng nay người ta không mang đến nữa có lẽ đã bị công an tóm thế là cậu ấy bảo tôi đi lấy hộ

tôi sẽ ký ngay lập tức nhưng tài sản phải chia đều đấy nhé kể cả số

tài sản bất hợp pháp ông gửi ở ngân hàng nấp dưới cái tên con vợ
hờ của ông thế nào tôi đã đi guốc trong bụng của ông phải không
tôi giận dữ

*chị có biết hành động của chị là đang tiếp tay cho cái ác không chị có
biết là nếu bị phát hiện chị sẽ bị án tù*

bố rít lên

đàn bà như cô thật ghê gớm chẳng có tài sản nào cho cô cả cô đừng
hòng tôi chia cho một xu

chị Lành khóc to hơn

*tôi biết nhưng cậu Cường cứ năn nỉ cậu ấy còn dọa sẽ cho tôi nghỉ
việc nếu không làm theo ý của cậu tôi không còn cách nào khác là
phải chiều ý cậu ấy*

mẹ nói

tôi thách ông đấy ông có tin là tôi sẽ mang toàn bộ việc làm mờ ám
của ông trình báo cho công an không lúc đó ông sẽ mất tất cả tiền tài
địa vị con vợ hờ xinh xắn và đứa con trai ngoài giá thú của ông thậm
chí ông còn phải vào nhà đá bóc lịch đấy

anh Cường cho chị tiền phải không

bố chẳng nói chẳng rằng bước đến nắm một cái thật mạnh vào gáy
mẹ cú nắm bất ngờ khiến mẹ bị đập mặt xuống mặt bàn mẹ giận dữ
chộp lấy chiếc gạt tàn thuốc lá ném mạnh về phía bố chiếc gạt tàn đi
thẳng vào trán bố hai tay ôm lấy mặt máu tuôn ra như xối

chị Lành im lặng gặt đầu

*tôi nói tôi từ ngoài bước vào mục kích cảnh tượng tôi thốt lên
làm như thế là chị giết anh ấy rồi anh ấy không thể tự đi lại được nếu
không có sự tiếp tay của chị thì anh ấy...bố mẹ làm gì thế này sao
máu ra nhiều thế bố ngồi im để con lấy thuốc cầm máu*

\

bố vừa đưa tay ôm mặt vừa liên tục nguyên rửa mẹ và mẹ cũng đáp
lại bằng thứ ngôn ngữ như thế rồi mẹ đứng dậy về phòng riêng của
mình

tôi đi lấy túi cứu thương máu trên mặt bố chảy xuống ướt cả nền
gạch tôi lấy băng tẩm cồn lau sạch vết thương rồi lấy bông băng lại
tôi khóc tôi khóc

*thêm một tai họa rớt xuống nhà này trời ơi tôi biết phải làm gì đây tại
sao bố mẹ lại cư xử với nhau như thế chẳng lẽ hai người không còn
giữ lại những gì tốt đẹp nhất cho nhau tại sao bố mẹ cứ xem nhau
như kẻ thù*

cô Trúc Ly hãy tha lỗi cho tôi hứa sẽ không làm như thế nữa tôi thật sự cảm thấy mệt mỗi khi ở trong ngôi nhà này tất cả đã xem như chấm hết rồi con ạ bố không thể nào chịu đựng nổi mẹ con nữa bố sẽ ly dị chắc tôi phải xin nghỉ việc về quê làm ruộng thôi cô Trúc Ly ạ

tôi nói tôi nói

chị hãy ở lại giúp chúng tôi thêm một thời gian nữa lúc này chúng tôi cần chị bố định ly dị thật sao

bố gật đầu chị Lành nói

bố đã quyết định rồi sáng mai bố sẽ nộp đơn lên tòa án tôi sẽ ở lại đến khi nào ông bà chủ ly dị xong tôi rất quý mến mọi người nhưng tôi phải đi mong cô Trúc Ly và mọi người chấp nhận đề nghị của tôi

tôi nói tôi nói

con xin bố hãy suy nghĩ lại chúng con cần bố mẹ bên cạnh anh Cường sẽ sống như thế nào nếu vắng tình yêu thương của bố mẹ xin bố hãy nghĩ đến những đứa con của mình thôi chị vào nhà tiếp tục công việc đi chuyện anh Cường hãy để tôi lo

bố nói

vợ chồng đã không còn yêu thương nhau nữa thì nên chia tay thôi con ạ nếu cố bám vào nhau không chỉ gây đau khổ cho nhau mà còn mang bất hạnh đến cho người khác đây là lối thoát duy nhất khả dĩ vẹn vẹn đôi đường con hãy ủng hộ và tôn trọng quyết định của bố mẹ ngừng một lúc bố nói tiếp

các con đều đã trưởng thành và có quyền lựa chọn cho riêng mình muốn theo bố hay về sống với mẹ tùy ý bố không ép

tôi khóc

nếu bố mẹ chia tay con sẽ không theo ai cả con sẽ thuê nhà sống tự lập điều quan trọng là con cần tình thương của bố mẹ chứ không phải bằng vật chất vết thương của bố vẫn còn chảy máu để con đưa bố đến trạm y tế

Nếu mưa kéo dài đến tận sáng mai, em sẽ tính như thế nào? chàng trai nói.

Cô gái suy nghĩ một lúc rồi nói:

Tất nhiên em phải về nhà, bất cứ giá nào em cũng phải có mặt ở nhà trước khi mọi người đi ngủ. Chẳng lẽ anh nghĩ em sẽ ngủ lại đây à?

Chàng trai nói:

Anh không có ý đó. Nhưng nước ngập mênh mông như thế này làm sao về được, em biết rồi xe gắn máy không thể đi trên mặt nước.

Cô gái nói:

Cho dù phải bơi em cũng phải về nhà. Sao bỗng dưng anh lại quan tâm đến chuyện này nhiều thế nhỉ. Anh thích mưa đến thế à? Chẳng lẽ anh muốn chúng ta ngồi đồng tại đây đến sáng à? Anh rõ là lẩn thẩn.

Chàng trai phì cười:

Đây là anh nói chuyện cho vui thôi, sao bỗng dưng em nổi giận? Dù sao thì trời cũng đang mưa và chúng ta không thể về nhà trong lúc thời tiết xấu như thế này. Chốc nữa anh sẽ tìm mọi cách đưa em ra đến trạm xe buýt. Em hết giận rồi chứ?

Một người đàn ông mặc áo mưa cưỡi chiếc Wave Tàu chạy vào.

Ông ta cởi áo mưa phủ lên xe rồi bước vào quán.

Bác dùng gì ạ?

Rét quá. Cho tôi cốc cà phê sữa nóng. Lâu lắm rồi mới có một trận mưa như thế này. Ông Trời dành dùm nước hàng thế kỷ để cho trận mưa hôm nay.

Người đàn ông rút khăn tay lau người rồi lấy thuốc bao thuốc lá sùng nước trong túi áo ra. Chiếc hộp quẹt ga bị ướt không sao bật nên lửa.

Anh có lửa làm ơn cho tôi mời nhờ điều thuốc. Rét quá phải rít vài hơi thuốc lá cho ấm.

Người đàn ông thò tay vào túi áo lôi ra cái hộp quẹt đưa cho người đàn ông mới vào. Ông ta mời thuốc xong bèn trả lại cái hộp quẹt kèm theo là cái gạt đầu cắm ớn.

Mưa như thế này chắc mọi ngã đường đã biến thành dòng sông rồi nhỉ?

Tất nhiên rồi, cả thành phố ngập chìm trong biển nước. Cây cối thì nhau bật gốc đã có vài người cây đè.

Người phụ nữ thốt lên:

Thế à. Những người bị cây đè ấy có làm sao không?

Người đàn ông gạt đầu, nói:

Có chứ. Một người bị thương nặng, hai người bị thương nhẹ. Một người đàn ông bị điện giật chết ngay tại chỗ cách đây khoảng vài trăm mét.

Người phụ nữ hoảng hốt:

Người đàn ông đó như thế nào?

Anh ta khoảng ba mươi tuổi, da đen, có bộ râu quai nón trông rất nam tính.

Trời ơi, chẳng lẽ là anh ấy. Anh có thấy người đó đi xe gì không?

Người đàn ông gạt đầu:

Anh ta đi chiếc cub 78 đời đầu, loại xe đó cổ lỗ xỉ này ở thành phố hầu như chẳng ai thèm đi nữa, điều này chứng tỏ anh ta nghèo kiết xác. Mọi người đoán, có vẻ anh chàng lãng tử này đang trên đường đi đến gặp bạn gái bởi anh ta có mang theo một bó hoa bọc trong giấy bóng.

Người phụ nữ hỏi dồn:

Anh có biết đây là hoa gì không?

Người đàn ông uống một ngụm cà phê sữa rồi thông thả trả lời:

Tôi không biết đó là loại hoa gì, chỉ biết đó là thứ hoa có hình răng cưa, màu hồng có năm cánh.

Người phụ nữ bỗng ôm mặt khóc rồi cầm đầu chạy ra mưa:

Đây là hoa cẩm chướng. Đúng là anh ấy rồi. Anh Sơn ời. Anh Sơn.

Người đàn ông ngồi cùng bàn lập tức đuổi theo:

Em đi đâu đó? Trời đang mưa. Đứng lại đi.

Mưa như trút nước.

Tôi nhìn theo và thở dài buồn bã. Người đàn ông bất hạnh đã không thể đến với người yêu của mình do tính khí đồng đành của thời tiết.

Chàng trai nói với cô gái:

Tội nghiệp, cuộc tình đẹp là tình dang dở.

Cô gái im lặng. Mắt nhòe nước.

Một người đàn ông đã chết vì một người phụ nữ, thật cảm động biết bao. Không biết sau này, anh có dám chết vì em không? *mãi chín giờ sáng khi phiên tòa kéo dài gần một giờ thì mẹ mới xuất hiện trước cổng tòa án với dáng vẻ mệt mỏi và đôi mắt thâm quầng mẹ giải thích lý do chậm trễ là do ngủ quên dạo này mẹ thường hay ngủ quên*

tôi nói

đêm qua mẹ ở với chú Cảnh phải không

mẹ gật đầu im lặng

mẹ phải biết rằng chú ấy đã có gia đình rằng mối quan hệ như thế là trái với luật pháp và mẹ không thể có hạnh phúc bằng cách cướp đoạt từ tay người khác

con định dạy khôn mẹ à mẹ thừa hiểu những việc mình làm trứng đường đời khôn hơn vịt chú Cảnh hứa với mẹ sẽ ly dị vợ trong một ngày gần đây

đấy dù sao cũng chỉ là lời hứa con tin chắc chú Cảnh sẽ không từ bỏ gia đình của mình để chung sống với mẹ

mẹ đưa tay che miệng ngáp vật mấy cái
thôi đừng nói chuyện nhà giữa chốn công cộng tốt hơn hãy tập trung theo dõi phiên tòa

anh Trục đứng trước vành móng ngựa đầu cúi xuống mấy tháng ở trại giam anh gầy đi trông thấy ủy viên công tố đọc cáo trạng và đề nghị truy tố anh Trục với tội danh tội vô ý giết người

Như Hảo từ ngoài bước vào với đôi mắt sưng húp gật đầu chào mẹ và ngồi xuống cạnh tôi

sao cậu đến muộn thế

mẹ tớ bị tăng huyết áp đột ngột tớ phải đưa vào bệnh viện cấp cứu
tôi giật mình thốt lên
bác có làm sao không

như Hảo lắc đầu
không sao tất cả đã ổn rồi

cậu làm tớ mất cả hồn không có gì sao cậu lại khóc

Như Hảo im lặng mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước vành móng ngựa tôi chợt hiểu ra Như Hảo khóc vì anh Trục

anh ấy gầy và xanh xao quá nghe có tiếng ồn ào từ phòng anh Cường tôi vội vàng chạy xuống cảnh tượng đập vào mắt: anh Trục đang cố giật lấy liều heroin từ tay bố cách đó không xa anh Cường đang vật vã trên chiếc xe lăn nước dãi từ miệng chảy xuống ngực anh đang lên cơn đói thuốc
bố không được làm như thế
mặc xác tao không khiến mày can thiệp hãy cút đi cho tao nhờ
anh Cường gào lên
bố đưa ngay cho con nhanh lên con chịu hết nổi rồi
bố xô anh Trục ra và đưa liều heroin cho anh Cường anh Cường chộp lấy chưa kịp mở ra thì anh Trục đã giật lấy trên tay
mắt anh Cường vẫn những tia máu

đưa ngay cho tôi nếu không tôi sẽ giết anh như giết một con chó đưa
đây anh có nghe không
bố lại xông vào giằng co với anh Trục
trả ngay cho nó và nhanh chóng rút khỏi nơi đây trước khi tao nổi
giận
bố làm như thế là giết em Cường đáng lẽ bố nên đưa nó đến trung
tâm cai nghiện thay vì chiều theo ý muốn bệnh hoạn của nó
bố cười khinh bỉ
nó đã chết từ lâu rồi chính mày đã giết nó đưa đây mày không thấy
nó đang vật vã như thế à nó sẽ chết nếu không có thuốc mày hiểu
chứ
anh Trục cương quyết
dứt khoát con không đưa và sẽ đem chuyện này báo cho chính
quyền địa phương em Cường cần phải tập trung cai nghiện trước khi
quá muộn
đồ khốn mày định làm loạn à mày định vạch áo cho người xem lưng
à bao nhiêu thằng tập trung cai nghiện đều tái nghiện đấy thôi cảm
ơn lòng tốt chó chết của mày đưa đây cho tao
anh Cường bất ngờ mở ngăn kéo lấy ra con dao nhọn và lao đến gi
mũi dao vào bụng anh Trục
đưa ngay cho tôi nếu không tôi sẽ giết anh
bố cũng xông vào giữ chặt người anh Trục trong lúc anh Cường thò
tay vào túi áo của anh Trục tìm liều heroin thì anh Trục bất ngờ co
chân đạp mạnh chiếc xe lăn bắn ra xa sau đó anh Trục vùng ra và
dùng hai tay đẩy thật mạnh đầu bố va vào tường tóe máu và lịm đi
anh Cường gào lên
thằng khốn mày đã giết bố
tôi vội lao đến anh Trục sững người giãy lát vội xốc bố lên và chạy ra
ngoài tôi cũng chạy theo
em gọi cho anh một chiếc cứu thương nhanh lên
tôi quỳnh quáng bấm điện thoại gọi xe cấp cứu vài phút sau xe cứu
thương xuất hiện mọi người vội cáng bố lên xe chiếc xe hối hả lao đi
tôi ngồi bên cạnh bố và òa lên thảm thiết
ôi chắc bố chết mất anh đã giết bố
tòa nói
bị cáo bảo rang bị cáo cố ý sát hại bố mình

Trục khẽ gật đầu nói một cách bình thản
vâng bị cáo đã cố tình giết ông ấy

tại sao bị cáo lại hành động một cách tàn ác như thế dù sao nạn nhân cũng là người đã sinh ra bị cáo

Trực cười kinh bỉ

ông ấy nuôi tôi như cách người ta ném mẩu xương cho con chó đói bị cáo căm thù ông ấy bị cáo không muốn nhìn thấy ông ấy tồn tại trên thế gian này bị cáo muốn ông ấy phải chết

ông chánh án tỏ vẻ kinh tởm

đấy là những ý nghĩ điên rồ của một người đánh mất hết nhân tính suốt gần ba mươi năm xét xử những vụ án hình sự tôi chưa từng gặp trường hợp tương tự như thế này thật bất hạnh cho những ai đã sinh ra bị cáo thật bất hạnh cho những ai có đứa con bất trị như bị cáo

Trực cũng phần nộ không kém

bị cáo cũng cảm thấy hổ thẹn khi làm con của họ giá như họ đừng sinh ra bị cáo giá như bị cáo được sinh ra trong một gia đình khác cuộc đời bị cáo sẽ không khốn nạn như thế này

hội đồng xét xử đưa mắt nhìn nhau rồi lắc đầu tỏ vẻ bất lực ông

chánh án cố gắng kiềm chế tuy nhiên giọng nói cũng rề rề

tại sao bị cáo nhẫn tâm sát hại bố mình bị cáo có thấy dày vò lương tâm không bị cáo có thấy ân hận sau khi xuống tay một cách tàn độc với người đã sinh ra mình

Trực nói

ông ấy không yêu thương bị cáo ông ấy căm ghét bị cáo xem bị cáo như cái gai trong mắt và bị cáo đáp lại bằng lòng thù hận thói đời xưa nay là thế gieo nhân nào thì gặp quả ấy

ông chánh án thở dài

trong lời khai trước cơ quan công an bị cáo một mực khẳng định đấy là hành động ngộ sát sao bây giờ lại bảo là cố sát

Trực nói

trước đó bị cáo đã khai không đúng và bây giờ bị cáo xin khai lại

tôi khóc

tại sao anh không làm đơn kháng án tòa xử như thế là quá nặng rồi rành anh không cố ý giết bố đấy chẳng qua là hành động vô ý

anh cười đau khổ
anh chấp nhận rồi em ạ anh sẽ không kháng án
tại sao như vậy hả anh Trục chẳng lẽ anh muốn giam cầm cuộc đời
mình trong bốn bức tường trại giam nếu đơn kháng án của anh được
tòa phúc thẩm chấp nhận chắc chắn anh sẽ được giảm án mức xử
phạt tội vô ý làm chết người chỉ từ sáu tháng đến năm năm nhẹ hơn
rất nhiều với tội danh cố sát
anh Trục im lặng một lúc rồi nói
anh cảm thấy nơi đây thoải mái hơn em ạ khi còn là một công dân tự
do mỗi lần nghe đến từ “ Tù “ anh hãi lắm vậy mà khi vào đây anh
mới thấy điều lo lắng ấy đã trở nên vô nghĩa có vẻ nhà tù rất thích
hợp với anh
tôi òa khóc
anh không nghĩ bản thân mình thì cũng nên nghĩ đến mọi người chứ
nghe lời em làm đơn kháng cáo đi anh Trục
anh cười chua chát
mọi người là ai mẹ và em Cường từ lâu luôn muốn anh biến mất
khỏi thế gian này bây giờ ước muốn đó đã thành sự thật
còn em và Như Hảo anh có biết là từ hôm anh bị bắt giam Như Hảo
đã đau khổ như thế nào không
anh thở dài
anh không xứng đáng với những tình cảm mà Như Hảo đã dành cho
anh đã nhiều lần tìm cách lẩn tránh cô ấy nhưng đều thất bại đây là
cơ hội để anh thực hiện ý muốn của mình Như Hảo là một cô gái tốt
cô ấy đáng được hưởng hạnh phúc
tôi nói qua làn nước mắt
chỉ có anh mới có thể mang hạnh phúc đến cho bạn ấy Như Hảo bảo
sẽ chờ anh đến khi ra tù em van anh đừng tiếp tục gây đau khổ cho
Như Hảo nữa anh hãy tạo cho mình và cô ấy một cơ hội
anh lắc đầu nói
không còn cơ hội nào nữa anh đã quyết định rồi Trục Ly ạ
im lặng một lúc anh nói
anh là một kẻ bất tài vô dụng chỉ sống bám vào lòng tốt của mọi
người đã thế anh còn gây biết bao tai họa cho người khác tại anh mà
em Cường phải gắn chặt cả đời mình trên chiếc xe lăn và biến thành
con nghiện tại anh mà bố bị chết thảm tại anh mà ngôi nhà yêu
thương bỗng hóa thành thù hận tại anh mà em phải khổ sở như thế
này tại anh mà một cô gái trong sáng hồn nhiên như Như Hảo phải
chịu nhiều đau khổ một kẻ như vậy đáng phải được cách ly khỏi đời
sống xã hội em ạ anh dứt khoát sẽ không kháng cáo

Chín giờ tối. Trời vẫn mưa không dứt. Trong quán chỉ còn vài khách. Cô gái nhìn trời tỏ vẻ sốt ruột.

Phải về thôi anh ạ, cô gái nói, em không thể chờ thêm được nữa. Lúc này mọi người đang nóng lòng đợi em. Thế nào em cũng bị mẹ mắng một trận nên thân.

Chàng trai gật đầu, nói:

Ừ, thì về, nhưng chúng ta không có áo mưa và em sẽ bị ướt.

Cô gái nói:

Bị ướt cũng chẳng sao. Lâu ngày tắm mưa một buổi cũng thích chứ. *tôi xách chiếc làn nặng trĩu đựng thức ăn thuốc lá và nhiều thứ linh tinh khác bước qua trạm gác rồi tiến thẳng đến một cán bộ có mái tóc hoa râm đang ngồi làm bên chiếc bàn hình chữ nhật*

Chàng trai nói: *ông cán bộ ngẩng mặt lên nhìn tôi*

Giờ này xe buýt không còn hoạt động nữa, *cô tìm ai* anh sẽ đưa em về tận nhà nhé?

Cô gái nói: *tôi nói*

Thế cũng được. Nhưng anh chỉ cần đỗ xe ngay đầu hẻm thôi, *tôi là thân nhân của Lê Thế Trục* em sẽ tự đi vào. Bố mẹ em mà nhìn thấy em đi với anh thế nào cũng có chuyện lôi thôi. *hôm nay tôi đến thăm anh ấy*

Chàng trai gật đầu *viên cán bộ nhìn tôi tỏ vẻ lúng túng*

Đồng ý. Bao giờ em mới công khai mối quan hệ của anh và em với ba má và mọi người trong nhà? Anh không muốn chúng ta cứ lén lút như thế này mãi. *Lê Thế Trục à anh ấy vừa chết sáng nay chúng tôi chưa kịp gửi giấy báo về thì cô đã đến*

Cô gái nói: *tôi giật mình đánh rơi chiếc làn trên tay mọi thứ bên trong bắn ra tung tóe*

Tất nhiên rồi, em sẽ “thành thật khai báo” vào những dịp thuận tiện. Bây giờ chưa phải lúc. *chết ư tại sao anh ấy lại chết*

anh ấy xé quần áo treo cổ khi chúng tôi phát hiện thì cơ thể đã lạnh rồi có thể anh ấy chết vào lúc ba giờ sáng hôm nay

tôi òa lên nức nở viên cán bộ kéo hộc bàn lấy ra một bức thư đây là thư tuyệt mệnh Lê Thế Trục gửi cho một người có tên là Trúc Ly có phải là cô không Chủ quán, thanh toán tiền cà phê.

Nhân viên quán bước ra trên tay cầm chiếc khay có đặt hóa đơn tính tiền. Chàng trai nhắm tính một lúc rồi móc tiền ra trả. *viên cán bộ rút*

trà ra cốc mời khách

chúng tôi lấy làm tiếc về cái chết đột ngột của anh cô trước đó anh ấy không biểu hiện gì khác cả thậm chí anh ấy còn vui vẻ nữa là Lê Thế Trục là một chàng trai tốt tôi không hiểu người tốt như thế lại phạm tội ác ghê tởm giết cha Mình đi thôi, em. *tất cả mọi người trong trại đều quý mến anh ấy thành thật chia buồn cùng cô còn đây là tư trang của Lê Thế Trục để lại trước khi chết tôi xin gửi lại cho cô*

Chàng trai nắm tay cô gái bước ra khỏi quán. Mưa xối xả. Tôi bật khóc. *tôi ôm lấy chiếc túi vải chứa vài bộ quần áo cũ và vài vật dụng cá nhân của anh òa lên thảm thiết và lịm đi*

Cơn mưa kéo dài đến tận nửa đêm và chưa có dấu hiệu sẽ tạnh.

Quán vắng teo chỉ còn mỗi vị khách duy nhất là tôi. Nhân viên quán bắt đầu thu dọn bàn ghế và tắt nhạc.

Quán không mở cửa suốt đêm sao? Tôi muốn ngồi tại đây cho đến sáng. Tôi chẳng biết đi đâu cả. Mưa gió như thế này.

Không, chị ạ. Đã đến giờ chúng tôi phải đóng cửa. Mưa gió toí bời.

Làm việc cả ngày mệt lắm. Chị làm ơn thanh toán tiền để chúng tôi chuẩn bị đóng cửa. Buồn ngủ quá.

Tôi lấy tiền ra trả:

Gần đây có quán nào mở suốt đêm không?

Không. Chỉ có những quán ở trung tâm thành phố mới mở cửa suốt đêm. Nhưng thời tiết xấu như thế này chẳng ma nào đến họ cũng đóng cửa đi ngủ sớm thôi. Sao chị không về nhà của mình?

Tôi im lặng.

Chị không có nhà à?

Tôi im lặng bước ra ngoài. Cánh cửa đóng lại và đèn bên trong vụt tắt. Mưa như trút nước. Tôi lang thang vô định dưới cơn mưa. Tôi chẳng biết phải về đâu.

HẾT

Chú thích:

[1] Nhìn nét mặt của anh, tôi biết anh nói dối

Nguồn: Tác giả/ Vnthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 26/02/2009 1:13:45 SA